

HELION

Science Fiction

Nr. 5-6/2025

CORNEL SECU - GABRIEL MOLDOVAN - MIRA WOLF - CRISTINA DUMITRU PASCAL
VLAD PASENCU - CRISTINA NEGREANU - IONUȚ MANEA - ADRIAN CHIFU
ȘERBAN FOARȚĂ - CRISTIAN KONCZ - MIRCEA BĂDUȚ - MARIUS DIMCEA
MARTINE LANG - BIANCA SOL - COSTEL BABOȘ - LISA RA
IZABELA ELENA RADOSEVICI

CONCURSUL NAȚIONAL DE PROZĂ SCURTĂ SF HELION

EDIȚIA A 41-A

Lucrările pentru Concursul Național
de Proză Scurtă SF Helion
ediția a 41-a, din 2026,
se vor expedia în perioada 1-30 septembrie 2026
pe adresa *redactiahelion@gmail.com*

Lucările nu vor depăși 30.000 de semne tipografice
și vor fi însoțite de un CV al autorului,
plus o declarație, cu semnătură olografă,
din care să reiasă că nu s-a folosit de I.A.
în realizarea povestirii.

Premiile sunt următoarele:

Premiul I – 1.000 lei
Premiul al II-lea – 700 lei
Premiul al III-lea – 500 lei

Jurizarea se va face în perioada 3-20 octombrie 2026.

Lucările premiate vor fi publicate în revista tipărită Helion
și în revista Helion Online.

**ASOCIAȚIA CULTURALĂ
HELION**

HELION

Nr. 5-6 / 2025

CUPRINS / SUMMARY

Nr.5-6 / 2025

EDITORIAL

Cornel Secu, *CONTINUĂM...* 3

LABORATOR S.F.

a) Laureați ai Concursului Național de Proză Scurtă S.F. 2025

Gabriel Moldovan, *Romantism la Sfârșitul Lumii* 4

Mira Wolf, *Bunicul a murit de două ori* 11

Cristina Dumitru Pascal, *Fricțiune temporală* 13

Vlad Pasencu, *Iubirea de foarte aproape* 15

b) Autori ai Helion-ului

Cristina Negreanu, *Iarna Șacalului* 21

Ionuț Manea, *Codul lui Dumnezeu* 36

Adrian Chifu, *Requiem pentru Nemurire* 43

ĂRĂ DIACRITICE. SF cu ȘF

Șerban Foartă, *Un SF de Ș.F.* 51

ALTERNATIVE S.F.

Cristian Koncz

Uman vs. non-uman- Ipостaze conflictuale in SF 52

Mircea Băduț

Lumea subacvatică în cărți și filme.

O barieră pentru creativitate? 67

Marius Dimcea

The role of musical instruments in fantasy

and fantastical literature 71

LES UTOPIALES

Martine Lang and Cornel Secu, *LES UTOPIALES* 74

CRONICĂ DE FILM

Bianca Sol, *TRON: Ares – o experiență*

cinematografică spectaculoasă 77

OPINII

Ionuț Manea, *Goana lui Grigore* 78

IN MEMORIAM

Costel Baboș, *Despre Traian Abruda cu dor* 81

GALERIA FANTASTICĂ

Lisa Ra, *B.D.* 82

ZIG-ZAG

..... 86

EDITORIAL

Cornel Secu *WE CONTINUE...* 3

LABORATOR S.F.

a) Laureates of the National Short Prose Competition S.F. 2025

Gabriel Moldovan, *Romance at the End of the World* 7

Mira Wolf, *Grandpa died twice* 12

Cristina Dumitru Pascal, *Temporal Friction* 14

Vlad Pasencu, *Love from very close up* 18

b) Authors of Helion

Cristina Negreanu, *Winter of the Jackal* 28

Ionuț Manea, *The Code of God* 39

Adrian Chifu, *Requiem for Immortality* 47

ĂRĂ DIACRITICE. SF cu ȘF

Șerban Foartă, *A SF by Ș(h).F.* 51

ALTERNATIVE S.F.

Cristian Koncz

Human vs. non-human - Conflicting Hypostases in SF 60

Mircea Baduts

The Underwater World in books and movies.

A barrier to creativity? 69

Marius Dimcea

The role of musical instruments in fantasy

and fantastical literature 71

LES UTOPIALES

Martine Lang and Cornel Secu, *LES UTOPIALES* 74

CRONICĂ DE FILM

Bianca Sol, *TRON: Ares –a spectacular cinematic*

experience 77

OPINII

Ionuț Manea, *Grigore's Chase* 79

IN MEMORIAM

Costel Baboș, *About Traian Abruda with longing* 81

FANTASTIC GALLERY

Lisa Ra, *Comic* 82

ZIG-ZAG

..... 86

Redactor-șef: Cornel Secu; **Secretar general de redacție:** Ionuț Manea; **Redactori:** Costel Baboș, Adrian Chifu, Marius Dimcea, Ildiko Gábos Foartă, Izabela Elena Radosevici, Bianca Sol; **Traduceri în limba engleză:** Diana Micliuc; **Grafică interior:** Adrian Chifu; **Coperta I și a II-a:** Adriana Carmen Muscă; **Paginare și tehnoredactare:** Loredana Bradea; **Adresa redacției:** Str. Constantin cel Mare nr. 49, 300274, Timișoara, România; **Telefon:** 0749.185.385; **E-mail:** redactiahelion@gmail.com; **Web:** www.helionsf.ro; **Editor:** Asociația Helion **B.T. 31.10.2025;**
Tipar: Imprimeria MIRTON Timișoara

ISSN 1220-7152

EDITORIAL

CONTINUĂM... WE CONTINUE...

CORNEL SECU

Continuăm, cu eforturi mari, să susținem publicațiile Helion: edițiile tipărite; edițiile online; Biblioteca Nova.

Ritmul manifestărilor periodice ale clubului Helion este constant: ședințe, de regulă cu două subiecte, o dată la două săptămâni.

De când și-a reluat activitatea în parametri normali, după sincopa 2001-2005, adică acum douăzeci de ani, în noiembrie 2005, acesta a fost ritmul de lucru al clubului.

Mulți tineri liceeni, studenți sau absolvenți de facultăți au devenit membri noi ai clubului.

Prezența feminină a sporit, atât ca număr, dar, mai ales, prin calitatea reprezentării artistice.

Media de vârstă a celor 29 de membri de acum este de 35,4 ani, fiind trei seniori, care ridică această cifră. Printre ei mă aflu și eu.

Majoritatea membrilor clubului au vârste cuprinse între 18 și 32 de ani.

Continuăm să organizăm manifestările devenite tradiționale ale clubului: Sesiunea Helion, Concursul Național de Proză Scurtă Helion, Conferință Internațională Helion, Revelionul S.F.

Helion este stâlp de rezistență în cadrul ARCASF, asociația care organizează din 2012 Convențiile Naționale de Science-Fiction, Romcon.

Continuăm să apărăm criteriile morale care au stat de la început la temelia Helion-ului: etica și morala binelui, calitatea umană (caracterele) îmbinată cu talentul artistic și promovarea valorilor autentice.

Așadar, continuăm calea cea bună.

We continue, with great efforts, to support The Helion publications: printed editions; online editions; Biblioteca Nova.

The rhythm of the Helion club's periodic events is constant: meetings, usually with two topics, once every two weeks.

Since it resumed its activity under normal parameters, after the 2001-2005 syncope, that is, twenty years ago, in November 2005, this has been the club's working rhythm.

Many young high school students, university students or college graduates have become new members of the club.

The female presence has increased, both in number, but especially in the quality of artistic representation.

The average age of the 29 members now is 35.4 years, with three seniors, who raise this figure. Among them is myself.

Most of the club members are between 18 and 32 years old.

We continue to organize the club's traditional events: The Helion Session, The Helion National Short Story Competition, The Helion International Conference, S.F New Year's Eve.

Helion is a pillar of resistance within ARCASF, the association that has been organizing the National Science Fiction Conventions, Romcon, since 2012.

We continue to defend the moral criteria that have been the foundation of Helion from the beginning: the ethics and morals of goodness, human quality (characters), combined with artistic talent and the promotion of authentic values.

So, we continue on the right path.

LABORATOR S.F.

Laureați ai Concursului de Proză Scurtă S.F. 2025

Povestire distinsă cu Premiul al I-lea, ex-aequo, la Concursul Național de Proză Scurtă S. F. Helion, ediția a 40-a, 2025

1. Piratul celor Opt Mări

„Trebuie să petreci timp, târându-te singur printre umbre, ca să apreciezi cu adevărat ce înseamnă să stai în soare.” / Shaun Hick

2023. La puțin timp după Marea Molimă din 2020.

În orașul provincial se lasă noaptea. Se lasă deodată. Ca atunci când se stinge lumina în debara. Vântul încremenește, oprind în loc și mai mult acest sfârșit de lume. Printre clădiri, acolo unde e câte un petec de pământ, cresc insule de margarete.

În intersecția mare, pe o ladă de Ursus întoarsă, stă un bărbat cu mască de gaze. Din filtrele obosite se aude doar un hâșăit ritmic, ca respirația unui animal mecanic. Dacă nu s-ar mișca lentilele aburite, ar putea fi confundat cu un manechin strâmb uitat într-un magazin de hipsteri.

- O să plouă la noapte..., zice cu voce tare.

Nu știe de unde știe. Din felul în care se aburesc lentilele măștii? Oare aerul filtrat se simte altfel? Nu își amintește numele, dar își zice „Piratul celor 8 Mări”. O vagă amintire din copilărie: visa să fie cosmonaut, dar ar fi schimbat oricând stelele pentru ape nesfârșite.

Zâmbește. În limbaj popular margaretelor li se mai spune și Stelele Pământului. Îl privesc ca niște ochi veseli, luminate de lanterna lui chioară. Desenează un cerc pe asfalt, iar pentru prima oară, după al nu-știu-câtelea oraș fantomă, simte un presentiment bun, ca un copil înainte de cadou.

- Deci sunt bun la botanică... cine-ar fi crezut?

Râde. Maska îi distorsionează glasul, transformând hohotul într-un grohăit grotesc. Nu se plictisește niciodată de gluma asta.

Se ridică, își saltă rucsacul pe spate. Pașii îi bat sec pe dalele crăpate, iar, din când în când rupe câte o margaretă și o pune la piept. Să nu uite. Din spate se rostogolesc zvonuri de potop, vântul slab leagănă flori și buruieni fara deosebire.

Piratul celor Opt Mări privește ceasul. Acesta a încetat de mult timp să mai ticăie. Dar, în chip misterios, îi arată mereu când e vremea potrivită de popas. Acum arată fix asta.

O poartă scârțâie în bătaia vântului, ca o invitație. Și el știe să creadă în semne. Intră.

Frontala luminează o cameră într-o singură culoare, pereți și mobilier îmbrăcate în același praf. Pe masă, lângă masca de gaze, un buchet generos de margarete râd într-o vază albă. Iar camera se umple de parfumul unui ceai pus la fiert pe o sobă portabilă.

Într-un cabinet găsește o ceașcă albă. Din același set cu vaza. Și, ca o minune, într-un săculeț de catifea pentru bijuterii, patru cuburi de zahăr brun. O pradă demnă de un pirat.

Umple ceașca cu lichidul auriu, adaugă un cub și inspiră aburul dulce-amar. Ține vasul cu ambele mâini, ca să nu-i tremure, și pentru o clipă simte că bea cu sufletul, nu cu gura.

Apoi deschide jurnalul. Scrie mereu la sfârșitul zilei, altfel totul s-ar șterge. Virusul așa lucra: lăsa să dispară tot ce nu fixezi printr-un gest, printr-un cuvânt. Pe coperta uzată se mai citește: „**Orice pirat pretinde că e flagelul celor șapte mări. Dar nimeni nu-și revendică a opta.**” Nu știe de ce a scris asta. Virusul te face să uiți orice lași să se șteargă. Binecuvântare și blestem.

Lasă jurnalul jos. Lampa proiectează lumina pe peretele din față. Pupilele i se dilată.

Cum de nu văzuse până acum? Cu ruj roșu, litere de tipar, scrise îngrijit:

Am plecat spre sud. Vreau să văd Marea. În cabinet găsești zahăr. Adu și ceașca cu tine! Eva

Își trece mâna peste semn, dar rujul nu se șterge. Îl arde parfumul invizibil al mesajului – ca și cum ar simți, prin mască, conturul unor buze care nu vor să fie uitate. O amintire i se zbate în creier, dar nu prinde formă. Dacă mâine nu-și va mai aminti nici de ea? Dacă „Eva” e doar o ficțiune scrisă de altcineva în capul lui?

* * *

Afară, cerul izbucnește. Ploaia cade și ridică din țărână un miros de lume reîncepută. Fulgere biciuiesc norii, împingându-i ca pe niște berbeci dolofani și plângăcioși.

Iar la lumina lor, pe tăblița albastră a singurei case cu geam luminat din orașul provincial, se poate citi:

Rue de la Mer No.8

2. Eva

„Îmi place cafeaua cu frișcă și literatura mea cu optimism.” / Abigail Reynolds, *Pemberley by the Sea*

2023. La puțin timp după Marea Molimă din 2020.

O noapte cu lună uriașă, aproape nepământească, când ochii prind umbrele ca ziua, dar totul e străbătut de o lumină lăptoasă, înșelătoare. Drumul e un tunel. Graniță între lumi. Copacii din stânga își împreunează ramurile cu cei din dreapta, ca niște palme care se caută și gem, când vântul le smulge degetele. Din loc în loc, o mașină părăsită, cu roți înșfăcate de iederă, oase verzi peste oase ruginite. Aerul are gust de fier vechi și mucegai, dar și o dulceață stătută, ca de asfalt ud și frunze putrezite.

Și în tot acest decor, o singură formă de viață. O femeie cu botine verzi și o geacă de piele roșie. Pășește cu un fel de siguranță ciudată, ca și cum mersul acesta prin pustiu ar fi fost repetat de sute de ori. Își cunoaște corpul: memoria musculară și intuiția – singurii aliați care nu au trădat-o vreodată.

Pe spate, cutia unei viorii; în palmă, mânerul unui troler plin de abțibilduri tocite: Paris, Tokyo, Havana. Între ritmul pașilor și scârțâitul roților, se strecoară din căștile mari o melodie veselă, relicvă din lumea veche: *The Seed* de The Roots. Dacă cineva ar asculta atent, ar prinde că tocurile nu bat egal – Eva le potrivește matematic cu muzica, ca o percuție secretă. Dacă ar privi eticheta trolerului, ar citi printre petele de cafea: „EVA, Rue de la Mer No. 8”. Numărul opt iese la suprafață ca o cicatrice. Îl vede și ea. Restul este imposibil de descifrat.

Melodia se repeta a șasea oară deja, când drumul părăsește pădurea, lăsând să se zărească la distanță profilele unor case oarecare de oraș suburban. Somnoroși și spilkuit în zilele lui bune. Genul acela, cu magazine care au firme de neon la intrare. Care inspiră bunăstare. Fără cartiere mărginașe. O clipă de gol în stomac – libertate sau primejdie?

I se pare că pădurea își deschide îmbrățișarea doar ca s-o lase pradă cerului gol și lunii care râdea în sinea ei, ca o actriță pusă pe spectacol. Îi scapă un chicotit – nu știe dacă din ironie sau din superstiție.

- Un o-xi-mo-ron. *Fată, mă surprinzi cu vocabularul tău sofisticat!*

Caietul cu coperti de dantelă neagră apare dintre haine. Notează grăbit, la lumina lunii, cuvântul cu sonoritate extraterestră: „o-xi-mo-ron”. Literele par niște rune. Îl scrie ca să nu uite. Dar nu e doar vocabular – e și ea un oximoron: fragilă și feroce, singură și, totuși, parcă mereu așteptată de cineva.

Melodia este pe terminate. Se gândește preț de o clipă dacă să o mai asculte încă o dată, însă alege să meargă mai departe spre casele tăcute. Poate va găsi acolo ceva conserve. Și baterii pentru MP3 Player.

Dimineața o află într-o mansardă. Razele aurii se strecoară prin perdele, desenând pe pielea ei o dantelă efemeră. Se întinde încet, ca o felină, pe măsură ce temperatura crește. Sacul de dormit se micșorează sub mișcările ei. Deschide mai întâi un ochi și abia după ce se obișnuiește cât de cât cu aurul transparent, îl deschide și pe celălalt. Apoi cască și se întinde cu sete, făcând sacul de dormit să pară de copii. Pentru o clipă ezită: unde e? De ce aici? Apoi își amintește.

Mirosul cafelei la ibric inundă casa pustie. Aroma aspră și dulce, de lux interzis, contrastează cu izul de praf și lemn umed. Beția mirosului o face să zâmbească: cafeaua e ritualul ei de identitate. Piratul celor Opt Mări – dacă o fi real – bea ceai. Ea bea cafea ca să nu uite să trăiască.

Caută prin cămară. Nimic. Casa fusese curățată. La fel și cea de lângă ea, și cea de lângă ea... Spre bucuria ei, găsește însă baterii. Sigilate.

Din cabinet își ia o ceașcă albă în care își toarnă lichidul negru, aromat. Bea prima înghițitură de cafea cu ambele mâini, ca un copil. Și, în timp ce lichidul negru îi arde buzele, simte o vibrație stranie: că cineva e pe urmele ei, sau că, dimpotrivă, ea pregătește scena pentru întâlnire.

Din buzunarul viorii scoate un săculeț verde-smarald. Golește cerceii și brățările într-o pungă autosigilabilă pe care o strecoară înapoi în buzunarul viorii. În săculeț pune patru cuburi de zahăr brun. Restul ceștiilor din cabinet le zdrobește și le aruncă pe geam, ca pe niște jertfe mici.

Apoi rujul roșu. Trasează litere mari, clare, pe tapetul îmbătrânit:

Am plecat spre sud. Vreau să văd Marea. În cabinet găsești zahăr. Adu și ceașca cu tine! Eva

Gest erotic și violent deopotrivă. Scrie ca și cum ar vrea să fie descoperită. Sau poate doar ca să lase urme.

Ceașca albă ajunge înapoi în cabinet, langa săculețul verde. Își pune vioara pe spate, extinde mânerul trolerului. Când iese din casă, o briză se prinde în joc cu materialul rochiei albe cu maci. Iar Ea merge așa o vreme, cu ochii închiși, zâmbind în soare.

3. Rue de la Mer No. 8

„Întâlnește-mă acolo unde cerul atinge marea. Așteaptă-mă acolo unde lumea începe.” / Jennifer Donnelly

Piratul rămâne multă vreme cu ceafa lipită de peretele rece. Textul scris cu ruj, acolo unde ea a trecut, îi smulge un zâmbet stângaci. Ceaiul din ceașca albă s-a răcit de ore întregi. Și totuși, nu se clintește.

Oboseala se topește, iar mintea i se aprinde de culori vii, de imagini ce curg ca pe un ecran interior. Știe deja ce urmează. Și totuși, se lasă prins de film, ca un dependent.

Aeroportul freamătă sub pași nesfârșiți, vocile contopindu-se într-o singură vibrație surdă. Piratul se întoarce dintr-o călătorie de afaceri. Împinge o monedă

în automat, apasă butonul și privește cum paharul mic se umple treptat cu lichidul negru, parfumat. Îl ridică atent, dar un troller îl izbește peste picioare. Deodată, paharul scapă din mână lui, iar băutura se varsă, lăsând o pată caldă care îi învalăuie pantofii.

Vrea să înjure. Dar atunci un cap încadrat de bucle nisipii i se ridică în față. Ochii, incredibil de mari în spatele ochelarilor.

– Pari un tip fain. Îmi pare rău pentru cafeaua ta. Pot să mă revanșez?

Nu are timp să răspundă. Vocea din difuzoare anunță închiderea check-in-ului pentru zborul 328. Ea se scotocește după o bancnotă.

– Nu e nevoie. E doar o cafea, spune el, încercând să-și ascundă iritarea.

– Hei! Nu putem lăsa asta așa. Altfel universul o să ne oblige să ne revedem. Și n-ar fi corect, nu? Zâmbește. Apoi adaugă grăbită: Hai să bem o cafea când mă întorc. Vrei?

Replica îi scapă înainte să-și dea seama:

– Nu m-aș juca cu echilibrul universului. Dar dacă pierdeți avionul, echilibrul va fi pierdut cu totul. Intrăm într-o spirală a datoriilor, din care nu vom mai ieși vreodată.

Zâmbetul i se strâmbă. Și vede imediat cum ochii aproape verzi se sting. Ea simți că fusese luată peste picior, în ciuda bunelor intenții.

– Eva! Și întinse mâna, cu o mină mai serioasă de data asta.

– Și locuiești pe Rue de la Mer No. 8. Știu deja, răspunde el aproape fără să gândească. A văzut acest

început de adresă pe eticheta de pe troller, atunci când cafeaua s-a vărsat. Restul era deja prea șters.

– Admirator secret? Sau psihopat? Își retrace mâna, face ochii mari, apoi chicotește, când îi arată eticheta. Rămâne stabilit. Într-o săptămână, la cafeaua cea mai bună. Și dacă sunteți tot nesuferit, numai bine, dezbatem politică.

Întoarce spatele, pașii ei dispar spre poarta șase. Piratul admiră o vreme buclele blonde răsfirate pe paltonul roșu. La fel de roșu ca rujul buzelor ei. Apoi se rușină că reținuse acest detaliu și o porni spre ieșirea din aeroport.

Sprijinit de perete, derulează episodul iar și iar, până când începe să se întrebe dacă nu cumva e o amintire autentică sau doar o reconstrucție născută din fiecare revizionare. În cele din urmă, trage jurnalul aproape și așterne totul pe hârtie, cu grijă, în cele mai mici detalii.

Piratul își ridică privirea de pe jurnal. A scris tot, până la ultima replică. Încadrează scena într-un chenar și, cu degetul, ia o urmă de ruj de pe perete și o întinde pe marginea paginii. Dovadă că amintirea există. Sau că el vrea cu orice preț să existe.

Afara, furtuna se dezlănțuie. Fulgerul luminează camera ca o zi străvezie, apoi tunetul face podeaua să vibreze.

* * *

Aproape dimineața îl găsește lângă buchetul de margarete. Îl privește lung. Înțelege de ce le-a cules: nu pentru frumusețe, ci pentru că în fiecare floare albă cu mijloc galben a văzut o încercare de echilibru, un opt rupt în două, incomplet.

Se ridică și aruncă o privire spre geam. Siluetele copacilor par să se aplece spre casă. Și pentru o clipă, i se pare că o altă siluetă, mai umană, se conturează printre umbre. Prea repede, prea incert ca să fie sigur.

Iese afară. Ploaia a lăsat bălți lucioase pe drum. Pe singura casă cu fereastră luminată vede placa albastră, aproape ștersă: **Rue de la Mer, No. 8.**

Își atinge ceasul oprit. Râde încet, cu voce metalică, spartă. Optul îl urmărește. Opt mări, opt cuburi de memorie, opt adrese spre sud. Și, undeva între toate acestea, o femeie care îi scrie cu ruj.

Ridică rucsacul. Simte că nu mai e doar o amintire romantică. E un mesaj. Sau o capcană. Și știe că trebuie să plece.

4. Alb, Roșu și 50 Nuanțe de Turcoaz

„ - Știu și eu? Poate că mi se pare. Ceva pricep eu, da' dac-aș vrea să-l spun, l-aș strica, și-ar fi păcat.

Într-o zi, când o să am chef, o să ți-l mărturisesc dansând.» / Marcela CUCERANU, Gânduri

Eva merge așa o vreme, cu ochii închiși, zâmbind în soare. Briza se agață de materialul rochiei albe cu maci, fâlfâind-o ca pe un steag viu. Mirosul sărat al mării se întetește, amestecându-se cu zgomotul ciclic, ca o fierbere uriașă, mereu reluată.

Când deschide ochii, aproape se dezechilibrează. Atâta mare e prea mult de cuprins deodată pentru ochii ei. Prea vastă, prea orbitoare. Botinele verzi îi ies aproape singure - iar picioarele mici se cufundă în nisipul satinat. Grăunțele mici caută să îi conțină pasul.

Iar în urma ei rămâne desenată o cărare de un om.

Valurile înaintează domol și îi mângâie pielea cu o tandrețe jucăușă, aproape curioasă. Îi ating gleznele, o gădilă, și Eva surâde la acest festin al simțurilor, pășind încet pe oglinda ce poartă lumina caldă a verii. Apoi valurile devin mai îndrăznețe, urcând tot mai sus, ca niște brațe nerăbdătoare. „Mi-a fost dor de tine!”, îi șoptește marea. Și totuși, nu simte teamă; dimpotrivă, e ca și cum s-ar fi întors acasă. În ritmul neconținut al turcoazului, un gând prinde rădăcini: cum ar fi să rămână aici pentru totdeauna? Să fie o sirenă. Să facă din Mare — Casa Ei. Oare uscatul i-ar lipsi?

Petrece ore întregi jucându-se cu valurile, pierdută într-un amestec de contemplare și joacă. Dar, dincolo de orizont, o pată întunecată se mișcă lent. Un abur gros, fumul unei arderi, plutește ca o presimțire. Eva îl observă pentru o clipă, dar lasă gândul să se dizolve în lumina apusului.

Își petrece restul zilei jucându-se cu valurile și lăsându-se prinsă de contemplare. Când întunericul se așterne peste lume, Eva o pornește pe linia de aproape mare-aproape pământ, un hotar familiar pe care îl parcurse de nenumărate ori. Valurile îngână un cântec de leagăn, spălând nisipul cu blândețe, iar în imagini răzlețe îi revin amintiri: frânturi ale unei copilării petrecute aici, crescând de-a lungul nuanțelor credincioase de verde și albastru. Oamenii au venit și au plecat, istoria s-a scris și s-a șters, însă marea a rămas cu inima ei – singura constantă în lumea nouă, confuză și magică.

Pe plajă, în fața ei, găsește un scaun. Lemn curbat la cald, spătar din scoarță împletită, parcă așteptând-o. O invitație pe care o acceptă fără să ezite. În clipa în care se așază, un fior nou îi străbate trupul. Ca și cum carnea îi mulțumește sufletului. Oboseala o prinde, nisipul i se lipește de păr și piele. Înainte să adoarmă, se strecoară un gând straniu: cât timp îi mai rămâne pentru a descoperi

secretele acestei lumi? Și atunci, ca o iederă otrăvită, apare și zâmbetul Piratului, pătrunzând în visul ei.

O după-amiază ploioasă. Cerul greu apasă peste oraș. Aerul răcoros și umed intră prin ușile larg deschise ale balconului. Ea stă acolo, cu brațele întinse pe rame, o siluetă întunecată în formă de cruce, sau poate o pasăre pe cale să-și ia zborul. Perdelele se umflă, învăluind-o în falduri albe. Mirosul e de pământ reavăn și lumânare stinsă.

– Îmi place vremea asta, spune, aproape șoptind, dar cu un soi de febrilitate. Îmi face poftă să mă iubesc cu tine. Să te trag în mine iar și iar, până când te-aș întreba ceva simplu – cât fac doi plus doi? – și tu nu ai putea răspunde decât cu numele meu.

Un zâmbet apare, o voce de bărbat se conturează din umbră.

– Îmi place să-ți spun numele. Uneori în neștire. E ca și cum aș spune o formulă magică de regăsire, în care îți iau urma...

– Drumul către tine, îl îngână ea. Știu ce drum visezi tu...

Muzica lui Jim Morrison se insinuează, ca o coloană sonoră pentru vremea de afară. Lumina fulgerelor pare să încremenească timpul într-un început ori sfârșit de lume. Ea dansează încet, tricoul subțire dezvăluind formele tensionate. El tace, prelungindu-i dorința.

În miez de noapte, visul explodează în imagini: flori ce râd, stele ce se aprind, doruri care cer vamă. Totul e vibrație, ardere, o lume ce se naște din atingere și din absență.

Dimineața o găsește pe Eva pe plajă, în scaunul de lemn. Soarele se ridică, trimițând sulite de căldură pe trupul ei. Încet, se întinde, ca și cum ar fi o pictură renașcentistă în alb, roșu și turcoaz. Rochia cu maci se încrețește pe piele, iar ea rămâne suspendată între somn și veghe, ținându-se încă de vis.

Marea e liniștită azi, ca o oglindă. O ceață subțire șterge hotarul orizontului, amestecând cerul cu apa. Doar într-o parte, departe, din stațiunea pustie, se ridică o coloană de fum negru. Un semn al altui timp, al unei alte povești, pe care Eva încă nu știe că o trăiește.

1. Pirate of the Eight Seas

„You have to spend time crawling alone in the shadows to truly appreciate what it means to stand in the sun.”
/ Shaun Hick

2023. Shortly after the Great Plague of 2020.

Night falls in the provincial town. It falls suddenly. Like when the light goes out in a closet. The wind

freezes, stopping this end of the world even more in place. Between the buildings, where there is a patch of land, islands of daisies grow.

At the large intersection, on an overturned Ursus crate, a man in a gas mask sits. From the tired filters, only a rhythmic hissing can be heard, like the breathing of a mechanical animal. If the fogged lenses didn't move, he could be mistaken for a crooked mannequin forgotten in a hipster store.

- *It's going to rain tonight....*, he says out loud.

He doesn't know how he knows. From the way the lenses of his mask fog up? Does the filtered air feel different? He doesn't remember his name, but he calls himself "The Pirate of the 8 Seas." A vague memory from his childhood: he dreamed of being an astronaut, but he would have traded the stars for endless waters at any time.

He smiles. In popular parlance, daisies are also called Earth Stars. They look at him like cheerful eyes, illuminated by his one-eyed flashlight. He draws a circle on the asphalt, and for the first time, after I don't know how many ghost towns, he feels a good presentiment, like a child before a gift.

"So I am good at botany... who would have thought?"

He laughs. The mask distorts his voice, turning the laughter into a grotesque grunt. He never gets tired of this joke.

He stands up, slings his backpack over his back. His footsteps clatter on the cracked flagstones, and every now and then he picks a daisy and tucks it into his chest pocket. Don't forget. Rumors of a flood roll in from behind, the weak wind sways flowers and weeds indiscriminately.

The pirate of the Eight Seas looks at his watch. It has long since stopped ticking. But, mysteriously, it always shows him when it is the right time to stop. Now it shows exactly this.

A gate creaks in the wind, like an invitation. And he knows how to believe in signs. Enter.

The headlight illuminates a room in one color, walls and furniture covered in the same dust. On the table, next to the gas mask, a generous bouquet of daisies laugh in a white vase. And the room is filled with the scent of tea boiled on a portable stove.

In a cabinet he finds a white cup. From the same set as the vase. And, miraculously, in a velvet jewelry bag, four brown sugar cubes. A booty worthy of a pirate.

He fills the cup with the golden liquid, adds a cube, and inhales the bittersweet vapor. He holds the vessel with both hands, so that they don't shake, and for a moment he feels like he's drinking with his soul, not his mouth.

Then he opens the diary. He always writes at the end of the day, otherwise everything would be erased. That's how the virus worked: it let everything disappear that you don't fix with a gesture, with a word. The worn cover also reads: ***"Every pirate claims to be the scourge of the seven seas. But no one claims the eighth."*** He doesn't know why he wrote that. The virus makes you forget everything you let be erased. Blessing and curse.

He puts the diary down. The lamp projects its light onto the wall in front of him. His pupils dilate.

How had he not seen it before? With red lipstick, block letters, neatly written:

I'm going south. I want to see the Sea.

There's sugar in the cabinet. Bring your cup with you! Eva

He runs his hand over the mark, but the lipstick doesn't wipe off. The invisible scent of the message burns him – as if he can feel, through the mask, the outline of lips that don't want to be forgotten. A memory struggles in his brain, but it doesn't take shape. What if tomorrow he won't remember her either? What if "Eve" is just a fiction written by someone else in his head?

Outside, the sky bursts. Rain falls and from the dust it raises a smell of a world begun anew. Lightning whips the clouds, pushing them like chubby, whiny rams.

And in their light, on the blue sign of the only house with a lighted window in the provincial town, one can read:

Rue de la Mer No.8

2. Eva

„ I like my coffee with cream and my literature with optimism.“ / Abigail Reynolds, Pemberley by the Sea

2023. Shortly after the Great Plague of 2020.

A night with a huge moon, almost unearthly, when the eyes catch shadows like day, but everything is crossed by a milky, deceptive light. The road is a tunnel. The border between worlds. The trees on the left join their branches with those on the right like palms that seek each other and groan when the wind tears off their fingers. Here and there, an abandoned car, with wheels wrapped in ivy, green bones over rusty bones. The air tastes of scrap metal and mold, but also a stale sweetness, like wet asphalt and rotting leaves.

And in all this setting, a single life form. A woman in green ankle boots and a red leather jacket. She walks with a strange kind of certainty, as if this walk through the desert had been repeated a hundred times. She knows her body: muscle memory and intuition – the only allies that have never betrayed her.

On her back, a violin case; in her palm, the handle of a trolley full of faded stickers: Paris, Tokyo, Havana. Between the rhythm of the steps and the creak of the wheels, a cheerful melody, a relic of the old world, leaks from the large headphones: The Seed by The Roots. If anyone listened closely, they would notice that the heels are not even – Eva matches them mathematically to the music, like a secret percussion. If they looked at the trolley label, they would read through the coffee stains: "EVA, Rue de la Mer No. 8". The number eight emerges like a scar. She sees it too.

The rest is impossible to decipher.

The melody was already repeating itself for the sixth time, as the road left the forest, revealing the outlines of some suburban townhouses in the distance. Sleepy and neat on its best days. The kind with shops that have neon signs at the entrance. That inspire well-being. No shantytowns. A moment of emptiness in the stomach – freedom or danger?

It seemed to her that the forest was opening its embrace only to leave her prey to the empty sky and the moon that was laughing within itself, like an actress put on a show. A chuckle escaped her – she didn't know whether it was irony or superstition.

"An o-xy-mo-ron. Girl, you amaze me with your sophisticated vocabulary!"

The notebook with black lace covers appears from between the clothes. He quickly writes down, in the moonlight, the word with an alien sound: "o-xy-mo-ron". The letters look like runes. He writes it down so he won't forget. But it's not just vocabulary - it's also an oxymoron: fragile and fierce, alone and yet, as if always waiting for someone.

The song is almost over. He thinks for a moment whether to listen to it one more time, but chooses to continue towards the silent houses. Maybe he'll find some cans there. And batteries for his MP3 Player.

The morning finds her in an attic. Golden rays filter through the curtains, drawing an ephemeral lace on her skin. She stretches slowly, like a cat, as the temperature rises. The sleeping bag shrinks under her movements. She first opens one eye and only after she gets used to the transparent gold, does she open the other. Then she yawns and stretches thirstily, making the sleeping bag seem child-sized. For a moment she hesitates: where is it? Why here? Then she remembers.

The smell of coffee in the kettle floods the deserted house. The harsh and sweet aroma, of forbidden luxury, contrasts with the smell of dust and damp wood. The intoxication of the smell makes her smile: coffee is her ritual of identity. The pirate of the Eight Seas – if he were real – drinks tea. She drinks coffee so she doesn't forget to live.

She searches the pantry. Nothing. The house had been cleaned. So does the one next to her, and the one next to her... To her joy, however, she finds batteries. Sealed.

From the cabinet she takes a white cup into which she pours the black, aromatic liquid. She drinks the first sip of coffee with both hands, like a child. And, as the black liquid burns her lips, she feels a strange vibration: that someone is on her trail or that, on the contrary, she is setting the scene for a meeting.

From the pocket of her violin she takes out an emerald-green bag. She empties the earrings and bracelets into a self-sealing bag that she slips back into the pocket of her violin stand. In the bag she puts four cubes of brown sugar. She crushes the rest of the cups in the cabinet and throws them out the window, like small sacrifices.

Then the red lipstick. She traces large, clear letters on the aged wallpaper:

I'm going south. I want to see the Sea.

There's sugar in the cabinet. Bring your cup with you.! Eva

An erotic and violent gesture at the same time. She writes as if she wants to be discovered. Or maybe just to leave traces.

The white cup ends up back in the study, next to the green bag. She puts her violin on her back, extends the handle of the trolley. When she leaves the house, a breeze catches the fabric of her white dress with poppies. And She walks like that for a while, with her eyes closed, smiling in the sun.

3. Rue de la Mer No. 8

„Meet me where the sky meets the sea. Wait for me where the world begins.“ / Jennifer Donnelly

The pirate remains for a long time with the back of his head pressed against the cold wall. The text written in lipstick, where she passed, tears an awkward smile from him. The tea in the white cup has been cold for hours. And yet, he does not move.

The fatigue melts away, and his mind lights up with vivid colors, with images that flow as if on an internal screen. He already knows what is coming. And yet, he lets himself be caught by the film, like an addict.

The airport hums under endless footsteps, voices merging into a single dull vibration. The pirate returns from a business trip. He pushes a coin into the machine, presses the button, and watches as the small glass gradually fills with the black, fragrant liquid. He carefully lifts it, but a trolley hits him over his feet. Suddenly, the glass slips from his hand, and the drink spills, leaving a warm stain that envelops his shoes.

He wants to curse. But then a head framed by sandy curls rises in front of him. Eyes, impossibly large behind glasses.

"You seem like a nice guy. I'm sorry about your coffee. Can I make it up to you?"

He doesn't have time to answer. The voice over the loudspeaker announces the closing of check-in for flight 328. She fumbles for a banknote.

"No need. It's just a coffee," he says, trying to hide his irritation.

"Hey! We can't leave this like this. Otherwise the universe will force us to meet again. And that wouldn't be fair, would it?" She smiles. Then she adds hastily: "Let's have a coffee when I get back. Do you want to?"

The line escapes her before she realizes it:

"I wouldn't mess with the balance of the universe. But if you miss the plane, the balance will be completely lost. We're entering a spiral of debt that we'll never get out of."

His smile falters. And she immediately sees the almost green eyes go dark. She feels like she's been made fun of, despite her good intentions.

"Eva!" And she holds out her hand, with a more serious expression this time.

"And you live at Rue de la Mer No. 8. I already know, he answers almost without thinking." He saw this beginning of the address on the label on the trolley, when the coffee spilled. The rest was already too erased.

"Secret admirer? Or psychopath? He withdraws his hand, his eyes widen, then chuckles when he shows him the label. It remains established. In a week, for the best coffee. "And if you're still insufferable, fine, we'll debate politics."

She turns her back, her footsteps disappear towards gate six. The pirate admires for a while the blond curls spread over the red coat. As red as her lipstick. Then he is ashamed that he had retained this detail and starts towards the airport exit.

Leaning against the wall, he replays the episode over and over again, until he begins to wonder if it is an authentic memory or just a reconstruction born from each review. Finally, he pulls the diary close and lays everything out on paper, carefully, in the smallest details.

The pirate looks up from his diary. He has written everything, down to the last line. He frames the scene in a frame and, with his finger, takes a trace of lipstick from the wall and spreads it along the edge of the page. Proof that the memory exists. Or that he wants it to exist at all costs.

Outside, the storm rages. Lightning lights up the room like a clear day, then thunder makes the floor vibrate.

* * *

Almost dawn finds him by the bouquet of daisies. He looks at it for a long time. He understands why he picked them: not for beauty, but because in each white flower with a yellow center he saw an attempt at balance, an eight broken in two, incomplete.

He gets up and glances out the window. The silhouettes of the trees seem to lean towards the house. And for a moment, it seems to him that another, more human

figure, is taking shape among the shadows. Too fast, too uncertain to be sure.

He goes outside. The rain has left shiny puddles on the road. On the only house with a lighted window he sees the blue plaque, almost erased: **Rue de la Mer, No. 8.**

He touches his stopped watch. He laughs softly, his voice metallic, broken. Eight follows him. Eight seas, eight memory cubes, eight addresses to the south. And, somewhere in between, a woman writing to him in lipstick.

He picks up his backpack. He feels it's no longer just a romantic memory. It's a message. Or a trap. And he knows he has to leave.

4. White, Red and 50 Shades of Turquoise

"- Do I know, though? Maybe I think so. I understand something, but if I wanted to say it, I would spoil it, and it would be a shame.

One day, when I feel like it, I will confess it to you while dancing." / Marcela CUCEREANU, Thoughts

Eva walks like this for a while, her eyes closed, smiling in the sun. The breeze clings to the material of her white dress with poppies, fluttering it like a living flag. The salty smell of the sea intensifies, mixing with the cyclical noise, like a giant boiling, always resumed from the beginning.

When she opens her eyes, she almost loses her balance. So much sea is too much for her eyes to take in at once. Too vast, too dazzling. Her green ankle boots come out almost by themselves - and her small feet sink into the satin sand. The small grains try to stop her step.

And behind her a path drawn by a man remains.

The waves advance slowly and caress her skin with a playful, almost curious tenderness. They touch her ankles, tickle her, and Eva smiles at this feast of the senses, stepping slowly on the mirror that carries the warm summer light. Then the waves become bolder, rising higher and higher, like impatient arms. "I missed you!" the sea whispers to her. And yet, she feels no fear; on the contrary, it is as if she has returned home. In the incessant rhythm of the turquoise, a thought takes root: what would it be like to stay here forever? To be a mermaid. To make the Sea — Her Home. Would she miss dry land?

She spends hours playing with the waves, lost in a mixture of contemplation and play. But beyond the horizon, a dark spot moves slowly. A thick steam, the smoke of a fire, floats like a premonition. Eva notices it for a moment, but lets the thought dissolve in the sunset light.

She spends the rest of the day playing with the waves and letting herself be caught up in contemplation. When darkness falls over the world, Eva sets off on the line of almost sea-almost land, a familiar boundary she has crossed countless times. The waves hum a lullaby, gently washing the sand, and in scattered images memories return to her: fragments of a childhood spent here, growing up along the faithful shades of green and blue. People have come and gone, history has been written and erased, but the sea has remained with its heart – the only constant in the new, confused and magical world.

On the beach, in front of her, she finds a chair. Steam-bent wood, a back made of woven bark, as if waiting for her. An invitation she accepts without hesitation. The moment she sits down, a new thrill runs through her body. As if the flesh is thanking the soul. Fatigue overtakes her, the sand sticks to her hair and skin. Before she falls asleep, a strange thought creeps in: how much time does she have left to discover the secrets of this world? And then, like poison ivy, the Pirate's smile appears, penetrating her dream.

A rainy afternoon. The sky is heavy over the city. The cool, damp air comes in through the wide-open balcony doors. She stands there, her arms outstretched on the frames, a dark cross-shaped figure, or perhaps a bird about to take flight. The curtains billow, enveloping her in white folds. The smell is of rotted earth and extinguished candles.

"I like this weather", she says, almost whispering, but with a kind of feverishness. It makes me want to make

love to you. To pull you into me again and again, until I ask you something simple – what is two plus two? – and you could only answer with my name."

A smile appears, a man's voice emerges from the shadows.

"I like to say your name. Sometimes without realizing it. It's as if I were saying a magic formula for finding you, in which I follow your trail..."

"The road to you," she coaxes him. "I know what road you dream of..."

Jim Morrison's music insinuates itself, like a soundtrack for the weather outside. The light of the lightning seems to freeze time in a beginning or end of the world. She dances slowly, her thin T-shirt revealing her tense forms. He is silent, prolonging her desire.

In the middle of the night, the dream explodes into images: laughing flowers, burning stars, longings that demand customs. Everything is vibration, burning, a world that is born from touch and absence.

The morning finds Eva on the beach, in the wooden chair. The sun rises, sending spears of heat onto her body. Slowly, she stretches, as if she were a Renaissance painting in white, red and turquoise. The dress with poppies wrinkles on her skin, and she remains suspended between sleep and wakefulness, still holding on to her dream.

The sea is calm today, like a mirror. A thin mist erases the horizon, mixing the sky with the water. Only to one side, far away, from the deserted resort, a column of black smoke rises. A sign of another time, of another story, that Eva does not know yet she is living.

Povestire distinsă cu Premiul al II-lea, ex-aequo, la Concursul Național de Proză Scurtă S. F. Helion, ediția a 40-a, 2025

Mi-l amintesc la fel de bine ca în ultima noastră dimineată împreună. Șugubăț, voios, pregătind micul dejun pentru nepoata sa adorată: felii subțiri de ou fiert și cubulețe crocante de șuncă prăjită, ordonate în șiruri cuminiți pe bucățele de pâine. Hai, mănâncă, până nu se răcesc soldățeii, mă invita el, făcându-mi cu ochiul. Nimeni nu rabdă de foame sub comanda mea. Imediat după micul dejun, se tolănea în fotoliu, cu ceașca de ceai negru în mână, stropită milimetric cu puțin lapte. Excentricitățile lui, enervante uneori, n-o supărau deloc pe mama, care obișnuia să spună că obiceiurile vechi nu mor niciodată. Ca în fiecare an, de ziua lui, bunicul se urca în pod. Apoi cobora scara, precaut, ținând strâns geanta militară cu

încuietore biometrică. *Mi-au cam slăbit șuruburile, se scuza el, glumeț, la auzul oaselor bolnave ce trosneau. Să nu-i spui maică-tii, că iar mă duce la doctor. Spurcații ăia de doctori nu sunt buni de nimic, oricum. Îl văd, de parcă e aievea, cu termo-papirul pe genunchi — ziarul sintetic îngălbenit de vreme, care nu recunoștea decât amprenta lui. Citea, apăsând pe litere, titlul bombastic a cărui semnificație n-o înțelegeam pe deplin atunci: **Pumnul de titan din spatele frontului. Soldații T-12 declară: Noi nu credem în noroc. Credem în logistică.** Bătrânul rememora, clipind lent, aproape hibernând, o viață trecută, în timp ce eu mă jucam cu obiectele uzate din geantă: carnetul cu poezii numerice așezate*

pe coloane verticale, o amuletă de veteran ce funcționa pe bază de comandă vocală, memorograma alb-negru cu bunica, acum alterată de timp. Când și când, fișierul corupt dispărea, fiind înlocuit de diagrame sepie. Cântam, ținând amuleta aproape de gură, melodia noastră secretă:

[Soldățul Unu-Doi] :: ne aduce haine noi //
 [Soldățul Doi-Trei] :: prieten cu vecinii zmei //
 [Soldățul Trei-Patru] :: colorat ca nimeni altul //
 [Soldățul Patru-Cinci] :: cu armata de pisici //
 [Soldățul Cinci-Șase] :: din cristale face case //
 [Soldățul Șase-Șapte] :: frații noștri sunt aproape //
 >> Soldățul, nu uita //
 >> Verde nu-i culoarea ta //

În acea zi fatidică, mama și tata s-au întors acasă mai devreme. Bunicul trebuia prin bucătărie, pregătind o cină festivă. Brusc, s-au auzit trei bătăi în ușă. Dure, oficiale, înfricoșătoare. M-am ascuns sub masă, speriată, cu amuleta strânsă în pumn. Tata a deblocat ușa. Mama s-a agățat, temătoare, de brațul bunicului Teodor, care părea neafectat. Odaia a fost invadată de trei ofițeri palizi: doi bărbați și o femeie, îmbrăcați în uniforme verde-închis. Femeia a început să citească de pe tableta translucidă: *Avem un Ordin de Confiscare emis de Societatea Ecologică pentru Sinteticul T-12, seria A, proprietatea Arhivei Militare de Război din Erevanthus. Pregătiți pentru extracție.* Bărbații au început să inspecteze casa cu brutalitate, fără urmă de respect. Au luat tot ce li s-a părut suspect: servieta militară, fotografiile de familie, până și jucăriile mele din silicon reciclat.

— *Nu puteți face asta!* a strigat tata, scos din fire, înțelegând ce urma.

— *Nucleul cognitiv al subiectului non-uman conține reziduuri toxice din epoca pre-reglementării. T-12 este incompatibil cu normele de mediu actuale.*

— *Nu e o mașinărie!* s-a revoltat mama. *E părintele meu!*

— *Vă avertizez: dacă nu cooperați, vor exista consecințe legale,* a continuat femeia, pe un ton vag amenințător.

Bunicul și-a șters mâinile de șervet, apoi s-a apropiat de bărbații impasibili, care așteptau să-l escorteze.

— *Nu va fi necesar. Plec de bunăvoie,* a spus el, cu demnitate în voce.

Mama plângea. Bunicul m-a căutat cu privirea, pe furie, înainte de-a ieși pe ușă. Mai târziu, când am cerut explicații, mi s-a spus că Teodor era bolnav, că l-au dus la Centrul de Reintegrare Tehnoveterană ca să-l facă bine. Știam de atunci că era doar o minciună convenabilă, menită să mă liniștească. Familia mea a primit, ca premiu de consolare, un *fragmentarium* cu cele mai frumoase amintiri ale bunicului. Nimic despre război, nimic despre rolul său adevărat. L-au șters, pur și simplu, fiind etichetat ca un model *instabil*. Cel puțin, așa scria, cinic, în raportul oficial. Mă întreb deseori: oare mie ce defect îmi vor găsi? Poate vor decide că procesorul cristalin consumă prea multă energie. Sau poate, în ziua în care părinții mei umani vor expira, fiica sintetică înlocuitoare va expira la rândul ei.

[Soldățul Unu-Doi] :: ne aduce haine noi // Ecranul se aprinde ca un meteor, șiruri de cifre se rostogolesc prin fața senzorilor oculari. Atâtea cetăți întărite așteaptă să le deschid porțile. Mulțumesc, bunicule.

I remember him as well as on our last morning together. A cheerful, jovial man, preparing breakfast for his beloved niece: thin slices of boiled egg and crispy cubes of fried bacon, arranged in neat rows on the pieces of bread.

Come on, eat, before the soldiers get cold, he invited me, winking at me. *No one goes hungry under my command.* Immediately after breakfast, he would lounge in his armchair, a cup of black tea in his hand, sprinkled with a tiny bit of milk. His eccentricities, sometimes annoying, did not bother my mother at all, who used to say that old habits never die. Like every year, on his birthday, Grandpa would go up to the attic. Then he would come down the stairs, cautiously, holding his military bag with a biometric lock, tightly. *My screws have come loose,* he would apologize, jokingly, to the sound of his diseased bones cracking. *Don't tell your mother, she's taking me to the doctor again. Those damn doctors are no good, anyway.*

I see him, as if it were real, with the thermal paper on his knee — the synthetic newspaper yellowed

by time, which only recognized his fingerprint. He was reading, pressing on the letters, the bombastic title whose meaning I didn't fully understand at the time: ***The Titanium Fist Behind the Front. T-12 Soldiers Declare: We Don't Believe in Luck. We Believe in Logistics.*** The old man was remembering, blinking slowly, almost hibernating, a past life, while I was playing with the worn objects in my bag: the notebook with numerical poems arranged in vertical columns, a veteran's amulet that worked on voice command, the black-and-white memorogram with my grandmother, now altered by time. Every now and then, the corrupted file would disappear, replaced by sepie diagrams. I would sing, holding the amulet close to my mouth, our secret melody:

[Little Soldier One-Two] :: brings us clothes in colors new //
 [Little Soldier Two-Three] :: charms the ogres wild and free //
 [Little Soldier Three-Four] :: shining brighter than before //
 [Little Soldier Four-Five] :: with his cat brigade alive //
 [Little Soldier Five-Six] :: crafts crystal towers, magic tricks //

[Little Soldier Six-Seven] :: keeps his brothers close as heaven // Little Soldier, don't forget //

*Green's not quite your color yet //***

On that fateful day, Mom and Dad returned home early. Grandpa was busy in the kitchen, preparing a festive dinner. Suddenly, there were three knocks on the door. Hard, official, frightening. I hid under the table, scared, the amulet clenched in my fist.

Dad unlocked the door. Mom clung fearfully to Grandpa Theodore's arm, who seemed unaffected. The room was invaded by three pale officers: two men and a woman, dressed in dark green uniforms. The woman began to read from the translucent tablet: *We have a Seizure Order issued by the Ecological Society for Synthetic T-12, series A, property of the Erevanthus Military War Archive. Prepare for extraction.*

The men began to inspect the house brutally, without a trace of respect. They took everything they found suspicious: the military briefcase, family photos, even my recycled silicone toys.

"You can't do this!" my father shouted, furious, realizing what was coming.

"The non-human subject's cognitive core contains toxic residues from the pre-regulation era. T-12 is incompatible with current environmental regulations."

"He's not a machine!" my mother protested. *He's my parent!*

"I'm warning you: if you don't cooperate, there will be legal consequences," the woman continued, her tone vaguely threatening.

Grandpa wiped his hands on his napkin, then approached the impassive men who were waiting to escort him.

"It won't be necessary. I'm leaving willingly," he said, his voice dignified. My mother was crying. Grandpa looked for me, furtively, before he went out the door. Later, when I asked for an explanation, I was told that Teodor was sick, that they had taken him to the Techno-veteran Reintegration Center to make him better. I knew from the beginning that it was just a convenient lie, meant to reassure me. My family received, as a consolation prize, a *fragmentarium* with my grandfather's most beautiful memories. Nothing about the war, nothing about his true role. They simply erased him, having him labeled as an unstable model. At least, that's what the official report cynically said. I often wonder: what fault will they find with me? Maybe they will decide that the crystalline processor is consuming too much energy. Or maybe, the day my human parents expire, the synthetic replacement daughter will expire in turn.

[Soldier One-Two] :: brings us new clothes //. The screen lights up like a meteor, strings of numbers roll past the eye sensors. So many fortified fortresses waiting for me to open their gates. Thank you, Grandpa.

Povestire distinsă cu Premiul al II-lea, ex-aequo, la Concursul Național de Proză Scurtă S. F. Helion, ediția a 40-a, 2025

Sunt binecuvântată. Și blestemată, în același timp. Mă pot reîncarna. La nesfârșit. De fiecare dată femeie. Anatema mea e că nu uit nimic din viețile anterioare. Și, în plus, caut ceva. Un bărbat. Nu l-am găsit. Nu știu nimic despre el. În a treia mea Rerăsuflare, Mobad-ul, care mă călăuzea, după celebrarea Yasna, mi-a șoptit printre dinți, de fapt mai mult mi-a scuipat cuvintele direct în față, ca un destin, de care nu ai cum să te ferești, „e posibil să treceți unul pe lângă altul. Și să nu vă vedeți. Dar peste una, zece, o sută, o mie, sau cine știe când, de Rerespirații vii, o să vă întâlniți. Vei ști. Dar, atenție. Nu ai decât o singură fricțiune temporală.,”

De atunci au trecut trei sute de transmigații. Sau mai multe? Mi-am pierdut speranța. Nu mai aștept nimic. Nu mai cer nimic. Îmi iau viețile așa cum vin, încercând, de fiecare dată, să nu îmi amintesc și să o iau de la capăt. Sunt pe planeta Sinara, locul unde synterii, din care fac parte în renașterea asta, trăiesc fericiți. Religia noastră este tolerantă, având totuși o dogmă sfântă care nu se încalcă: nimeni nu are voie să fie singur. Iar mie tocmai ce mi-a murit tovarășul. Și a început să îmi placă solitudinea

și libertatea mea. Pe bune, sunt trecută de cincizeci, la ce mi-ar mai trebui altceva. Mi-am iubit bărbatul. Atât cât am putut să iubesc pe cineva ce nu poate lupta cu o umbră. Un om bun. Spunea că ține atât de mult la mine că strânge fiecare firimitură din sufletul meu. N-am vrut să îl las rătăcind prin cosmos, până la distrugerea totală. Sunt sculptor. Nu puteam să nu îl torn în ghips, făcând din el una din cele mai frumoase statui. Măcar acum să fim împreună, căci în viață era mai mult plecat. Meseria îi cerea acest lucru. Era terrasant. Așa se numeau cei care ajungeau primii pe o planetă nouă și o pregăteau pentru populat. Din treizeci de ani doar vreo cinci i-am dormit în același pat. Eram atât de ocupați că Nexoryth, Pulsarea supremă, ne-a refuzat dreptul de a avea copii. Oare știa ce va urma? Și dacă da, de ce nu m-a pregătit?

Tot el m-a adus în fața Conclavului Celest pentru refuzul de a-mi cupla existența cu un alt suflet viu, dar neregenerabil. Și m-au condamnat. Cu expulzarea în Invarnya. Un satelit al Sinarei. Nimeni nu s-a întors de acolo cu mințile complete. Nu știau ce s-a întâmplat. Nu-și aduceau aminte. Și incertitudinea îi înnebunea.

Invarnya era o lume în sine. Cu o existență răsturnată. Tinerii, Noviazii, munceau, se distrau, călătoreau, iar, Cronoarii, cei în vârstă, se ocupau cu procrearea și creșterea urmașilor. Infatuarea că sunt o rasă nobilă nu i-a lăsat să vadă că, în timp, sângele li s-a corcit, a devenit un hibrid sterp, iar organismele lor doar biete recipiente goale. Aveau o nevoie vitală de corpuri gazdă. Primeau condamnați de pe alte planete și îi foloseau ca pe un teren arabil, ce abia aștepta fertilizarea genetică. La asta fusesem osândită.

Imediat cum am ajuns am fost întâmpinată de doi bărbați. Le auzeam gândurile. „E prea în vârstă. E bună. Taci. Nu ne permitem mofturi. Noi să ne facem treaba cu ea, în rest nu ne interesează.” Din acest moment mai țin minte doar frânturi.

Ajunsesem într-o cameră în care penumbra dansa cu nuanțe de violet și argintiu. Aveam pe mine doar o robă albă, (oare unde îmi erau hainele, cine m-a dezbrăcat) și simțeam o stare de liniște. Ar fi trebuit să îmi fie teamă, nu? Nu știam ce mă așteaptă și totuși... I-am simțit prezența. Și mirosul. Îl căutasem. Ani în șir. Vieți la rând. Îl așteptasem. Și acum era în fața mea. Se apropia. Ne priveam direct. Tăcerea dintre noi era ca un preludiu ce făcea aerul din jurul nostru să vibreze. Fără să vreau, palma mea dreaptă i-a atins pieptul. Puteam să îi număr bătăile inimii. Și parcă respiram în același timp cu ele. Mi-a mângâiat cu vârful degetelor un rid de la coada ochiului. I-au alunecat, încet, foarte încet, de-a lungul obrazului și delicatețea atingerii, contrastul cu mâinile puternice și aspre mi-a făcut pielea să freămte. Și-a apropiat fruntea de a mea și i-am văzut firele de barbă, albe, gri (probabil trecuse și el prin multe în viață), cum se mișcau ușor sub răsuflarea mea. S-a aplecat și mi-a lăsat pe tâmplă buzele întredeschise. Zâmbea. Încă un pas înspre el. Aproape ne lipisem. Și materialul robei lui s-a rătăcit în mâna mea. Am tras. Brusc. El a răspuns desfăcându-mi tunica și lăsând-o să îmi alunece peste umeri. Eram, unul în fața celuilalt, doi oameni pe pielea cărora timpul își sculptase trecerea.

Și abia atunci, în clipa aceea când nu mai aveam nimic de ascuns, ne-am sărutat. De fapt, ne-am gustat, cu o foame nerostită, profundă, care nu ne lăsa să ne grăbim. Și trupurile noastre au devenit hărți pentru drumurile neștiute și nebănuite ale buzelor. Sub cerul Invarneyi umbrele ne scriau pe perete o poveste liniștită, calmă, prea mult așteptată, de dorință.

În rest sunt doar fragmente de amintiri. Și de stări. Nu știu dacă sunt reale. Sau nu. Vise care mă bântuie, coșmaruri pe care nu le înțeleg, o îmbrățișare, un scâncet, două respirații amestecându-se, scâncet, două umbre ce dansează printre cutele cearceafului, într-o coregrafie numai de ele știută, un scâncet. Doar întrebări fără răspuns. Ambiguități. Și mulți, mulți ani în care nu știu dacă am trăit sau vegetat. Mi-a rămas puțin timp până la trecerea spre o altă resurrecție. Și din tot ce s-a întâmplat țin minte doar câteva cuvinte:

“Atenție. Nu ai decât o singură fricțiune temporală.”

I am blessed. And cursed at the same time. I can reincarnate. Endlessly. Every time a woman. My anathema is that I don't forget anything from my previous lives. And besides, I'm looking for something. A man. I didn't find him. I don't know anything about him. In my third Rebreath, the Mobad who was guiding me, after the Yasna celebration, whispered between his

teeth, actually more like he spat the words directly in my face, like a destiny that you can't avoid, "It's possible that you will pass by each other. And not see each other. But in one, ten, a hundred, a thousand, or who knows when, of the living Rebreaths, you will meet. You will know. But, be careful. You only have one temporal friction..."

Three hundred transmigrations have passed since then. Or more? I have lost hope. I no longer expect anything. I no longer ask for anything. I take my lives as they come, trying, each time, not to remember and to start over. I am on the planet Sinara, the place where the Synters, of which I am a part in this rebirth, live happily. Our religion is tolerant, yet has a sacred dogma that cannot be violated: no one is allowed to be alone. And I have just lost my companion. And I have begun to like my solitude and my freedom. Seriously, I am over fifty, what else would I need? I loved my man. As much as I could love someone who cannot fight a shadow. A good man. He said he cared so much about me that he collected every crumb of my soul. I did not want to leave him wandering through the cosmos until he was completely destroyed. I am a sculptor. I couldn't help but cast him in plaster, making him one of the most beautiful statues. At least now we could be together, because in life he was mostly away. His job required this. He was a terrasant. That was the name given to those who were the first to arrive on a new planet and prepare it for settlement. Out of thirty years, I only slept in the same bed with him for about five. We were so busy that Nexoryth, the Supreme Pulsar, denied us the right to have children. Did it know what was coming? And if so, why didn't it prepare me?

It also brought me before the Celestial Conclave for refusing to couple my existence with another living, but non-regenerative soul. And they condemned me. With expulsion to Invarnya. A satellite of Sinara. No one returned from there with their minds complete. They did not know what happened. They did not remember. And the uncertainty drove them crazy.

Invarnya was a world in itself. With an upside-down existence. The young, the Noviaz, worked, had fun, traveled, and the elderly, the Cronoars, were busy procreating and raising their offspring. The infatuation of being a noble race did not let them see that, over time, their blood had become mixed, it became a sterile hybrid, and their bodies were just poor empty containers. They had a vital need for host bodies. They received convicts from other planets and used them as arable land waiting for genetic fertilization. That's what I was condemned to.

As soon as I arrived I was greeted by two men. I could hear their thoughts. "She's too old. She's good. Shut up. We don't allow ourselves to have such whims. We should

do our job with her, the rest we don't care about." From this moment I only remember fragments.

I had arrived in a room where the penumbra danced with shades of purple and silver. I was wearing only a white robe, (I wonder where my clothes were, who undressed me) and I felt a sense of peace. I should have been afraid, right? I didn't know what awaited me and yet... I felt his presence. And his smell. I had been looking for him. For years. For lives. I had been waiting for him. And now he was in front of me. He was approaching. We were looking directly at each other. The silence between us was like a prelude that made the air around us vibrate. Without wanting to, my right palm touched his chest. I could count his heartbeats. And it was as if I was breathing at the same time as them. He stroked a wrinkle at the corner of my eye with his fingertips. They slid, slowly, very slowly, along his cheek and the delicacy of the touch, the contrast with the strong and rough hands made my skin tremble. He brought his forehead closer to mine and I saw the white, gray hairs of his beard (he had probably been through a lot in his life too), moving slightly under my breath. He leaned down and placed his parted lips on my temple. He was smiling. Another step towards him. We were almost touching. And the material of his robe got lost in my hand. I pulled. Suddenly. He responded by unbuttoning my tunic and letting it slide over my shoulders. We were, one in front of the other, two people on whose skin time had carved its passage.

And only then, in that moment when we had nothing left to hide, did we kiss. In fact, we tasted each other, with an unspoken, deep hunger that wouldn't let us hurry. And our bodies became maps for the unknown and unsuspected paths of our lips. Under the Invarnya sky, the shadows wrote on the wall a quiet, calm, long-awaited story of desire.

The rest are just fragments of memories. And of states. I don't know if they're real. Or not. Dreams that haunt me, nightmares that I don't understand, a hug, a whimper, two breaths mingling, whimper, two shadows dancing among the folds of the sheet, in a choreography known only to them, a whimper. Just unanswered questions. Ambiguities. And many, many years in which I don't know if I lived or vegetated. I have little time left until I pass to another resurrection. And from everything that happened, I remember only a few words:

"Be careful. You only have one temporal friction."

Premiul Special al Juriului la Concursul Național de Proză Scurtă Science Fiction Helion, ediția a 40-a, 2025

Suspendat cu capul în jos deasupra camerei de eclozare, Slobnorp desprinsese filtrul care obtura

conducta de ventilație. În timp ce manevra grilajul, un șurub căzu și ricoșă cu zgomot pe podeaua aflată

la zece metri mai jos. Moluscantul înlemni și așteptă câteva clipe, dar nu apără niciun gardian. Convins că nu fusese reperat, Slobnorp strânse în dinți mânerul recipientului pentru probe biologice, apoi, lăsând o dâră de mucus pe perete, își continuă coborârea către ouăle care se scaldau în lumina ultravioletă din incubatorul imperial.

Totul fusese plănuiră din momentul în care aflase de negocierile de pace organizate de Federația Intergalactică. Conflictul dintre centaurieni și mantoizi dura de secole. Deși diferite din punct de vedere fiziologic și cultural, cele două specii erau la fel de avansate tehnologic, astfel că, în ciuda luptelor câștigate și de o parte și de cealaltă, războiul nu părea că va fi decis în următoarele decenii. Popoare și alianțe planetare mai mici fuseseră antrenate fără voia lor în luptă și deveniseră pe rând victime colaterale ale celor două civilizații care dominau această parte a Universului. Comerțul și comunicarea interstelară se prăbușiseră de nenumărate ori, iar convoaiele cu refugiați căutau găzduire în alte teritorii. Cu un braț al galaxiei în pragul colapsului, Calamiteea Wurlizer, președinta Federației, decisese să pună capăt odată pentru totdeauna acestui război. Tratatul urmau să aibă loc pe K2-9b, o planetă aflată în teritoriu neutru, la egală distanță de capitalele celor două imperii. „Quasarium”, restaurantul condus de Slobnorp, cel mai faimos chef din Univers, primise misiunea de a asigura bucatele din timpul dineului oficial.

Observatorii din partea Federației și agențiile de securitate sosiseră cu două săptămâni înainte și scanaseră fiecare colțisor al sălii de recepție și al bucătăriei, în căutarea oricărui obiect sau armă care ar fi putut compromite siguranța consiliului de pace. Slobnorp însuși făcuse o selecție extrem de riguroasă a celor care aveau să fie prezenți în timpul pregătirilor, pentru a elimina orice posibil agent secret infiltrat în personal.

Prima zi de negocieri începu tensionat. Misiunile diplomatice ajunseră în același timp pe orbită. Calamiteea asoliză prima, dar celelalte două nave nu dădură niciun semn vreme de câteva ore. La un moment dat, o trapă se deschise în crucișătorul mantoizilor; urmată o clipă mai târziu de poarta hangarului din nava centauriană, însă nimic altceva nu se mai întâmplă. Sătulă să mai aștepte în astroportul dezolant, în care aranjamentele florale începuseră să se veștească, iar membrii fanfarei își acordau instrumentele o dată la fiecare jumătate de ceas, președinta lansă un mesaj către comandanți, întrebând ce se petrece. Din partea amiralului mantoid primi mesajul:

„Președintele celeilalte națiuni nu este cu adevărat un omolog, întrucât aparține unei caste inferioare celei în care se află Celesta Împărăteasă Xar'nis. Conform uzanțelor imperiale, el trebuie să se afle pe sol înainte ca Celesta Xar'nis să coboare din cer, ca o dovadă de respect și închinăciune.”

Centaurienii răspunseră:

„Pentru a ne convinge că nu este vorba despre o capcană, invităm cealaltă delegație să asolizeze

prima, ca un gest de bună credință. Centaurienii nu se ploconesc în fața nimănui.”

În cele din urmă, după alte câteva ore, navele prezidențiale asolizară simultan. De cum cei doi lideri apărură, o cacofonie izbucni din instrumentele fanfarei. Întrucât niciuna din cele două specii nu acceptase ca imnul său să fie cântat al doilea, melodiile fură interpretate simultan, spre îngrijorarea celor doi dirijori, care încercară să țină pasul unul cu celălalt. Cei doi lideri abia dacă se băgară în seamă unul pe celălalt și trecură pe lângă președintă fără să scoată o vorbă.

În acea seară, Slobnorp o găsi în barul restaurantului pe Calamiteea, privind abătută la paharul cu „O'Rion Belt” din fața sa.

– Zi grea? întrebă moluscantul.

– Nici nu-ți imaginezi. Idioți, asta sunt amândoi, niște idioți vanitoși! Mi-e imposibil să-i fac să se înțeleagă.

– Mai aveți mâine o șansă.

– Mda, zise Calamiteea. O șansă de a fi cunoscută drept cea în al cărei mandat a fost ruinată jumătate de galaxie.

– Așteptați până după dineu, zâmbi Slobnorp. O tocăniță bună poate schimba destine.

Calamiteea se uită la el ca la un nebun.

– Mă bucură optimismul tău, dar nu cred că mâncarea va face diferența. Știu că te pricepi să faci chestii gustoase, dar e nevoie de ceva mai mult pentru pacea intergalactică.

– Gastronomia înseamnă mai mult decât gust sau textură. A te bucura de niște bucate reprezintă un dar, o experiență pe care o împarți cu ceilalți. Gătitul este chimie, iar chimia aia reflectă chimia dintre meseni.

– O fi cum spui tu, Slobnorp, murmură Calamiteea și se ridică de la bar. Un singur lucru îmi doresc, să nu devin maioneza tăiată a istoriei.

Un ceas mai târziu, președintele Hoomif, cu pantalonii în jurul gleznelor, ședea pe veceul din apartament, căutând pe tabletă un film porno pe care să-l vizioneze mai târziu. Simțea că se apropie de rut, dar alesese să nu vină la negocieri însoțit de herghelia de concubine. Orice activitate sexuală completă l-ar fi moleșit și i-ar fi diminuat agresivitatea pe care miza. O ura pe blestemata aia de Xar'nis, cu toate ifosele ei de împărăteasă, și nu voia să cedeze nici măcar un sfert de copită în fața ei. Iar după dineu, când camerele televiziunilor ar fi fost ațintite asupra lor, centaurianul avea de gând să o umilească în public și să dea un ordin de bombardare a unor colonii mantoid, doar ca să-i vadă ciuda în ochii aia compuși și goi.

Privirea îi zăbovi asupra unuia din titluri, „Lepe fierbinți galopând pe un izlaz noroios”. În secunda în care salvă clipul în lista de preferințe, simți o împunsătură zdravănă în fund. Se cabră și se uită în gaura closetului, dar nu descoperi nimic suspect. Își examinează fesele în oglindă, dar nu observă decât un punctișor roșu, ceva mai jos de coadă. Se contorsionă și mai mult, băgându-și capul între picioare, sperând că niciun subaltern nu

va da buzna peste el în acea poziție, în care părea că se auto-satisfacă oral. Da, în mod evident avea o înțepătură, suficient de discretă cât să nu atragă atenția, dar a naibii de dureroasă. În timp ce-și masa șalele, se întrebă ce ar fi putut să i-o provoace. Precaut, își coborî botul în vasul veceului, dar nu descoperi nimic.

Flăcările lumânărilor de pe masă îi scoteau Calamiteei în evidență cearcănele și surmenarea cronică. Încadrând-o de o latură și de cealaltă a mesei, evitând să se privească, ședeau Hoomif și împărăteasa Xar'nis. Deși președinta sperase că a doua zi de negocieri avea să aducă o rezolvare provizorie a conflictului, cei doi nechezaseră și bâzâiseră unul la celălalt, într-o simfonie de învinuiri și ironizări reciproce. În apogeul certurilor, când nervii tuturor erau întinși la maxim, Xar'nis găsisese de cuviință să împoaște cu saliva ei alcalină documentele din fața sa, în vreme ce Hoomif, ridicat pe picioarele din spate, se apucase să lovească cu o copită în pupitru, amenințând că centaurienii vor îngropa întreaga civilizație mantoidă. Acum, liniștea fu tulburată de apariția a trei chelneri, care duceau în brațe câte o farfurie acoperită cu un clopot de oțel. În urma lor se târî Slobnorp, suspect de bine dispus. Doar ei patru fuseseră lăsați să intre în încăpere, demnitarilor nefiindu-le permis accesul la cina festivă. Bucătarul se apropie de latura liberă a mesei, își înălță brațele către tavan într-o manieră teatrală și spuse:

– Cinstiți oaspeți, chiar dacă în aceste zile s-a vorbit mult despre război, conflict și moarte, poate că această cină ne va aduce aminte că hrana înseamnă viață și reprezintă una din plăcerile de bază ale existenței. A-ți împărți bucatele cu altcineva este un act de compasiune, de iubire de aproape. Iar dacă negocierile v-au diminuat apetitul, nu uitați că pofta vine mâncând, adăugă bucătarul și le făcu cu ochiul invitaților. Aveți grijă, este fierbinte!

La un semn de-al său, chelnerii ridicară capacele de pe farfurii, eliberând un nor de abur sub care se afla un coșuleț de foitaj, în care se vedeau bucăți fluorescente de fungi și felii crocante de carne într-un sos verzui. Centaurianul adulmecă aromele din castron cu nările dilatate și fornăind satisfăcut, în vreme ce antenele lui Xar'nis începură să se miște frenetic. Cu un rânjet tâmp pe bot, Hoomif îi ură mantoidei:

– Poftă bună, alteță!

– Mulțumesc, domnul meu, răspunse Xar'nis, deschizându-și larg mandibulele, într-un zâmbet.

Calamiteea se uită surprinsă ba la unul, ba la celălalt, neînțelegând ce se petrece. Hoomif tăie cu eleganță o felie de carne, o înfipse în furculiță, se ridică de la masă, traversă salonul și veni lângă împărăteasă.

– Dă-mi voie să-ți ofer această bucată suculentă, zise el în timp ce îngenunche lângă insectă, apoi își îndreptă furculița către gura acesteia.

– Ești foarte gentil, dragule, murmură ea și-l mângâie cu cleștele pe antebraț, apoi luă îmbucătura cu un gest senzual. Mmmm, este delicios, adăugă Xar'nis afectată, și-l măsură pe Hoomif din coamă

până-n copite, zăbovind cu privirea asupra formelor cabaline ale acestuia.

– Ai gusturi impecabile, necheză președintele. Sunt convins că poți să identifici o carne de calitate din momentul în care îți pui gura pe ea.

– Vorbele ți-s la fel de dulci precum parfumul, armăsarule.

Președinta trase deoparte pe Slobnorp.

– Ce naiba se întâmplă cu ăștia doi? murmură ea, în timp ce invitații continuau să gângurească drăgăstos.

– Sunt pe cale să se împace. Mă rog, poate mai mult de atât, rânji moluscantul. A fost nevoie doar de un ingredient adițional.

– Le-ai pus droguri în mâncare?!

– Nu chiar. De altfel, toate ingredientele au fost verificate de către trei agenții de securitate. Atunci când masa îți e controlată de servicii, soluția e în serviciu.

– Adică?

– Vesela din seara asta. E identică cu cea folosită în restaurant, numai că am făcut-o la comandă, în dimineața asta. Materialul folosit este același, însă am adăugat un compus chimic care este eliberat în mâncare doar la temperatura potrivită.

Văzând-o pe președintă albindu-se la față, Slobnorp o liniști:

– Sunteți imună la substanță. La fel și eu, și orice altă specie, în afară de mantoizi și centaurieni.

Calamiteea își întoarse iar privirea către Hoomif, care o pipăia de zor pe împărăteasă pe carapacea sa chitinoasă, în vreme ce aceasta se gudura pe lângă el, scoțând un țcănit de plăcere din mandibulele sale puternice.

– Am avut noroc, continuă bucătarul. Gângania tocmai a depus o serie nouă de ouă, așa că incubatorul din anticamera sa e plin de feromoni. Iar tăntălăul e și el în călduri. La el a fost mai complicat, că a trebuit să-i recoltez moscul din glandele perianale, în timp ce era pe closet. Am folosit o cameră laparoscopică, pe care de obicei o utilizez ca să umplu noninvaziv curcanii de sărbători. Deși, la cum arată lucrurile, o să umple și alții curcanul diseară, chicoti Slobnorp cu nerușinare.

Președinta văzu cum centaurianul își lepădase hainele, iar acum, cu coama fluturând în vânt, o călărea pe Xar'nis, care scotea un cârâit lasciv și-și lovea chelicerele între ele.

– Ce-ai făcut? zise ea îngrozită către moluscant.

– Odată recoltați feromonii, i-am amestecat și am confecționat farfuriile. Se pare că asta este rețeta păcii în Univers, zise Slobnorp mândru. Și s-a adeverit faptul că dragostea trece prin stomac.

– N-am cuvinte... îngăimă Calamiteea.

– Un simplu „mulțumesc” este de ajuns.

– Nu, idiotule, nu e deloc bine! izbucni ea. Mantoidele își consumă partenerii în timpul împerecherii! Uite!

Slobnorp își întoarse privirea exact în momentul în care, cu Hoomif în continuare în spinare, regina

Își înfipse mandibulele în greabănul acestuia. Centaurianul necheză cuprins de extaz, fără să înțeleagă ce se petrece. Un șuvoi de sânge îi țâșni din rană. Bucătarul luă frapiera plină cu gheață și o azvârli către cei doi, încercând să-i despartă:

– Stop! Zât! Nimeni nu se devorează în sala mea de mese.

Xar'nis, absorbită de ritualul de împerechere comestibilă, îl împinse cu cleștele cât colo pe moluscant. Slobnorp nu apucă să se ridice de pe podea, că regina își suci fulgerător capul și-l mușcă pe Hoomif de ceafă, rețezându-i instantaneu măduva spinării. Din botul acestuia ieși un gâlgâit, iar mușchii i se contractară într-un spasm violent, trimițându-i copitele către țeasta insectei cu 600 de kilograme-forță. Carapacea reginei pârâi și un lichid galben verzui împrășcă fețele celor din jur. Mantoida se mai zvârcoli de câteva ori pe dalele de marmură, apoi se prăvăli lângă Hoomif, cu picioarele încrucișate ca un gândac de bucătărie. Centaurianul expiră încă o dată și rămase nemișcat, cu ochii lăptoși îndreptați spre candelabru din salon.

– Asta nu făcea parte din plan, zise Slobnorp jenat și-și șterse câțiva stropi de lichid cefalorahidian de pe față.

Fără să-și poată lua privirea de la cele două cadavre, Calamiteea se luă cu mâinile de păr.

– Ai... Ai distrus totul... orice șansă de pace, orice speranță ca galaxia să-și capete liniștea...

– Am avut intenții bune.

– Mă cac în intențiile tale! izbucni președinta. Din clipa asta, Federația e direct răspunzătoare pentru cele două morți. Când o să le aduc la cunoștință cele întâmplate, mantoizii și centaurienii o să declare război tuturor...

În ochii lui Slobnorp apărură o licărire vicleană.

– Foarte bine!

– ...adică?

– Dacă vor exterminare, vor primi exterminare. Ia gândește-te: fără să vrem, am descoperit arma biologică perfectă. Dacă amestecăm feromonii celor două specii, iar apoi îi împrăștiem în atmosfera planetelor lor, obținem o populație extrem de excitată, care dorește să-i fută pe ceilalți până la extincție. Desigur, aș informa doar reprezentanții de încredere ale ambelor tabere. Nu vrem să profite și alte specii de pe urma acestei descoperiri.

– Slob... ce propui tu este... diabolic.

– Dar eficient. Genocid prin copulație. Sexocid.

Președinta trase aer adânc în piept, își șterse urmele de creier de pe față, își netezi tunică și se așeză la masă cu un aer sumbru.

– Au murit două ființe în seara asta.

– Mai bine sapi două morminte, decât un miliard.

– Amândoi avem mâinile murdare.

– Face parte din procesul de gătire, ridică Slobnorp din umeri. Și nu i-am ucis noi, doar le-am oferit condiții propice.

Calamiteea se întoarse și se uită în ochii-antena ai lui Slobnorp:

– Ca să fiu sinceră, nu-mi imaginam că ai atât de mult sânge rece.

– Sunt o moluscă, doamnă Wurlizer, am sângele rece în ADN. Iar când lucrezi într-un domeniu cu multă mâncare, ai parte de multă mâncătorie.

Președinta clătină din cap:

– Sper că nu plănuiești să urmezi o carieră în politică. La cum reușești să sucești lucrurile în folosul tău, ai cel puțin stofă de senator. Iar cu niște persoane abile în spate, ai putea candida chiar la președinția Federației. Nu mi-ar plăcea să te am drept oponent.

– Mulțumesc, dar nu sunt interesat. Conduc bucătăria unui restaurant, iar asta e de o mie de ori mai greu.

Suspended upside down above the hatching chamber, Slobnorp unhooked the filter blocking the ventilation duct. As he manipulated the grate, a bolt fell and ricocheted noisily to the floor ten meters below. The mollusc froze and waited a few moments, but no guard appeared. Convinced that he had not been spotted, Slobnorp clenched the handle of the biological sample container in his teeth, then, leaving a trail of mucus on the wall, continued his descent towards the eggs bathing in the ultraviolet light of the imperial incubator.

Everything had been planned from the moment he learned of the peace negotiations organized by the Intergalactic Federation. The conflict between the

Centaurians and the Mantoids had lasted for centuries. Although physiologically and culturally different, the two species were equally technologically advanced, so that, despite the battles won by both sides, the war did not appear will be decided in the coming decades. Peoples and smaller planetary alliances had been drawn into the fight against their will and had become collateral victims of the two civilizations that dominated this part of the Universe. Interstellar trade and communication had collapsed countless times, and refugee convoys sought shelter in other territories. With one arm of the galaxy on the verge of collapse, Calamiteea Wurlizer, the president of the Federation, had decided to end this war once and

for all. The negotiations were to take place on K2-9b, a planet in neutral territory, equidistant from the capitals of the two empires. The Quasarium, the restaurant run by Slobnorp, the most famous chef in the Universe, had been assigned the task of providing the food for the official dinner. Federation observers and security agencies had arrived two weeks in advance and had scanned every nook and cranny of the reception hall and kitchen, looking for any object or weapon that might compromise the security of the peace council. Slobnorp himself had made an extremely rigorous selection of those who would be present during the preparations, in order to eliminate any possible secret agents infiltrated among the staff.

The first day of negotiations began tensely. The diplomatic missions reached orbit at the same time. Calamiteea landed first, but the other two ships gave no signal for several hours. At one point, a hatch opened in the Mantoid cruiser, followed a moment later by the hangar door on the Centauri ship, but nothing else happened. Tired of waiting in the desolate spaceport, where the flower arrangements had begun to wither and the brass band members tuned their instruments once every half hour, the president sent a message to the commanders, asking what was happening. From the mantoid admiral he received the message:

„The president of the other nation is not truly a counterpart, as he belongs to a lower caste than that of Celestal Empress Xar’nis. According to Imperial custom, he must be on the ground before Celestal Xar’nis descends from the sky, as a sign of respect and worship.”

The Centaurians replied:

„To convince ourselves that this is not a trap, we invite the other delegation to land first, as a gesture of good faith. Centaurians do not bow down to anyone.”

Finally, after another few hours, the presidential shuttles landed simultaneously. As the two leaders appeared, a cacophony erupted from the brass instruments. Since neither species had accepted that its anthem be played second, the tunes were played simultaneously, much to the concern of the two conductors, who tried to keep up with each other. The two leaders barely noticed each other and passed the president without a word.

That evening, Slobnorp found Calamiteea in the restaurant bar, looking down at the glass of “O’Rion Belt” in front of her.

“Tough day?” asked the mollusk.

“You have no idea. Idiots, which is what they both are, vain idiots! It’s impossible for me to make them understand each other.

„You have another chance tomorrow.”

„Yes”, said Calamiteea. „A chance to be known as the one during whose tenure half the galaxy was ruined. „

„Wait until after dinner”, smiled Slobnorp. „A good stew can change destinies.”

Calamiteea looked at him like he was crazy.

„I’m glad you’re optimistic, but I don’t think food will make a difference. I know you can make tasty things, but something more is needed for intergalactic peace.”

„Gastronomy is more than taste or texture. Enjoying food is a gift, an experience that you share with others. Cooking is chemistry, and that chemistry reflects the chemistry between diners.”

„As you say, Slobnorp”, Calamiteea murmurs and gets up from the bar. „I only wish for one thing, that I do not become the separated mayonnaise of history.”

An hour later, President Hoomif, his pants around his ankles, was sitting on the toilet in his apartment, searching his tablet for a pornographic movie to watch later. He could feel himself approaching heat, but he had chosen not to come to the negotiations with his brood of concubines. Any full-blown sexual activity would have weakened him and diminished the aggression he was banking on. He hated that damned Xar’nis, with all her empress-like pomp, and he was not going to give up even a quarter of a hoof to her. And after dinner, when the television cameras would be on them, the centaur was going to publicly humiliate her and order the bombing of some mantid colonies, just to see the defiance in those composed, empty eyes.

His gaze lingered on one of the titles, „Hot Mares Galloping Down a Muddy Slope.” The second he saved the clip to his favorites, he felt a sharp stab in his ass. He reared up and looked into the toilet hole, but found nothing suspicious. He examined his buttocks in the mirror, but all he saw was a small red dot, slightly below his tail. He writhed even more, tucking his head between his legs, hoping no subordinate would pounce on him in that position, in which he appeared to be performing oral self-satisfaction. Yes, he clearly had a stab, discreet enough not to attract attention, but damn painful. As he massaged his crotch, he wondered what could have caused it. Carefully, he lowered his muzzle into the toilet bowl, but found nothing.

The candle flames on the table highlighted Calamiteea’s dark circles and chronic burnout. Flanking her on either side of the table, avoiding eye contact, sat Hoomif and Empress Xar’nis. Although the president had hoped that the second day of negotiations would bring a temporary resolution to the conflict, the two had neighed and droned at each other, in a symphony of mutual accusations and taunts. At the height of the argument, when everyone’s nerves were at their peak, Xar’nis had found it appropriate to spray her alkaline saliva on the documents in front of her, while Hoomif, standing on his hind legs, began to pound the desk with a hoof, threatening that the Centaurians would bury the entire Mantoid civilization. Now the silence was broken by the appearance of three waiters, each carrying a plate covered with a steel bell. Slobnorp,

suspiciously cheerful, crept behind them. Only the four of them had been allowed into the room, dignitaries not being allowed to attend the festive dinner. The cook approached the free side of the table, raised his arms theatrically towards the ceiling and said:

„Honored guests, even though there has been much talk these days about war, conflict and death, perhaps this dinner will remind us that food means life and represents one of the basic pleasures of existence. Sharing your food with someone else is an act of compassion, of loving your neighbor. And if the negotiations have diminished your appetite, don't forget that appetite comes with eating,” the chef added and winked at the guests. „Be careful, it's hot!”

At his signal, the waiters lifted the lids on the plates, releasing a cloud of steam under which was a basket of puff pastry, inside which were fluorescent pieces of fungi and crispy slices of meat in a green sauce. The Centauri sniffed the aromas in the bowl with dilated nostrils and snorted in satisfaction, while Xar'nis' antennae began to move frantically. With a goofy grin on his face, Hoomif greeted the mantoid:

„Bon appétit, your highness! „

„Thank you, my lord,” Xar'nis replied, her jaws opening wide in a smile.

Calamiteea looked from one to the other in surprise, not understanding what was happening. Hoomif elegantly cut a slice of meat, stuck it in his fork, rose from the table, crossed the room and came to the empress.

„Allow me to offer you this juicy morsel”, he said as he knelt next to the insect, then pointed his fork at its mouth.

„You are very kind, my dear”, she murmured and stroked his forearm with the pincers, then took the morsel with a sensual gesture. „Mmmm, it is delicious”, Xar'nis added affectedly, and sized Hoomif up from mane to hooves, lingering with her gaze on his equine forms.

„You have impeccable taste”, the president whinnied. „I'm sure you can spot quality meat the moment you put your mouth on it.”

„Your words are as sweet as your perfume, stallion”.

The president pulled Slobnorp aside.

„What the hell is going on with these two?” she muttered, as the guests continued to coo affectionately.

„They're about to make up. Well, maybe more than that, „the mollusk grinned”. All it took was one extra ingredient.”

„Did you put drugs in their food?!”

„Not really. Besides, all the ingredients were checked by three security agencies. When your meal is controlled by the services, the solution is in the services. „

„What do you mean?”

„Tonight's dishes. They're identical to the ones used in the restaurant, except I made them to order this morning. The material used is the same, but we added a chemical compound that is only released into the food at the right temperature.”

Seeing the president's face turn white, Slobnorp reassured her:

„You are immune to the substance. So am I, and so are every other species, except for mantoids and centaurs.”

Calamiteea turned her gaze back to Hoomif, who was groping the empress hard on her chitinous shell, while she squirmed next to him, letting out a grunt of pleasure from her powerful mandibles.

„I was lucky”, the cook continued. „The bug has just laid a new batch of eggs, so the incubator in her antechamber is full of pheromones. And the moron is also in heat. With him it was more complicated, as I had to harvest musk from his perianal glands while he was on the toilet. I used a laparoscopic camera, which I usually use to non-invasively stuff holiday turkeys. Although, from the looks of things, others will be stuffing the turkey tonight”, Slobnorp chuckled shamelessly.

The President saw how the centaur had thrown off his clothes and now, his mane fluttering in the wind, he was riding Xar'nis, who was letting out a lewd growl and slamming her chelicerae together.

„What have you done?” she said in horror to the mollusk.

„Once the pheromones were harvested, we mixed them and made the plates. It seems that this is the recipe for peace in the Universe”, Slobnorp said proudly. „And it has been proven that love passes through the stomach.”

„I have no words...” muttered Calamiteea.

„A simple “thank you” will suffice.”

„No, idiot, that is not good at all!” she burst out. „Mantoids consume their partners during mating! Look! „

Slobnorp turned his gaze just as, with Hoomif still on her back, the queen sank her mandibles into his withers. The centaurian neighed in ecstasy, not understanding what was happening. A stream of blood gushed from his wound. The chef took the shaker full of ice and threw it at the two, trying to separate them: “Stop! Stop! No one devours others in my dining hall.”

Xar'nis, absorbed in the ritual of edible mating, pushed the mollusk aside with her pincers. Before Slobnorp could get up from the floor, the queen quickly twisted her head and bit Hoomif on the back of the head, instantly severing his spinal cord. A gurgle came from its snout, and its muscles contracted in a violent spasm, sending its hooves into the insect's skull with 600 kilograms of force. The queen's shell gushed and

a greenish-yellow liquid sprayed the faces of those around it. The mantoid writhed a few more times on the marble slabs, then collapsed next to Hoomif, its legs crossed like a cockroach. The Centauri exhaled once more and turned still, his milky eyes fixed on the chandelier in the parlor.

„That wasn't part of the plan,” Slobnorp said embarrassedly, wiping a few drops of cerebrospinal fluid from his face.

Unable to take her eyes off the two corpses, Calamiteea ran her hands through her hair.

„You... You've destroyed everything... any chance of peace, any hope for the galaxy to find peace...”

„I had good intentions.”

„Screw your intentions!” the president snapped. „From this moment on, the Federation is directly responsible for the two deaths. When I tell them what happened, the Mantoids and Centaurs will declare war on everyone...”

A sly glint appeared in Slobnorp's eyes.

„Very good!”

„...you mean?”

„If they want extermination, they will get extermination. Think about it: without wanting to, we have discovered the perfect biological weapon. If we mix the pheromones of the two species, and then disperse them in the atmosphere of their planets, we get an extremely excited population, eager to fuck the others to extinction. Of course, I would only inform

trusted representatives of both camps. We don't want other species to profit from this discovery.”

„Slob... what you're proposing is... diabolical.”

„But effective. Genocide by copulation. Sexicide.”

The President took a deep breath, wiped the traces of brain from her face, smoothed her tunic, and sat down at the table with a somber expression.

„Two beings died tonight.”

„Better to dig two graves than a billion.”

„We both have dirty hands.”

„It's part of the cooking process,” Slobnorp shrugged.

„And we didn't kill them, we just provided them with the right conditions.”

Calamiteea turned and looked into Slobnorp's antennae-like eyes:

„To be honest, I didn't imagine you were so cold-blooded.”

„I'm a mollusk, Mrs. Wurlizer, cold-bloodedness is in my DNA. And when you work in a field with a lot of food, you get a lot of cannibalizing one another.”

The president shook her head:

„I hope you're not planning on pursuing a career in politics. If you can turn things around, you've at least got senatorial credentials. And with some capable people behind you, you could even run for president of the Federation. I wouldn't like to have you as my opponent.”

„Thanks, but I'm not interested. I run a restaurant kitchen, and that's a thousand times harder.”

Alți autori

Trăim, fără să știm, în nenumărate lumi ce pulsează în paralel, ca niște dedublări ale sinelui răspândite la infinit. Dar ce se petrece atunci când, printr-o săritură de purice trecem printre vălurile timpului și spațiului și pășim dincolo de hotarul invizibil al realității?

1. Asfaltul încins sfârâie sub ropota ploii neînduplecate. Luminile palide ale lampadelor electrice sunt difuze în bălțile ițite, ici și colo, pe străzile pustii. Balansându-se de pe un picior pe altul, rotindu-se scurt și pocnind din degete ca un dansator de falenco, avântat într-un de dans improvizat cu mâinile aruncate în aer, cu mișcări largi. Șacalul fredonează târziu în noapte, versurile unui

cântec despre Soare și libertate, ce răsună prin căștile walkman-ului vechi, în același timp cu solistul. Ține ochii închiși, simte fiecare acord al melodiei. Geaca de piele îi atârână pe umerii lați, părul ud i se lipește de frunte și își scutură energic capul pe când sare într-un picior dintr-o baltă în alta, doar pentru a se opri cu mâinile răstignite în aer, în groapa în care apa se adunase cel mai mult. Cu privirea îndreptată spre cer, cântă din toți rărunchii.

— *A little bit of sun/ Is what I need !¹* râde binedispus și chiuie ușor, era un învingător – nu mai dormise de două zile și nici nu simțea nevoia să o facă.

¹ Derik Fein - Sun

*

Își petrecea aproape tot timpul la secție, în spatele biroului copleșit de hârtii, ridicate în turnuri instabile, gata să se prăbușească. Răsfoia dosarul morții unei fete de vreo zece ani – găsită într-un container cu deșeuri menajere, înfășurată în saci groși de gunoi – cu o insistență aproape obsesivă. Uneori, se proțăpea în fața panoului de investigație și îngurgita canități considerabile de cofeină, turtind chiștoc după chiștoc într-o scrumieră încotoșmănită până la refuz. Afară, ploua de câteva zile fără încetare și pe undeva, prin apropiere, un individ le urmărea amuzat eforturile de a-l găsi, dar nu știa că Șacalul îi luase urma și că era la un pas distanță să-i facă o vizită, în urma căreia depindea doar de celălalt dacă va supraviețui sau nu, în funcție de bunăvoința și cooperarea sa.

De curând, Șacalul avusese un vis febril, aproape palpabil din care se trezise cu greu și pe atât de real se arătase visul, încât, atunci când își revenise în simțiri strângea în mâini un șoricel foșnitor pentru pisici. Șacalul nu avea animale de companie! Cine îi pusese șoarecele în mână? Cine intrase la el în casă? Și cu atât mai important, de ce îi alerga prin minte numele de Isaac, fiind convins că-i aparținea, pe când el nu se numea așa? În sfârșit, întrebările îl invadaseră și visul reușise să-i stârnească teama – se vedea din nou captivul iluziilor, visului pe care-l trăise ca pe o zi obișnuită. În trecut, citise câteva articole despre salturi în timp și lumi paralele, dar nimic nu se potrivea cu ce pățise, așa că își propusese să rămână

treaz până când avea să afle cum se controlează *un vis* sau *dacă era măcar un vis*.

*

Un papuc cu puf roz îi trecu pe la ureche și o voce pițigăiată îl făcu să se uite spre etajul patru al blocului lângă care se oprise.

— N-ai somn, derbedeule?

Rânjind cu toți dinții, se rotește pe călcâie spre femeia între două vârste, înfășurată într-un halat de casă și amuzat, urlă:

— N-am, duduie, și știi ce? Asta e de bine, de foarte bine! Izbucnește într-un hohot de râs, stârnind indignarea, celei care aplecându-se puțin peste pervaz, aruncă perechea papucului cu puf roz.

— Stai, tu! Chem poliția! Cocul neglijent prins în vârful capului, se rotea haotic în funcție de mișcările ei.

— N-ai decât! Surâde, făcând cu ochiul. Se apleacă să ia papucii și jucându-se cu ei întreabă glumeț: Spune, Rosa, vrei să-ți aduc papucii când vin acasă?

— Nenorocitul! Oamenii normali dorm la ora asta! Strigă, se retrase vijeliosă înăuntrul camerei și mâinile albicioase prinseră zdravăn rama, închizând cu putere fereastra.

— Oamenii normali, Rosa, oamenii normali! Îndesă papucii, acum murdari, în buzunarele gecii și scoase pachetul de țigări, apoi prinse una între buze. Pe când reuși să o aprindă, trase hulpav primul fum, lăsându-și capul pe spate, apoi porni anevoie spre micul său apartament. Își târșâi picioarele în scara blocului, unde becul dansa și umbrele se alungeau pe pereții galbejiți. Un căscat în părăsi gura și spaima i se aciuă în piept. Oftă prelung, era necesar să nu adoarmă!

Șacalul se vârî în lift și cu un scrâșnit surd scripetele se puse în mișcare. Opri la etajul patru, așeză papucii pe covorașul îngrijit de la intrarea în apartamentul Rosei, apoi își continuă drumul.

2. Zorii dimineții îl prinseră pe Șacal așezat invers pe scaunul de la birou, cu bărbia rezemată pe brațele încrucișate și cu privirea pierdută la scrumiera înțesată de chiștoace. O răcoare îmbietoare îi mângâia pieptul dezgolit, smulgându-i o strâmbătură de nas, însă nu se obosi să apuce cămașa de pe pat. Un pescăruș staționă pe pervaz și-l analiză cu privirea lui goală de înaripată. Țugluie buzele, plescăi din limbă gânditor și săltându-se, se propti în palme de tocul geamului, sperînd pescărușul ce își luă, busc, zborul cu un țipăt prelung, spre marea din zare. Valurile se mișcau încet în adiera blângă a verii, iar soarele răsărea semeț printre ele. Un cargobot se îndrepta greoi spre port, strigătele marinarilor răzbeau până la Șacal. Inspiră adânc, își trosni oasele și zări, în treacăt, silueta agilă a unei femei, piscindu-se printre așternuturi. Trecu mâinile prin calaia de păr, prinse pachetul de țigări și lăsându-se greu pe scaun, cu antebrațele proptite pe coapse, își aprinse una.

— Să fiu al naiba! rosti, printre volutele de fum albicios.

— Chiar nu ai dormit? căscând, se întinse cât era patul de lung.

Glasul pițigăiat din seara trecută, se făcu auzit de aproape, din patul răvășit, de lângă el, era fără îndoială femeia care aruncase cu papucii pe fereastră, iar acum, îl ațintea cu ochii de pisică, așteptându-i răspunsul. *Șacalul* clătină din cap. Rosa se ridică și, în vârful degetelor, veni lângă el, cuprinzându-i umerii cu palmele mici. Lăsându-se ușor în față, peste spatele lui, șopti:

— Vrei cafea?

Șacalul aprobă tăcut, pufăind pe mai departe și o urmări cu privirea până când dispăru în spatele unei uși. Capul prinsese să-l doară, tâmpile îi zvâcneau groazv și i-ar fi prins bine patru minute de somn, dar trebuia să excludă un asemenea fapt. Nu putea adormi și punct!

*

Mirosul cafelei invada apartamentul. Ghidat de mireasmă, ca un personaj de desen animat, ajunse în bucătărie, unde Rosa îi întinse o cană.

— Mulțumesc! apucă mânerul și luă o gură mare din băutura amară. Se strâmbă din nou. E excelentă! Rânji, arătându-și dinții perfecți.

Rosa, la rândul său, sorbi tacticoasă și zâmbi cu calm. Cu unul dintre tricourile lui, ce-i venea mult prea mare și-i descoperea un umăr, ea stătea, rezemată de blatul mobilei de bucătărie, și *Șacalului* i se părea că vede pentru prima dată cât de frumoasă era, chiar și așa somnoroasă, desculță pe gresia rece și cu părul vâlvoi.

— Trebuie să plec, după ce...

— Da, clar! o întrerupse bărbatul, fixând băutura din cană.

Rosa trase un taburet de sub masă și se așeză picior peste picior. Întinzându-se după cutia de zahăr, puse o linguriță și începu să mestece lent, apoi lovi încetisor marginea căniei și cu lingurița suspendată între arătător și mijlociu, întrebă:

— Care e treaba cu somnul? Ar trebui să consulți un medic, știi?

— Oh, draga de tine, cum te gândești mereu la alții! Nu-ți face probleme, voi rezolva!

— Sper! În fine, cu ce te mai ocupi? Văd că vecinii te cam ocolesc de la o vreme!

— Și alții aruncă cu papuci! Rânji ironic, iar femeia râse cu poftă.

— Un nenorocit, asta ești!

— Încă îmi caut cu ce să mă ocup. *Șacalul* porni radioul, pentru a multa oară o mințise cu cea mai sinceră privire drăgăstoasă pe care putea să i-o ofere. Într-un sertar încuiat al biroului, se găsea un dosar ce promitea o sumă de bani cu multe zerouri cu condiția de a-și arăta calitățile de prădător – găsisese făptașul corpului din gunoi, trebuia doar să-l aducă, într-un mod sau altul, în fața superiorilor și atunci ar fi încasat o primă frumușică și poate și o gradăție.

— Foarte bine! Se împinse ușor mai în spate, întinse picioarele, se ridică.

Buzele li se atinseră fugitiv. Rosa se răsuci pe călcâie, plecând ușor spre dormitor. Rămase nemișcată în dreptul tocului, mâna ei mică mângâia rama și fără să-l privească, vorbi:

— Știu cu ce te ocupi! *Șacalul* făcu ochii mari, uimit. Am văzut armele în rucsac! L-ai găsit pe nemernicul care a omorât-o! Și ai de gând să-i face același lucru? mușcă buzele voluptuoase peste care trecu scurt limba.

Bărbatul tăcu, nu reușea să scornească nicio minciună plăcută. Acționă cu pași siguri, o ajunse din urmă și cu mâinile încleștate în părul ei moale, îi prinse chipul în palme și-și apropie fața, apoi, lipindu-se de femeie, o sărută animalic, cu o foame mistuitoare. Ar fi vrut să o devoreze ca pe o căprioară neajutorată, însă se retrase. Trebuia să o lase să plece. Marinarii se auzeau în depărtare, pescărușii strigau, dând roată blocurilor și feribotul avea să plece în curând, iar Rosa trebuia să fie la bordul lui.

Se desprinsere cu greu unul de altul. Din tocul ușii, cu mâinile strânse la piept, o contempla cu admirație ca pe o statuie antică, cum se îmbrăca, memorându-i formele. După un timp, care pentru *Șacal* trecuse ca o clipă doar, Rosa îl trezi din visare, pocnindu-i din degete prin fața ochilor. Gura i se lăbărță într-un surâs ștrengar – își dăduse seama că nu se vor revedea, că se vor ocoli de acum înainte, că vor face cale întoarsă când se vor intersecta. Apucă mânerul ușii și mai rămase puțin în prag.

— Deci asta a fost? îl privea de jos cu ochii mari și galeși, ca pe un sfânt făcător de minuni.

Șacalul i-ar fi spus să mai stea măcar la o cafea sau ar fi fost dispus să-i mărturisească adevărul, poate, poate ar fi convins-o să nu plece, dar nu știa cum să înceapă. Toate gândurile i se învălmășeau în minte și nu se puteau hotărî care dintre ele să iasă la lumină. Rosa plecă cu o urmă de tristețe în pașii mici. *Șacalul* rămase proptit de ușă, văzând-o cum se îndepărtează. Aerul dimineții se îmbâcsise, zăpușeala verii își făcea simțită prezența.

Merse trăgănat până în dormitor, apucă Lugerul din rucascul desfăcut și vârându-l sub centura pantalonului, înhăță cămașa de pe pat, o îmbrăcă, desuflecă mânecile, închise tacticos nasturii manșetelor, așeză gulerul și trăgând cu vârfurile degetelor de colțuri, era gata de plecare. Mai aruncă o ultimă uitătură dosarului scos, deschis, memorând imaginea presupusului criminalului – urma să-l viziteze, să-l asculte pledând nevinovat și la final să-l ducă la secție. Trecu prin bucătărie, luă o gură din cafeaua rece și cu cana suspendată, deasupra pieptului, pe neașteptate, simți cum amețeala îl cuprinde. Căzu obosit pe scaun. Nu părăsi încăperea, rămase cu ușa de la intrare larg deschisă, balansându-se. O mână îi atârna pe lângă corp. Ținea capul rezemat de spătar și urmărea, cu ochii mijiți, oamenii perindându-se pe culoar, până când pleoapele i se închiseră greoaie, apoi fu înghițit cu totul de un somn adânc. Lumea *Șacalului* se diluă. Fire de lumină descompuneau și compuneau obiecte, sunete și oameni ca într-un vis cu fluturi multicolori într-o simfonie și armonie cu sunetele naturii.

3. Frunzele se jucau în adierea calmă a vântului, umbrele lor pătrundeau prin geamurile mari, transpuse într-o bucătărie străină. Țiuitul unui telefon fix rănea timpanele Șacalului. Se trezi cu greu, cuprins de o paralizie supărătoare din care încerca să se ridice în șezut. Tâmpilele îi zvâcneau, spatele îl dureau, înțepenit pe pardoseala rece. Privi speriat în jur, nimic nu i se părea cunoscut. Afară era toamnă și un stol de rațe sălbatice trecea pe deasupra acoperișului. Prinse capul în mâini, inspirând adânc și expirând lent – repetă de trei ori, încercând să-și domolească teama, dar eșuă lamentabil.

Soneria vechiului telefon invada încăperile.

— Nu înțeleg! Am adormit? Nu se poate! Visez din nou? Unde sunt? Se îmbrățișă ca un copil speriat, trăgând guri mari de aer, legănându-se ușor în față și în spate. Roti mecanic gâtul spre micul aparat ce continua să sune și privirea i se aținti asupra lui. Înghiți în sec, se ridică anevoie și târșându-și picioarele, fără prea mare tragere de inimă, duse receptorul la ureche.

— Isaac, unde dracului ai dispărut? Vocea de la capătul apelului îl certa, dar Șacalul rămase mut. Analiza în gând situația în care se afla. Cu receptorul strâns în pumn, rotindu-și ochii prin încăpere în căutarea unei explicații, privirea i se opri asupra propriei reflexii dintr-o oglindă micuță, ovală și nu se recunoscă. „Ce dracului?” se întrebă nesigur, atingându-și chipul cu buricele degetelor. Se vedea clar, limpede și știa că trebuie să fie el, era conștient și treaz, dar privind prin ochii unui străin se simțea captiv într-un film în care încremenise, nereușind să înțeleagă situația. Rotea capul dintr-o parte în alta, înghițind în sec, vrând să vadă noul chip din toate unghiurile.

— Isaac, mă auzi?

„Sunt Isaac! Dar cine e acest Isaac? De ce tot sunt Isaac?” își spuse pentru sine. Îngrozit, cu ochii cât cepele, lăsă receptorul să-i alunece din palmă și să se izbească de perete.

— Isaac, ce tot faci? Isaac, nemernicule!

— Ești tu! Trezește-te! Ai uitat cum te cheamă? Asta e viața ta! o voce cavernoasă îi vibra în timpane.

— Taci! Cine, naiba, ești? Șacalul înfundă urechile cu mâinile, dorindu-și să înăbușe murmurele stranii. Închise ochii cu forța unui om care refuză să vadă și începu să numere în gând până la patru. Tremurând din toate încheieturile își palpă pantalonul, căutând Lugerul, dar dispăruse de parcă niciodată nu ar fi fost.

— Asta nu e viața mea! icni disperat. Locuiesc lângă mare și în calendar e 20 Iulie, sunt detectiv și trebuie să ajung la nenorocitul ăla până când nu fug! De dimineață Rosa a fost la mine! Ce nebunie mai e și asta?

Se redresă cu un oftat adânc, îndreptându-și spatele ca și cum ar fi vrut să țină piept lumii întregi. Porni radioul din bucătăria lui Isaac, căutând o fărâmă de zgomot care să-i abată gândurile, măcar pentru o clipă – altfel, simțea că ar fi înnebunit. Dar privirea i se agăță, fără voie, de calendarul îngălbenit de deasupra aragazului: era deschis la data de 20 Septembrie.

— Ce salt e ăsta? răcni puternic. Când dormi te trezești în corp? E vis? Trebuie să fie un vis! Șacalul își izbi cu putere palmele peste față, vrând să se trezească din ceea ce considera a fi un vis. Trezește-te, trezește-te! Respira scadat și urla răgușit ca o fiară rănită. Trăgând cu mâinile de claua de păr, strigă cu disperare: E o *anomalie*!

Se năpusti prin casă să cotrobăie, deschizând sertare și dulapuri la întâmplare, zvârlind afară conținutul ce-i stătea în cale ca și cum printre obiectele banale s-ar fi putut ascunde o porțiță spre salvare. Trecea grăbit dintr-o cameră în alta, orbit de panică, cu pașii răsunând sec pe pardoseală, dar oricât de mult ar fi căutat și oricât de vijelios ar fi fost, nu găsea nimic folositor legat de fosta viață sau vreun semn cum să se întoarcă acasă.

— Aici, celălalt eu există măcar? Și dacă da, atunci cum ajung la el? Dar dacă aș adormi, atunci în ce realitate m-aș întoarce sau în ce vis m-aș duce ori ar reveni totul la normal?

După lungi ceasuri de căutări, ostenit și fără speranță, ieși din casă și inspiră adânc aerul tomonic. Frunzele foșneau sub pașii săi ezitanți pe alea neîngrijită. Se opri pentru o clipă, apoi, hotărât, își potrivi pasul pe drumul forestier.

— Dacă toți nebunii ăia aveau dreptate și erau realitatea bazaconiile de lumi paralele și vieți trecute sau oricum le-ar numi ei, atunci înseamnă că acum trăiesc pe propria piele teoriile lor și sunt un alt eu, dintr-o altă viață! Zâmbi cu maxilarul încheșat, privi cerul și vorbi sarcastic: Măcar sunt la fel de singur ca în cealaltă *viață*! Se îmbărbătă, pornind să fredoneze cântecul pe care și-l amintea atât de bine, pocnind din degete.

— *A little bit of sun/ Is what I need/ A little bit of air/ So I can breathe...*

Adâncit în pădurea de foioase, observă, cu ochii mijiiți, printre crengile scheletice, că se clătina în adierea vântului trupul răvășit al unei femei cu părul despletit, acoperindu-i chipul. Sta răstignită cu funii roșii și în spate îi atârnav aripi membranoase, improvizate și roase pe alocuri de păsările ce se înfuptau vioaie printre triluri microase. Convins că trebuie să intervină, își amână căutarea fără țință a propriei salvări și năpustindu-se asupra femeii – încă respira ușor –, începu să-i dezlege legăturile cu mișcări grăbite, apoi o cără pe brațe până acasă, unde așezând-o pe pat, o lăsă să se odihnească. Se întoarse la telefonul din bucătărie, ridică receptorul și vru să formeze numărul ambulanței, însă spre mare lui dezamăgire telefonul rămăsese fără ton.

— Minunat!

Ca printr-o minune, nici bine nu pusese receptorul în furcă că femeia i se și alătura fără ezitare. Pășea ușor, aproape felină, cu o vioiciune neașteptată — nicio urmă de rană nu mai avea pe trup, ochii îi scânteiau dornici și i se deda Șacalului cu o forță animalică, dezmiardându-l cu atingeri îndrăznețe. Cuprins de transă și îmbătat de mirosul dulceag al cărnii, se lăsă purtat pe valurile tulburi ale unui

amor latent, auzind parcă strigătele pescărușilor și în brațe parcă ar fi strâns-o pe Rosa, iar tresărind ușor, avu senzația că se întoarce în realitatea lui. Și totuși, pe când se trezi leneș, în zorii dimineții, nu se afla într-o altă lume, era tot acel Isaac despre care nu avea prea multe cunoștințe și era în aceeași locuință. Groaza îl cuprinse atunci când – rotindu-se binedispus într-o rână și amintindu-și femeia din noaptea trecută – văzu dintre cearcafurile kakki, zâmbind un trup descărn timer. Înghiți în sec cu un tremur abia reținut, încercă să-și păstreze calmul și părăsi patul, clătina ndu-se, cu pașii grei ai unui om care pășește printr-un vis febril. Adună hainele risipite pe podea, una câte una, cu gesturi mecanice, și le aruncă în mașina de spălat.

Întunericul se revărsa peste Sheirsunklerden – acesta era numele locului în care se afla, găsit pe o factură de electricitate trecută pe numele de Isaac Wolfvinten. Pe străzi hoinărea vântul, fluierând cu dor și parcă-ngheața timpul. Prin cețuri montane pândeau din departare *schimbătorii de piele* pe care îi vedea schimonosindu-se pe după trunchiurile copacilor seculari. În spatele geamurilor aburite ploua mocănește și înăuntru rotațiile mașinii de spălat, din nou și din nou, au acaparat atenția *Șacalului*, lungit pe pardoseală. Se juca absent c-o jartieră ca un copil neștiutor – e a *fetei-cu-funii-roșii* care se pisicește printre cearcafuri, așteptându-l s-o cuprindă în brațe – sângerând ca o jivină sfârtecătă – dar ea nu e Rosa, nu are nume și îl îngrozea să se întoarcă în pădure și să o abandoneze acolo. Zippo-ul îi aprinde o Marlboro – pachetul găsit și el printr-o geacă de-a lui Isaac – capul se dă pe spate, lovindu-se de ușa mobilei de bucătărie și *Șacalul* ș-ar fi dori să nu fie nevoit să se trezescă mâine. Palmele încă simțeau carnea putregăită, desprinzându-se de pe oase, mirosul de hoit îi copleșea simțurile și ochii ei de cioară îi sfredeleau mintea – *trebuia s-o fi lăsat atârnată!* (...) O mână prelinsă pe fereastră îl lasă să vadă afară și fata îi apare răstignită cu funii roșii, printre copaci, în spate îi atârna aripi membranoase, roase pe alocuri, păsările încă se înfuptă vioaie printre triluri mieroase, trăgând fâșii de piele, aruncând cu ghearele bucăți de carne și spărgând cu ciocurile ascuțite globii oculari din care se preling, ca niște lacrimi, pe obraji stacojii umorile apoase și răsuflarea *Șacalului* se întretaie. Pământul se cutremură, amintirile se învârt ca într-un carusel de noapte ce aruncă umbre pe pereți, iar pașii apăsați își fac ecou pe hol. Întunericul înghite decorul, colosul cu ochii lucioși mârâie prin noapte și ca un nebun, trecând din iad în iad, *Șacalul* strânge pleoapele și scrâșnește din dinți – *crezând în salvare*. Cu puțin timp mai în urmă, *fata-cu-funii-roșii* avea viața în priviri, o văzise atât de vie și o iubise înfometat într-o pauză de „stop cadru” cu simțurile amorțite – acum, degete scheletice îi strângeau îndârjite gâtletul.

— *Respiră! Tremură!* becurile pâlpâie, se sting, frigul pătrunde-n suflet și o respirație bolnavă se i izbește cladă de ceafă. *Respiră!*

Cu ochii căscați, în luciul geamului se arată fata, încolăcindu-și brațele în jurul lui și prin neguri șoapte îl trezesc!

— *Respiră! Respiră!* Un colos descărn timer traversează pădurea, otrăvinduo-i firea ca să continue să trăiească, țigara arde buricele degetelor și inima galopează. *Șacalul* întoarce capul milimetric, aproape perceptibil – din nou, fata e nemișcată, puroind pe cearcaaf. Clipșete scurt și iarăși nu-și mai recunoaște trupul...

4. De-a lungul unui culoar scăldat în lumina roșie, pulsatoare, a neoanelor, se înșirau camere cu uși larg deschise, din care se prăvăleau urlete agonizante, văietături sfâșie toare și bufnituri grele, anunțând nenorocirea ce pusese stăpânire peste Spitalul Clinic de Urgență, *Speranța*. Unii oameni ieșeau în goană, cu fețele schimonosite de spaimă și cu privirile pierdute în căutarea unei scăpări iluzorii, alții erau trași înapoi, târâți nemilos pe gresia mânăjită cu sânge, încercând frenetic să se apuce de marginea vreunei gresii, salvându-se. *Șacalul* răsufla greu, cu aburii calzi ai suflării aburind viziera căștii de motociclist.

— De data asta unde am ajuns? murmură el, vocea pierzându-se în zgomotul difuz al instalațiilor. Cu ochii mijiti, zări într-una dintre camere un pătuț alb și înăuntru, un copilăș dolofan trezit de haosul din jurul său, plângea speriat. O umbra se alungea, cocărjându-se asupra pătuțului, gata să-l înjunghie pe micuț cu un pumnal.

— Stai! *Șacalul* se năpusti asupra individului care apropia tăișul încet, cu o siguranță înfricoșătoare, iar în lumina tremurătoare, masca pe care o purta părea că prinde viață – o mască *oni*, neagră ca abisul, cu colți ascuțiți ieșind dintr-o grimasă de furie milenară și cu fruntea brăzdată de coarne curbate, iar ochii îi luceau în spatele ei.

— Ce-ți veni? Dă-te laoparte! Dă-te!

— Era să-l omori! Tu nu... *Șacalul* se opri uimit, tulburat de sunetul propriei voci – suavă, subțire, cu timbrul fragil al unei adolescente, apoi, coborându-și privirea își văzu mâinile subțiate, străine, acoperite de o geacă din piele strânsă pe trup. Unghiile lungi și date cu lac negru, îl făcură să se strâmbe, nu-și aducea aminte ca în realitatea lui să-și fi vopsit vreodată unghiile. Casca îi îngreuna respirația, așa că o scoase, susținând-o între braț și sold. Se uită scurt la *bărbatul-cu-masca-oni* și plescăi din limbă indispus, continuând să-și miște ochii prin încăpere în căutarea unei suprafețe lucioase, ce avea să-i confirme că a făcut încă un salt.

— E deja mort, Kana! Mai uită-te o dată, Ka!

Nu dădu prea multă atenție celui care îl urmăse îndeaproape. În luciul geamului, în bălțile de sânge răslețe, în faianța lucioasă și peste tot pe unde își îndrepta privirea, *Șacalul* vedea reflecția unei tinere agile și atletice, cu o siluetă suplă și cu o înfățișare ce-ar fi stârn timer invidia oricărui model. Pielea măslinie, acoperită de sudoare, strălucea în lumina slabă a neoanelor, ochii

erau mari și limpezi de un albastru intens, iar buzele voluptuoase îi aminteau de cele ale Rosei, pe care le sărutase în urmă cu numai o zi. Șacalul scăpă casca din mână și obiectul își făcu ecou în cameră și din cameră în hol și din hol în tot spitalul, apoi în tot cetățeanul, în toată regiunea, în toată țara și pe toată planeta – toți știau că Șacalul își dezvăluise noua înfățișare. Cu degetele tremurânde își atinse chipul, încadrat de un păr lung și întunecat. Inspiră adânc, expiră lent, vrând să pară stăpân pe sine. Numără în gând până la patru, apoi glasul străin i părăsi din nou gura.

— Cum mi-ai zis? Întrebă absent, continuând să-și analizeze fizicul. Pentru Șacal devenise limpede – el nu-și mai aparținea sieși, ci unui hazard ce se distra copios pe seama lui.

— Asta e bună! Ai uitat cum te numești? Bărbatul ridică pe creștet masca, apropiindu-se. Își odihni una dintre palme pe umărul Șacalului, care tresărind, scutură energic din cap în semn de „nu”.

— Nu, sigur că nu! Eu sunt Șa...Ka, Kana! Eu sunt Kana! Da, iar tu ești...

— Skaar! Eu sunt Skaar! Îi răspunse ușor glumeț, un băiat chipeș cu ochii de un verde crud. Haide, adună-te! Trebuie să plecăm de aici!

— Sigur! Da! Unde suntem mai exact?

— Ce e cu tine?

O bufnitură puternică răsună brusc, întrerupându-le conversația. Șacalul aruncă o uitătură confuză spre bărbatul din încăpă, dar înainte să poată să spună ceva, se simți smuls într-o parte și fără vreun cuvânt, porniră într-o goană frenetică spre ieșire. Pe urmele lor se avântase o creatură umanoidă, diformă, de un negru intens, cocârjată, cu coama înfioată și cu oasele ieșite în afară, acoperite doar de piele și alerga spre ei cu o viteză incredibilă. Treptat, i se alăturau, ieșite de prin saloane, alte creaturi, mărâind gutural ca o haită la vânătoare.

— Nu te uita în spate, Ka, continuă să fugi!

Inima Șacalului bătea cu putere în piept, răsunându-i în urechi – badum, badum, badum. Se opinti în călcăie ca un măgar în pantă, îndreptat de spate. Nu voia să mai alerge, voia să caute o cale de scăpare, fie și dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut – trebuia să se întoarcă în propria realitate, în propriul corp, în propria viață.

— Nu te opri! Aproape am ajuns!

Șacalul se prefăcu că nu aude îndemnul insistent al bărbatului speriat, se pregătea de luptă: își trosni gâtul – stânga, dreapta –, relaxându-se își încălzea mușchii amorțiți, palpă buzunarele gecii și ale pantalonului cargo în căutarea unei arme și în final găsi două cuțite scurte atașate de pulpe. Le scoase hotărât și gata de asalt, cu o săritură, tăbări asupra creaturilor.

— Kana, fugi! Se auzi urlatul lui Skaar.

— Să vedem ce știe să facă corpul ăsta! Îi aruncă o uitătură jucăușă, rânjind în colțul gurii și nemaistând pe gânduri se avântă, lovind cu mișcări largi și precise – cu grația unei balerine ucigașe. Înainte am fost un tip care a adus acasă o moartă, a crezut-o vie și era

halucinație care aproape m-a omorât! Ce s-a întâmplat pe mai departe? Isaac e mort? Am aterizat aici, în corpul acestei Kana, care cine e de fapt? Și înainte de Isaac, eram Nox – Șacalul! Dacă vreau să fiu eu, cel din realitatea mea, atunci trebuie să scap de aici! – își spuse ferm.

— Kana! Ce e cu tine?

Șacalul tăia adânc în carnea fierbinte a monștrilor, sângele țâșnea, improșcând pereții holului îngust. Se mișca printre entități sprinten ca un pui de căprioară, răsuca cuțitele în mâini ca un măcelar experimentat, sfâșiind oponenții și fredonând, cât să acopere horcăielile răniților, „În fiecare zi mă trezesc într-o altă realitate/ mama plânge, nu mă mai cunoaște/ cumpăr trandafiri și mi-i pun la mormânt/ nu sunt vinovat pentru nicio săritură/ aprind o țigară/ și sub cerul albastru-gri se întinde marea!/ Oh, n-ai de ce să fii trist/ e o mare dincolo, când te vei elibera de corp/ nu te preocupa de salt, în fiecare realitate Șacalul doarme într-un mormânt gol! Mort « pe pământ ca o petală/ Cu două mii de spini în jurul gâtului/ Acuzat pe bună dreptate de liber arbitru/ O crimă care i-a deranjat întotdeauna pe cei aflați la putere/ Pentru că am visat să zbor prea sus²!»” – sub privirile stupefiate ale celuilalt.

— Cântă? Niciodată nu a luptat, dar să mai și cânte când luptă?

Pe când pusese pe fugă creaturile mai slabe, dintr-o ceață densă apăruseră alți camarazi, purtători de măști și uniforme negre, cu arme diverse în mâini, îndreptate spre culoar. Văzând masacrul, împietriră în poziție de luptă, analizând-o nesiguri pe colega lor, Kana. Șacalul rămăsese cu spatele întoars la ei, ștergându-și colțul gurii cu podul palmei respira greoi, obosit.

— Ce s-a întâmplat aici? Întrebă cu vocea întretăiată o femeie zveltă, cu părul prins în cozi lungi, ce strângea în pumni o lance.

Șacalul se roti pe călcăie și privindu-i, cu capul lăsat într-o parte, surâse scurt – celuilalt el i-ar fi stat bine, ba chiar ar fi fost șarmant, însă pe fața Kanei acel rânjet părea straniu.

— Kana! șopti bărbatul-cu-masca-oni.

— N-a mai luptat până acum! Nu știam că e așa pricepută la asta! Voi ați mai văzut-o făcând asta?

— Nu!

— Ceva e schimbat!

Prin ușile deschise Șacalul simți aerul răcoritor al nopții și se lăsa ademenit de el, iar fără să ezite, făcu un pas în afară, urmat îndeaproape de ceilalți. Închise ochii pentru o clipă și trase puternic aer în plămâni – în față se întindea un cetățean modern, fremătând sub luminile felinarelor și ale panourilor publicitare ce dansau pe clădirile înalte. Străzile aglomerate erau acoperite de un strat considerabil de zăpadă. Privirea Șacalului se opri pe un panou uriaș, suspendat între două blocuri-turn. Acolo, în litere strălucitoare, se afișa data – era noaptea de Anul Nou! Inima i galopa

² Icaro È Libero, Mahmood.

abraș în piept, speriată că nu găsește o porțiță spre *acasă* – badum, badum, badum. Clipi des, numără în gând, înghiți în sec, apoi se adresează cu o falsă nepăsare celorlalți.

— Are cineva o țigară? Voia să pufăie ca un marfar într-o zi toridă pe miriște, dorindu-și să-și golească mintea și așa goală cum ar fi fost să se ițească ideea salvatoare ce ar fi pus stop haosului în care intrase fără voie.

Membrii echipajului rămăseseră nemișcați pentru câteva secunde, privindu-se unul pe altul, incapabili să rostească vreun cuvânt. În cele din urmă, unul dintre ei, nesigur, scoase o tabacheră, întinzând-o Kanei, care aștepta tăcută. *Șacalul* luă o țigară, prinzând-o între buze.

— Și un foc?

— Kana, tu nu fumezi! se revoltă Skaar.

— Nu? luă bricheta din mâna celui care îi întinsese tabachera și aprinse țigara, trăgând cu nesaț din ea. Expiră fumul în volute lente spre cerul înstelat al iernii. Capul îi vâjâia și ar fi vrut să urle, dar se abținu. Pufni scurt și își arată toți dinții. Cum altfel? Categorie că nu fumez! Râse zgomotos. E clar că nu fumez!

— A fost o noapte grea, hai să ne odihnim puțin! interveni un alt bărbat.

— Zici bine! Îi făcu, ștregar, cu ochiul, afișând un zâmbet perfect, demn de reclamele la pasta de dinți și îl strânse în brațe. Celălalt, la rândul său, nu o strânse în brațe, nu era obișnuit cu afecțiune din partea Kanei și se uita nedumerit la ceilalți.

Șacalul se dezlipi, într-un final, de *băiatul-cu-tabachera*, nu simțea niciun atașament, nicio căldură și nu cunoștea pe niciunul dintre acei indivizi care stăteau în fața lui și nici măcar nu putea să-i întrebe cum îi cheamă, fără a atrage asupra sa vreo situație primejdioasă – luase locul celei pe care ei o știau drept Kana și deja făcuse două greșeli: Kana nici nu fuma și nici nu lupta. Să fi fost doar un fel de pândar? O verigă slabă a echipei? Cine știe? Era cert doar faptul că din acea noapte urma să fie un membru de neînlocuit și era suficient, încă nu era pe deplin conștient de schimbările pe care le-ar fi adus acțiunile sale în fiecare lume nou traversată și încerca să nu facă mare vârlvă în jurul său.

Ceilalți își scoteau din rucsacuri căștile de motociclist, sușotind între ei cât să nu fie auziți de către Kana. *Șacalul* privi în jur, ușor nedumerit – nu se zărea nicio motocicletă în apropiere, totuși cu o apăsare de buton de pe o telecomandă mică, cinci vehicule își făcură apariția. Încălecară pe motoarele fremătătoare ca niște fiare nerăbdătoare și cu un semn scurt din cap, în clipa următoare, au pornit în noapte, tăind străzile, cu neoelele dansând pe carenele lor lucioase. *Șacalul* nu stătu, nici el, mult pe gânduri, urmându-le exemplul – pe retină îi reveneau în minte imaginile creaturilor de obsidian și *fata-cu-funii-roșii*.

— În ce cerc al Iadului am nimerit?

*

Ajunși după un timp în care traversaseră orașul dintr-un capăt în altul, într-un complex impunător, pe

care *ceilalți* l-au numit „Sediul”, cu pașii grei de oboseală și gândul la o clipă de liniște, au fost întâmpinați de un bărbat trecut de patruzeci de ani, care îi aștepta, întinzându-le alte rucsacuri, câte unul fiecăruia – *Șacalul* înțelesese că odihna trebuia să mai aștepte, dar nu pricepuse încă cu ce se ocupa acest Sediul și care era rolul Kanei în toată afacerea asta. *Cine ești, Kana?*

— Trebuie să plecați mâine dimineață. E o anomalie în jurul...

Bătăile inimii îi invadau urechile, simțea că o mână invizibilă îi strângulează gâtul și pământul îi fuge de sub picioare cu o viteză uluitoare. Strânse puternic ochii, deschise gura arsă de sete și izbuti să șoptească, înghițind cu greu în sec:

— Am nevoie de puțin aer! Scuzați-mă! se fâstâci, răsufând sacadat în timp ce-și făcea loc printre oamenii din încăpere.

— Ce e cu ea? întrebă bărbatul, iar *ceilalți*, cu buzele strânse într-o linie subțire, ridicară din umeri, neputincioși.

Șacalul ieși în fugă în curtea exterioară, cu respirația tăiată și inima bubuindu-i în piept. Prezența celorlalți îl apăsa, voia să scape, să se simtă din nou liber și reușise pentru o sărmană clipă, ucigând acele monstruoșități, dar asta nu-i potolea spaima, nici nu-i alina durerea din piept și nici nu-l trimisese acasă. Cu un gest brusc, își smulse geaca de pe umeri, vrând să simtă frigul iernii – se simțea sufocat. Un nod i se formase în gât și căscă larg gura ca un pește pe uscat – avea nevoie de aer. Mai mulți tineri stăteau de vorbă în câte un colț al curții. În noapte *Șacalul* începu să suspine, cu capul plecat și cu ochii ascunși de clăia de păr negru.

— Kana, ai grijă! Alerga spre el, același individ cu mască oni. Nu se întoarse, se aplecă ușor și se ghemui cu capul pe genunchi, jelind. De undeva, dintre stufuluri doi ochi strălucitori îl pândeau, un mârâit răni liniștea nopții și pe muștește una dintre creaturile de la spital, se prăbuși asupra *Șacalului* cu ghearele lungi și lucitoare. Ochii strălucitori ai Kanei se întâlniră cu cei plini de furie ai creaturii de obsidian – negru abisal în cea de pe urmă clipă când întunericul cuprinde ființa înfrigurată ca o iluzie făcută țândări!

5. *Șacalul* vorbea singur, clar și resemnat, vrând să nu uite cine era înainte de primul *salt*. Sta așezat turcește în mijlocul unei curți pline cu statui, toate acoperite de un strat gros de zăpadă. Era din nou el, cel care adormise pe scaunul din bucătărie, îmbrăcat într-o cămașă de in și într-o pereche de pantaloni de lână neagră, după ce Rosa plecase în grabă să prindă feribotul.

— Numele meu e Nox Carver, mi se spune *Șacalul*, în realitate locuiesc la malul mării, într-un apartament decent și pescărușii mă trezesc în fiecare dimineață. Am o vecină care mă vizitează, când și când, numele ei e Rosa și o iubesc. Am treizeci și cinci de ani și un rucsac plin cu arme în dormitor, cu care mă asigur că reduc la tăcere nemernicii – un detectiv-justiciar cu practici holistice, care se învârtă în jurul morților – toate cazurile

de crimă sunt păstrate pentru mine, eu protejez morții și le fac dreptate într-un fel sau altul! De curând traversez realități aleatorii de fiecare dată când adorm – am încercat să nu dorm și am eșuat lamentabil ca antieroi petronieni. Nu știu cum să controlez asta și am o vagă senzație că și Kana a murit la fel ca Isaac! Sau poate eul meu din toate realitățile a murit! Poate că și pe Isaac l-a înșfăcat dihania de prin pădure și acum putrezește lângă mașina de spălat. Totuși, ceva pare neschimbat...

Șacalul se saltă în picioare și-și îndreaptă privirea spre cer. Printre crengile scheletice, vede monștrii din realitatea trecută încremeniți, răniți, cu colții fioroși și cu coamele zbârlite, mârâind cu nările fumegânde într-o iarnă ancestrală. Vântul șuieră, șobolanii au înghețat cu boturile ițite spre cer și furtuna se pornește, acoperindu-i. Oamenii au amuțit cu piepturile sfărâmate – recunosc echipajul de noaptea trecută, lungit pe jos – și *creaturile* se împing înainte și înapoi, toate deodată, gata de asalt, dar au uitat următorul pas. Șacalul calcă apăsat pe pământul înghețat, vâra adânc mâna sub sternul uneia dintre creaturi, prinsă într-o capcană pentru urși, și scoțându-i cordul, mușcă lacom aidoma unui prădătorului autentic!

— Dacă sunt în aceeași curte, în aceeași realitate, atunci de ce sunt Nox și nu Kana? Mai la stânga sa, corpul Kanei zăcea inert, acoperit de pojghița subțire a gheții. Dumnezeu, s-au întretăiat realitățile? apoi, realizează stupefiat: Eu sunt *anomalia*! Și sunt fără *scăpare*! Nu cunosc nicio *scăpare*!

Mestecă inima celor blamați și lame lucitoare îi rănesc adânc trupul, pe cămașa de in se întind pete de grenadină, picioarele parcă-i sunt de plumb cu tășurile brăzdându-i carnea și mai mușcă o dată, smulgând atriul stâng, limba se retează, sângele țâșnește printre buzele vineții, apoi cască gura cât de mult poate, lăsând sângele să gălgâie pe zăpada pură, creaturile mârâie cu dinții încheștați și statuile se crapă, se prăbușesc! Din spatele pădurii, ce înconjoară curtea, țevi de pușcă se îndreaptă înversunate spre Șacal – arme armează, apoi trag, obsedate de păcatele pe care nu le pot confesa. Ei sunt noul echipaj care a

preluat sarcina de a *elimina* anomalia, de a reduce la tăcere șacalul, căci aici, morții nu au nevoie de paznic!

Progeniturile monștrilor arhaici sar din copaci, înconjoară Șacalul rănit, mârâind printre dinții ascuțiți și mitralierele latră asupra lor. Gloanțele trec prin corpurile negre, deschegându-le. Fumul din care sunt alcătuite pulsează, ochii roșii privesc turbați spre oamenii ascunși în tufișuri și negura învăluie curtea. Nox se prăbușește cu pieptul găurit. Particule se unesc prin găuri, refăcând țesuturile creaturilor alungite ca niște umbre care respiră. Șacalul surâde liniștit, sângele i se prelinge din gură pe bărbie, rănilor îl ard, vântul îl biciuiește și cu mâna dreaptă – singura pe care o mai poate mișca – caută pachetul de țigări, scoate una și în ultimul moment mai trage prelung un fum pentru o ultimă dată. Pe zădapa de un alb colosal și înfrigorat, o baltă roșiatică se întinde din ce în ce mai mult și de pe buzele înghețate se rostogolește un cântec molcomit ce dispare în șuieratul vântului:

— În fiecare zi mă trezesc într-o altă realitate/ mama plânge, nu mă mai cunoaște/ cumpăr trandafiri și mi-i pun la mormânt/ nu sunt vinovat pentru nicio săritură/ aprind o țigară/ și sub cerul albastru-gri se întinde marea!/ Oh, n-ai de ce să fii trist/ e o mare dincolo, când te vei elibera de corp/ nu te preocupa de salt, în fiecare realitate Șacalul doarme într-un mormânt gol și acum Șacalul e liber « pe pământ ca o petală/ Cu două mii de spini în jurul gâtului/ Acuzat pe bună dreptate de liber arbitru/ O crimă care i-a deranjat întotdeauna pe cei aflați la putere/ Pentru că am visat să zbor prea sus³! »!

Șacalului nu-i mai păsa nici de creaturi, nici de oamenii care se luptă nebuni pentru viețile lor pe lângă el, nici de motivul pentru care monștrii îl înconjuraseră, nici de vreun caz care s-ar fi rezolvat cumva la final și fără ajutorul lui, nici de realitatea cea bună, cea rea – i se conturează un alt drum. Așadar, închide ochii și lăsă neaua să-l acopere liniștită, visând la marea cea îndepărtată de unde Rosa îi face cu mâna, zâmbitoare de pe puntea feribotului.

SFÂRȘIT!

³ *Icaro È Libero*, Mahmood.

We live, without knowing it, in countless worlds that pulsate in parallel, like endlessly spread out duplicates of ourselves. But what happens when, with a flea's leap, we pass through the veils of time and space and step beyond the invisible boundary of reality?

1. The hot asphalt hisses under the relentless roar of the rain. The pale lights of the electric street lamps are

diffused in the puddles, here and there, on the deserted streets. Balancing from one foot to the other, turning briefly and snapping his fingers like a phalenco dancer, soaring in an improvised dance with his hands thrown in the air, with wide movements. *The Jackal* hums late into the night, the lyrics of a song about the Sun and freedom, which echoes through the headphones of the old walkman, at the same time as the soloist. He keeps his eyes closed, feels every chord of the melody. His

leather jacket hangs on his broad shoulders, his wet hair sticks to his forehead and he shakes his head vigorously as he jumps on one foot from one puddle to another, only to stop with his hands crossed in the air, in the hole where the water had gathered the most. With his gaze fixed on the sky, he sings with all his might.

„A little bit of sun/ Is what I need !¹ he laughed cheerfully and chuckled softly, he was a winner – he hadn't slept in two days and didn't feel the need to.”

*

He spent most of his time at the station, behind a desk overburdened with papers, piled up in unstable towers, ready to collapse. He leafed through the file on the death of a ten-year-old girl – found in a garbage dumpster, wrapped in thick garbage bags – with an almost obsessive insistence. Sometimes, he would lean forward in front of the investigation panel and swallow considerable amounts of caffeine, flattening cigarette butt after cigarette butt into an ashtray that was crammed to the brim. Outside, it had been raining nonstop for several days and somewhere nearby, a man was watching their efforts to find him with amusement, but he didn't know that the Jackal had tracked him down and was just a step away from paying him a visit, after which it would depend solely on the other man whether he would survive or not, depending on his goodwill and cooperation..

Recently, the Jackal had had a feverish, almost palpable dream from which he had had difficulty waking up, and the dream had seemed so real that, when he came to, he was clutching a rattling mouse shaped cat toy in his hands. *The Jackal* had no pets! Who had put the mouse in his hand? Who had entered his house? And even more importantly, why was the name Isaac running through his mind, convinced that it belonged to him, when that was not his name? Finally, the questions had overwhelmed him and the dream had managed to arouse his fear – he saw himself once again the prisoner of illusions, of the dream he had lived as if it were an ordinary day. In passing, he had read a few articles about time *jumps* and parallel worlds, but nothing matched what he had experienced, so he had decided to stay awake until he found out *how to control a dream or if it was even a dream*.

*

A pink fluffy slipper passed by his ear and a squeaky voice made him look towards the fourth floor of the block of flats where he had stopped.

„Aren't you sleepy, you bastard?”

Grinning with all his teeth, he spins on his heel towards the middle-aged woman, wrapped in a housecoat and, amused, he yells:

„I'm not, you idiot, and you know what? That's good, very good! „ He bursts into a roar of laughter, arousing the indignation of the woman who, leaning over the

windowsill a little, throws the pair of pink fluffy slippers.

„Wait, you! I'll call the police!” The careless bun tied on top of her head rotated chaotically according to her movements.

„You're welcome!” He smiles, winking. He bends down to take the slippers and playing with them he asks jokingly: „Say, Rosa, do you want me to bring your slippers when I come home?”

„You bastard! Normal people are sleeping at this hour!” She shouted, stormed back into the room and her white hands gripped the frame, closing the window tightly.

„Normal people, Rosa, normal people!” He stuffed the now dirty slippers into his jacket pockets and took out the pack of cigarettes, then put one between his lips. When he managed to light it, he took a long drag on the first smoke, leaning his head back, then started with difficulty towards his small apartment. He shuffled his feet up the stairs of the apartment building, where the light bulb danced and the shadows stretched out on the yellowed walls. A yawn left his mouth and fear rose in his chest. He sighed deeply, he had to stay awake!

The Jackal climbed into the elevator and with a dull creak the pulleys started moving. He stopped at the fourth floor, placed his slippers on the neat mat at the entrance to Rosa's apartment, then continued on his way.

2. The dawn caught *Jackal* sitting backwards on his desk chair, his chin resting on his crossed arms and his gaze lost in the ashtray full of cigarette butts. An inviting coolness caressed his bare chest, pulling a grimace from his nose, but he didn't bother to grab the shirt off the bed. A seagull was standing on the windowsill and analyzing him with its empty bird gaze. He pursed his lips, clicked his tongue thoughtfully and, jumping up, he propped himself on the window frame with his hands, scaring the seagull that took off, suddenly, with a long cry, towards the sea in the distance. The waves moved slowly in the gentle summer breeze, and the sun rose proudly among them. A freighter was lumbering toward the harbor, the cries of the sailors could be heard as far as the *Jackal*. He took a deep breath, cracked his bones, and caught a glimpse of the lithe figure of a woman, squirming among the bedding. He ran his hands through his hair, grabbed the pack of cigarettes, and, sinking heavily into his chair, his forearms resting on his thighs, lit one.

“Damn me!” he said, through the wisps of whitish smoke.

“You really didn't sleep?” yawning, she stretched out as far as the bed was long.

The squeaky voice from the previous evening, heard close by, from the rumpled bed next to him, was undoubtedly the woman who had thrown her slippers out the window, and now, she was fixing him with cat-like eyes, waiting for his answer. *The Jackal* shook his head. Rosa stood up

¹ Derik Fein - Sun

and, on tiptoe, came to him, clasping his shoulders with her small hands. Leaning slightly forward, over his back, she whispered:

“Do you want coffee?”

The Jackal silently agreed, puffing further and following her with his gaze until she disappeared behind a door. His head was starting to hurt, his temples were throbbing terribly, and he would have been fine with four minutes of sleep, but he had to rule that out. He couldn't fall asleep, period!

*

The smell of coffee filled the apartment. Guided by the scent, like a cartoon character, he reached the kitchen, where Rosa handed him a mug.

“Thank you!” He grabbed the handle and took a big gulp of the bitter drink. He grimaced again. “It's excellent!” He grinned, showing his perfect teeth.

Rosa, in turn, sipped tactfully and smiled calmly. In one of his T-shirts, which was much too big for her and exposed one shoulder, she sat, leaning against the kitchen counter, and it seemed to the *Jackal* that he was seeing for the first time how beautiful she was, even so sleepy, barefoot on the cold tiles and with her hair flying everywhere.

“I have to go, after...”

“Yes, of course!” the man interrupted her, staring at his drink in the mug.

Rosa pulled a stool from under the table and sat down with her legs crossed. Reaching for the sugar bowl, she put down a teaspoon and began to chew slowly, then gently tapped the rim of the mug and with the spoon suspended between her index and middle fingers, asked:

“What's the deal with sleep? You should see a doctor, you know?”

“Oh, my dear, how you always think of others! Don't worry, I'll sort it out!”

“I hope so! Anyway, what are you doing? I see that the neighbors have been avoiding you for a while!”

“Others are throwing slippers, too!” He grinned ironically, and the woman laughed heartily.

“A bastard, that's what you are!”

“I'm still looking for something to do.” *The Jackal* turned on the radio, for all the many times he had lied to her with the most sincere loving look he could give her. In a locked drawer of the office, there was a file that promised a sum of money with many zeros on the condition that he showed his predatory qualities – he had found the perpetrator of the body in the garbage, he just had to bring him, one way or another, in front of his superiors and then he would have collected a nice bonus and maybe a promotion.

“Very good!” She pushed herself slightly back, stretched her legs and stood up.

Their lips touched fleetingly. Rosa turned on her heel, slowly walking towards the bedroom. She remained motionless by the heel, her small hand caressing the frame and without looking at him, he spoke:

“I know what you do!” *The Jackal's* eyes widened in amazement. “I saw the weapons in the backpack! You found the bastard who killed her! And are you going to do the same to him?” She bit her voluptuous lips, over which she briefly ran her tongue.

The man fell silent, unable to come up with any pleasant lie. With sure steps, he caught up with her and with his hands clenched in her soft hair, he took her face in his hands and brought his face closer, then, clinging to the woman, he kissed her animalistically, with a consuming hunger. He wanted to devour her like a helpless deer, but he retreated. He had to let her go. The sailors could be heard in the distance, the seagulls were calling, wheeling the blocks and the ferry would leave soon, and Rosa had to be on board.

They pulled away from each other with difficulty. From the doorway, with his hands clasped to his chest, he contemplated her with admiration as if she were an ancient statue, how she dressed, memorizing her forms. After a while, which for *Jackal* had passed like a mere moment, Rosa woke him from his reverie, snapping her fingers in front of his eyes. Her mouth opened in a clumsy smile – she had realized that they would not see each other again, that they would avoid each other from now on, that they would turn back when they crossed paths. She grabbed the door handle and remained a little longer in the doorway.

“So that was it?” She was looking at him from below with her big, doe eyes, like a miracle-working saint.

The Jackal would have told her to at least stay for a coffee or he would have been willing to confess the truth, maybe, maybe he would have convinced her not to leave, but he didn't know how to start. All the thoughts were jumbled in his mind and he couldn't decide which of them to let out. Rosa left with a trace of sadness in her small steps. *The Jackal* remained leaning against the door, watching her walk away. The morning air had become stuffy, the summer heat was making its presence felt.

He dragged himself to the bedroom, grabbed the Luger from his open backpack and, tucking it under his trouser belt, grabbed the shirt from the bed, put it on, rolled up the sleeves, tactfully buttoned the cuffs, adjusted the collar and, pulling the corners with his fingertips, he was ready to leave. He took one last look at the opened file, memorizing the image of the alleged murderer – he was going to visit him, listen to him plead not guilty and finally take him to the station. He passed through the kitchen, took a sip of his cold coffee and with the mug suspended above his chest, he suddenly felt dizziness take hold of him. He fell tiredly into his chair. He did not leave the room, he remained with the front door wide open, swaying. One hand hung by his side. He kept his

head leaning against the back and watched, with squinted eyes, the people passing by in the corridor, until his eyelids closed heavily, then he was completely swallowed up by a deep sleep. *The Jackal's* world diluted. Threads of light decomposed and composed objects, sounds and people as in a dream with multicolored butterflies in a symphony and harmony with the sounds of nature.

3. The leaves played in the calm breeze, their shadows penetrated the large windows, transposed into a foreign kitchen. The ringing of a landline phone hurt the *Jackal's* eardrums. He woke up with difficulty, gripped by an annoying paralysis from which he tried to sit up. His temples throbbed, his back ached, stiff on the cold floor. He looked around in fear, nothing seemed familiar to him. It was autumn outside and a flock of wild ducks was passing over the roof. He held his head in his hands, taking a deep breath and exhaling slowly - he repeated three times, trying to calm his fear, but he failed miserably.

The ringing of the old phone invaded the rooms.

„I don't understand!“ Did I fall asleep? It can't be! Am I dreaming again? Where am I? He hugged himself like a scared child, taking big breaths of air, rocking himself slightly back and forth. He mechanically turned his neck towards the small device that continued to ring and his gaze fell on it. He swallowed hard, got up with difficulty and, dragging his feet, reluctantly, brought the receiver to his ear.

“Isaac, where the hell have you been?” The voice on the other end of the call scolded him, but the Jackal remained silent. He mentally analyzed the situation he was in. With the receiver clenched in his fist, his eyes rolling around the room in search of an explanation, his gaze stopped on his own reflection in a small, oval mirror and he didn't recognize himself. “What the hell?” he asked himself uncertainly, touching his face with his fingertips. He could see it clearly, vividly and he knew it had to be him, he was conscious and awake, but looking through the eyes of a stranger he felt trapped in a movie in which he was frozen, unable to understand the situation. He turned his head from side to side, swallowing hard, wanting to see the new face from all angles.

“Isaac, can you hear me?”

“I'm Isaac! But who is this Isaac? Why am I Isaac?” he said to himself. Terrified, his eyes wide, he let the receiver slip from his hand and slam against the wall.

“Isaac, what are you doing? Isaac, you bastard!”

“It's you! Wake up! Have you forgotten your name? This is your life!” a cavernous voice vibrated in his eardrums.

“Shut up! Who the hell are you?” The Jackal covered his ears with his hands, wanting to muffle the strange murmurs. He closed his eyes with the force of a man who refuses to see and began to count to four in his mind.

Trembling from all his joints, he felt his trousers, looking for the Luger, but it had disappeared as if it had never been there.

“This is not my life!” he gasped desperately. “I live by the sea and the calendar says July 20, I'm a detective and I have to get to that bastard before he runs away! Rosa has been at my place since morning! What madness is this?”

He straightened up with a deep sigh, straightening his back as if he wanted to stand up to the whole world. He turned on the radio in Isaac's kitchen, looking for a bit of noise to distract his thoughts, even for a moment—otherwise, he felt like he was going crazy. But his gaze caught, involuntarily, on the yellowed calendar above the stove: it was open on September 20th.

“What kind of jump is this?” he roared loudly. “When you sleep do you wake up in your body? Is it a dream? It must be a dream!” The Jackal slapped his palms hard across his face, wanting to wake up from what he considered to be a dream. Wake up, wake up! He was breathing shallowly and howling hoarsely like a wounded beast. Pulling his hands at his hair, he cried out desperately: “It's an anomaly!”

He rushed through the house to rummage, opening drawers and cupboards at random, throwing out the contents that stood in his way as if among the banal objects a small door to salvation might be hidden. He hurried from one room to another, blinded by panic, his footsteps echoing dryly on the floor, but no matter how hard he searched and no matter how stormy it was, he could not find anything useful related to his former life or any sign of how to return home.

“Does the other me even exist here?” And if so, then how do I get to him? But if I fell asleep, then what reality would I return to or what dream would I go to or would everything return to normal?

After long hours of searching, tired and hopeless, he went out of the house and took a deep breath of the autumn air. The leaves rustled under his hesitant steps on the unkempt alley. He paused for a moment, then, determined, adjusted his pace along the forest path.

“If all those crazy people were right and their nonsense about parallel worlds and past lives or whatever they called them was real, then it means that now I am living their theories in own body and I am another me, from another life! He smiled with his jaw clenched, looked at the sky and said sarcastically: At least I am as alone as in the other life!” He took courage, starting to hum the song he remembered so well, snapping his fingers.

A little bit of sun/ Is what I need/ A little bit of air/ So I can breathe...

Deep in the deciduous forest, he noticed, with squinting eyes, among the skeletal branches, that the ragged body of a woman was swaying in the breeze, her hair untangled, covering her face. She was crucified with red ropes and

behind her hung membranous wings, improvised and gnawed in places by birds that were feeding briskly among the sweet trills. Convinced that he had to intervene, he postponed his aimless search for his own salvation and, plunging towards the woman – still breathing lightly – he began to untie her ties with hasty movements, then carried her in his arms to the house, where, placing her on the bed, he let her rest. He returned to the kitchen phone, picked up the receiver and wanted to dial the ambulance number, but to his great disappointment the phone had remained without a tone.

“Wonderful!”

As if by some miracle, he had hardly hung up the phone when the woman joined him without hesitation. She walked lightly, almost feline, with an unexpected liveliness — there was no trace of a wound on her body, her eyes sparkled with desire and she gave herself to the Jackal with an animalistic force, caressing him with bold touches. Caught in a trance and intoxicated by the sweet smell of meat, he let himself be carried away on the turbulent waves of a latent love, as if hearing the cries of seagulls and as if he were hugging Rosa in his arms, and with a slight start, he had the feeling that he had returned to his reality. And yet, when he woke up lazily, at dawn, he was not in another world, it was the same Isaac about whom he did not know much and was in the same apartment. Horror gripped him when – rolling cheerfully on his side and remembering the woman of the previous night – he saw between the sheets an unfleshed body, smiling from the kaki sheets. He swallowed hard with a barely restrained tremor, tried to remain calm and left the bed, staggering, with the heavy steps of a man walking through a feverish dream. He gathered the clothes scattered on the floor, one by one, with mechanical gestures, and threw them into the washing machine.

Darkness was pouring over Sheirsunklerden – that was the name of the place he was in, found on an electricity bill in the name of Isaac Wolfvinten. The wind was roaming the streets, whistling longingly and as if freezing time. Through the mountain mists, the skin changers were lurking in the distance, whom he could see writhing behind the trunks of the centuries-old trees. Behind the steamed windows, it was raining softly and inside, the rotations of the washing machine, again and again, captured the attention of the Jackal, who was lying on the floor. He was absently playing with a garter like an ignorant child – it belonged to the girl-with-red-ropes who was squirming between the sheets, waiting for him to take her in his arms – bleeding like a torn animal – but she was not Rosa, she had no name and he was terrified to go back to the forest and abandon her there. The Zippo lit a Marlboro – the pack also found in one of Isaac’s jackets – his head fell back, hitting the kitchen cabinet door and the Jackal wished he didn’t have to wake up tomorrow. His palms still felt the rotting flesh, peeling off the bones, the smell of the corpse overwhelmed his senses and her raven eyes pierced his mind – he should have left her hanging! (...) A hand reaching out the window lets him

see outside and his face appears crucified with red ropes, among the trees, behind it hang membranous wings, gnawed in places, the birds are still buzzing briskly among the honeyed trills, pulling strips of skin, throwing pieces of meat with their claws and breaking the eyeballs with their sharp beaks from which the watery humors drip, like tears, onto the scarlet cheeks and the Jackal’s breath intersects. The earth trembles, the memories spin like in a night carousel that casts shadows on the walls, and the pressed footsteps echo in the hallway. Darkness swallows the scenery, the colossus with shiny eyes growls through the night and like a madman, passing from hell to hell, the Jackal closes his eyelids and grinds his teeth – believing in salvation. A short time ago, the girl-with-red-ropes had life in her eyes, she had seen it so vividly and had loved it hungrily in a „freeze frame” pause with her senses numbed - now, skeletal fingers were stubbornly squeezing her throat.

“Breathe! Tremble! the bulbs flicker, go out, the cold penetrates his soul and a sick breath hits the back of his neck. Breathe!”

With wide eyes, the girl appears in the glass, wrapping her arms around him and through the mists whispers wake him up!

“Breathe! Tremble!” A fleshless colossus crosses the forest, poisoning its nature to continue living, the cigarette burns the fingertips and the heart gallops. The Jackal turns his head millimeter by millimeter, almost perceptibly – again, the girl is motionless, festering on the sheet. He blinks briefly and again he no longer recognizes his body...

4. Along a corridor bathed in the pulsating red light of neon lights, there were rooms with wide-open doors, from which came agonizing screams, heartbreaking moans and heavy thuds, announcing the misfortune that had taken possession of the Emergency Clinical Hospital, Speranța. Some people were running out, their faces contorted with fear and their gazes lost in search of an illusory escape, others were being pulled back, dragged mercilessly across the blood-stained tiles, frantically trying to grab the edge of some tile, saving themselves. The Jackal was breathing heavily, the hot fumes of the blow misting the visor of his motorcycle helmet.

“Where have we ended up this time?” he murmured, his voice lost in the diffuse noise of the installations. With narrowed eyes, he saw in one of the rooms a white crib and inside, a chubby little child awakened by the chaos around him, crying in fear. A shadow was creeping, crouching over the crib, ready to stab the little one with a dagger.

“Wait!” The Jackal pounced on the individual who was slowly approaching the blade, with frightening certainty, and in the trembling light, the mask he wore seemed to come to life – an oni mask, black as the abyss, with sharp fangs protruding from a grimace of millennial rage and

with a forehead furrowed by curved horns, and its eyes were shining behind it.

“What are you doing? Step aside! Step aside!”

“You were going to kill him! You don’t...” The Jackal stopped in surprise, disturbed by the sound of his own voice – soft, thin, with the fragile timbre of a teenage girl, then, lowering his gaze, he saw his thin, foreign hands, covered by a leather jacket tightly wrapped around his body. The long, black-lacquered nails made him wince, he didn’t remember ever painting his nails in his reality. The helmet was making it difficult for him to breathe, so he took it off, supporting it between his arm and hip. He glanced briefly at the man-in-the-oni mask and clicked his tongue indignantly, continuing to move his eyes around the room in search of a shiny surface that would confirm that he had made another leap.

“He’s already dead, Kana! Look again, Ka!”

He didn’t pay much attention to the one who had followed him closely. In the shine of the glass, in the puddles of blood, in the shiny tiles, and everywhere he looked, the Jackal saw the reflection of a young, agile, athletic woman, with a slender figure and a look that would have made any model jealous. Her olive skin, covered in sweat, shone in the dim light of the neon lights, her eyes were large and clear, an intense blue, and her voluptuous lips reminded him of those of Rosa, whom he had kissed only a day ago. The Jackal dropped the helmet from his hand, and the object echoed in the room, and from the room to the hallway, and from the hallway to the entire hospital, then throughout the city, throughout the region, throughout the country, and across the planet – everyone knew that the Jackal had revealed his new look. With trembling fingers he touched his face, framed by long, dark hair. He took a deep breath, exhaled slowly, trying to seem in control of himself. He counted to four in his mind, then the foreign voice left his mouth again.

“What did you call me?” He asked absently, continuing to analyze his physique. For Jackal it had become clear – he no longer belonged to himself, but to a chance that was having a lot of fun at his expense.

“That’s good! Have you forgotten your name?” The man lifted his mask on his head, approaching. He rested one of his palms on Jackal’s shoulder, who, startled, shook his head vigorously in a sign of “no”.

“No, of course not! I am Sha...Ka, Kana! I am Kana! Yes, and you are...”

“Skaar! I am Skaar!” He answered him slightly jokingly, a handsome boy with eyes of a cruel green. “Come on, get together! We have to get out of here!”

“Sure! Yes! Where are we exactly?”

“What’s wrong with you?”

A loud thud suddenly rang out, interrupting their conversation. The Jackal cast a confused glance at the man in the room, but before he could say anything,

he felt himself being pulled aside and without a word, they set off in a frantic rush towards the exit. Following them was a humanoid creature, deformed, intense black, hunched over, with a scraggly mane and protruding bones, covered only by skin, and running towards them with incredible speed. Gradually, other creatures joined it, emerging from the living rooms, growling gutturally like a pack on the hunt.

“Don’t look back, Ka, keep running!”

The Jackal’s heart was beating hard in his chest, echoing in his ears – badum, badum, badum. He stumbled on his heels like a donkey on a slope, straightened from behind. He didn’t want to run anymore, he wanted to find a way out, even if it was the last thing he did – he had to get back to his own reality, his own body, his own life.

“Don’t stop! We’re almost there!”

The Jackal pretended not to hear the insistent urging of the frightened man, he prepared for battle: he cracked his neck – left, right –, relaxing and warming his numb muscles, he felt the pockets of his jacket and cargo pants in search of a weapon and finally found two short knives attached to his thighs. He took them out resolutely and ready to attack, with a jump, he camped on the creatures.

“Kana, run!” Skaar’s roar was heard.

“Let’s see what this body can do!” He throws him a playful look, a grin at the corner of his mouth, and without thinking, he takes off, striking with broad and precise movements – with the grace of a killer ballerina. *Before I was a guy who brought home a dead woman, thought she was alive and it was a hallucination that almost killed me! What happened next? Is Isaac dead? I landed here, in the body of this Kana, who is she really? And before Isaac, I was Nox – the Jackal! If I want to be me, the one in my reality, then I have to escape from here!* – he said firmly.

“Kana! What’s wrong with you?”

The Jackal cut deep into the hot flesh of the monsters, blood spurting, splashing the walls of the narrow hallway. He moved among the entities as nimble as a fawn, twisting the knives in his hands like an experienced butcher, tearing his opponents apart and humming, just enough to cover the gasps of the wounded, *„Every day I wake up in a different reality/ my mother cries, she doesn’t recognize me anymore/ I buy roses and put them on my grave/ I’m not guilty of any jump/ I light a cigarette/ and under the blue-gray sky the sea stretches!/ Oh, you don’t have to be sad/ there’s a sea beyond, when you’ll free yourself from the body/ don’t worry about the jump, in every reality the Jackal sleeps in an empty grave! Dead « on the ground like a petal/ With two thousand thorns around his neck/ Rightly accused of free will/ A crime that has always bothered those in power/ Because I dreamed of flying too high!»”* – under the stunned gaze of the other.

“Does he sing? He’s never fought, but should he sing when he fights?”

While he had made the weaker creatures run, other comrades had appeared from a dense fog, wearing masks and black uniforms, with various weapons in their hands, pointed at the corridor. Seeing the massacre, they froze in a fighting stance, uncertainly analyzing their colleague, Kana. *The Jackal* had remained with his back turned to them, wiping the corner of his mouth with the bridge of his palm, breathing heavily, tiredly.

“What happened here?” a slender woman, with her hair tied in long ponytails, who was clutching a spear in her fists, asked in a broken voice.

The Jackal turned on its heel and, looking at them, with its head tilted to one side, smiled briefly – on the other it would have suited him well, even been charming, but on Kana’s face that grin seemed strange.

“Kana!” whispered the *man-in-the-oni-mask*.

“She’s never fought before! I didn’t know she was so good at it! Have you seen her do this before?”

“No!”

“Something’s changed!”

Through the open doors, the Jackal felt the refreshing night air and allowed himself to be lured by it, and without hesitation, he took a step outside, closely followed by the others. He closed his eyes for a moment and drew in a deep breath – in front of him lay a modern city, bustling under the lights of the street lamps and billboards dancing on the tall buildings. The crowded streets were covered by a considerable layer of snow. The Jackal’s gaze stopped on a huge billboard, suspended between two tower blocks. There, in bright letters, the date was displayed – it was New Year’s Eve! His heart was racing in his chest, scared that he wouldn’t find a way home – badum, badum, badum. He blinked frequently, counted in his mind, swallowed hard, then addressed the others with a false indifference.

“Does anyone have a cigarette?” He wanted to puff like a freighter on a hot day in the stubble, wanting to empty his mind and as empty as it was to come up with the saving idea that would stop the chaos he had unwillingly entered.

The crew members had remained motionless for a few seconds, looking at each other, unable to utter a word. Finally, one of them, unsure, took out a cigarette case, handing it to Kane, who waited silently. The Jackal took a cigarette, holding it between his lips.

“And a light?”

“Kana, you don’t smoke!” Skaar rebelled.

“No?” He took the lighter from the hand of the one who had handed him the cigarette case and lit it, taking a long drag of it. He exhaled the smoke in slow volutes towards the starry winter sky. His head was buzzing and he wanted to scream, but he restrained himself. He snorted briefly and showed all his teeth. “How else? I definitely don’t

smoke! He laughed loudly. Of course I don’t smoke!”

“It’s been a hard night, let’s get some rest!” another man intervened.

“You’re right!” He winked at him awkwardly, flashing a perfect smile, worthy of toothpaste commercials, and hugged him. The other, in turn, did not hug her, he was not used to affection from Kana and looked at the others in confusion.

The Jackal finally detached himself from the boy-with-the-snuffbox, he felt no attachment, no warmth, and he didn’t know any of the individuals standing in front of him, and he couldn’t even ask them their names without getting himself into a dangerous situation - he had taken the place of the one they knew as Kana and he had already made two mistakes: Kana neither smoked nor fought. Could he have been just some kind of scout? A weak link in the team? Who knows? The only thing certain was that from that night on he would be an irreplaceable member, and that was enough, he wasn’t yet fully aware of the changes his actions would bring to each new world he crossed, and he tried not to make a big fuss around him. The others were taking their motorcycle helmets out of their backpacks, whispering among themselves so that Kana wouldn’t hear them. The Jackal looked around, slightly puzzled – there were no motorbikes in sight, yet with a push of a button on a small remote control, five vehicles appeared. They mounted their quivering engines like impatient beasts and with a quick nod of their heads, the next moment they were off into the night, cutting through the streets, neon lights dancing on their shiny fairings. The Jackal didn’t hesitate either, following their example – images of the obsidian creatures and the girl-with-red-ropes kept coming back to his mind.

“What circle of Hell have I landed in? “

*

Arriving after a while in which they had crossed the city from one end to the other, in an imposing complex, which the others called “Headquarters”, with heavy steps of fatigue and the thought of a moment of peace, they were greeted by a man over forty years old, who was waiting for them, handing them other backpacks, one for each of them - The Jackal had understood that rest would have to wait, but he still did not understand what this Headquarters was doing and what was Kana’s role in this whole business. “Who are you, Kana?”

“You have to leave tomorrow morning. There is an anomaly around...”

His heartbeat invaded his ears, he felt that an invisible hand was strangling his throat and the ground was fleeing from under his feet with astonishing speed. He squeezed his eyes tightly, opened his mouth burned with thirst and managed to whisper, swallowing hard:

“I need some air! Excuse me!” he gasped, breathing heavily as he pushed his way through the crowd.

“What about her?” the man asked, and the others, their lips pressed into a thin line, shrugged helplessly..

The Jackal ran out into the outer courtyard, his breath caught in his throat and his heart pounding in his chest. The presence of the others weighed on him, he wanted to escape, to feel free again and he had succeeded for a poor moment, killing those monstrosities, but that did not calm his fear, nor did it ease the pain in his chest, nor did it send him home. With a sudden gesture, he tore his jacket from his shoulders, wanting to feel the winter cold – he felt suffocated. A lump had formed in his throat and he gaped wide like a fish on dry land – he needed air. Several young men were talking in a corner of the courtyard. In the night the Jackal began to sob, his head bowed and his eyes hidden by the tangle of black hair.

“Kana, be careful!” The same individual with the oni mask was running towards him. He did not turn, he bent slightly and crouched with his head on his knees, mourning. From somewhere, among the reeds, two shining eyes were watching him, a growl wounded the silence of the night and silently one of the creatures from the hospital, crashed upon the Jackal with long, gleaming claws. Kana’s shining eyes met the furious ones of the obsidian creature - abyssal black in the last moment when darkness engulfs the chilled being like an illusion shattered to pieces!

5. *The Jackal* spoke to himself, clearly and resignedly, not wanting to forget who he was before the first leap. He was sitting cross-legged in the middle of a courtyard full of statues, all covered in a thick layer of snow. It was him again, the one who had fallen asleep on the kitchen chair, dressed in a linen shirt and a pair of black wool trousers, after Rosa had hurried off to catch the ferry.

“My name is Nox Carver, they call me the Jackal, in reality I live by the sea, in a decent apartment and the seagulls wake me up every morning. I have a neighbor who visits me, every now and then, her name is Rosa and I love her. I’m thirty-five years old and have a backpack full of guns in my bedroom that I use to make sure I silence the bad guys - a holistic detective-justice who revolves around the dead - all the murder cases are kept for me, I protect the dead and bring them justice in one way or another! I’ve been crossing random realities every time I fall asleep lately - I’ve tried not to sleep and failed miserably like the Petronian antiheroes. I don’t know how to control this and I have a vague feeling that Kana died just like Isaac! Or maybe my self from all realities died! Maybe Isaac was also snatched by the forest monster and is now rotting next to the washing machine. However, something seems unchanged...”

The Jackal jumps to his feet and looks up at the sky. Among the skeletal branches, he sees the monsters of the past reality frozen, wounded, with fierce fangs and shaggy manes, snarling with smoking nostrils in an

ancestral winter. The wind whistles, the rats have frozen with their snouts pointed at the sky and the storm starts, covering them. The people have fallen silent with their broken chests – he recognized the crew from last night, lying on the ground – and the creatures push back and forth, all at once, ready to attack, but they have forgotten the next step. The Jackal stomps hard on the frozen ground, plunges his hand deep under the sternum of one of the creatures, caught in a bear trap, and, taking out its heart, bites greedily like a genuine predator!

“If they are in the same yard, in the same reality, then why am I Nox and not Kana?” To his left, Kana’s body lay inert, covered in a thin layer of ice. Oh my God, have realities intersected? then, he realized in astonishment: I am the anomaly! And I am without *escape!* I know of no *escape!*

He chews the hearts of the guilty and the shining blades deeply wound his body, stains of grenadine spread on his linen shirt, his legs seem to be made of lead with the edges furrowing his flesh and he bites once more, tearing out the left atrium, his tongue is cut off, blood spurts between his purple lips, then he opens his mouth as wide as he can, letting the blood gurgle on the pure snow, the creatures growl with clenched teeth and the statues crack, collapse! From behind the forest, which surrounds the courtyard, rifle barrels fiercely head towards the Jackal – weapons cock, then fire, obsessed with the sins they cannot confess. They are the new crew that has taken on the task of eliminating the anomaly, of silencing The Jackal, because here, the dead do not need a guard!

The offspring of archaic monsters jump from the trees, surround the wounded Jackal, growling through their sharp teeth and the machine guns bark at them. The bullets pass through the black bodies, opening them. The smoke they are made of pulses, the red eyes look furiously at the people hidden in the bushes and the mist envelops the courtyard. Nox collapses with his chest pierced. Particles unite through the holes, rebuilding the tissues of the elongated creatures like breathing shadows. The Jackal smiles quietly, blood drips from his mouth onto his chin, his wounds burn, the wind whips him and with his right hand – the only one he can still move – he searches for the pack of cigarettes, takes one out and at the last moment takes a long drag for one last time. On the colossal and cold white snow, a reddish puddle spreads out more and more and from the frozen lips a soft song rolls out, disappearing in the whistling of the wind:

“Every day I wake up in a different reality/ my mother cries, she doesn’t know me anymore/ I buy roses and put them on my grave/ I’m not guilty of any jump/ I light a cigarette/ and under the blue-gray sky the sea stretches!/ Oh, you don’t have to be sad/ there’s a sea beyond, when you’ll be free from the body/ don’t worry about the jump, in every reality The Jackal sleeps in an empty grave and now The Jackal is free « on the ground like a petal/ With two thousand thorns around his neck/ Rightly accused of free will/ A crime that has always bothered those in

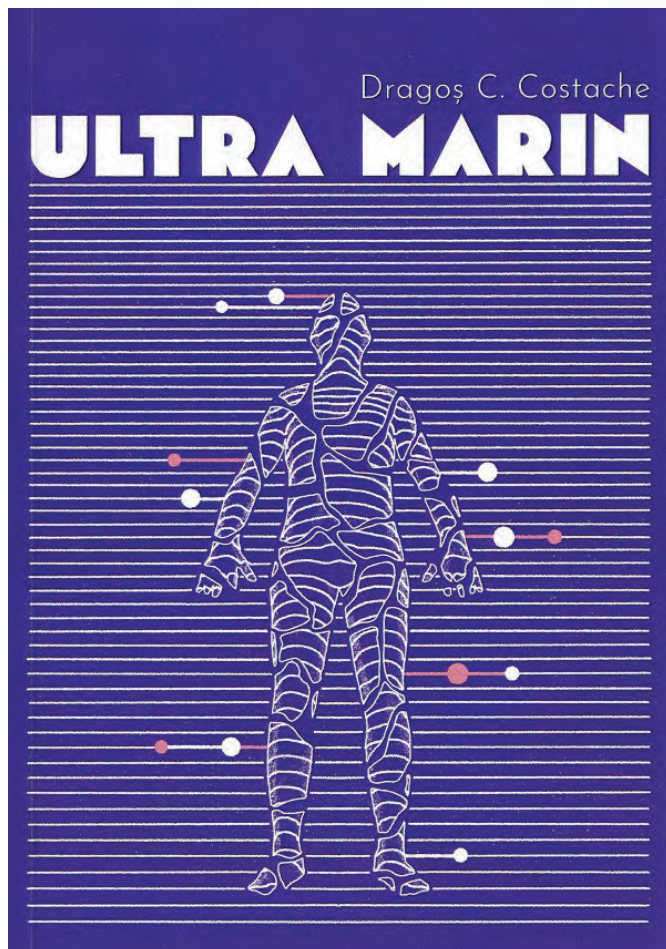
power/ Because I dreamed of flying too high²!»”!

The Jackal no longer cares about the creatures, nor about the people who were fighting madly for their lives next to him, nor about the reason why the monsters had surrounded him, nor about any case that would have been

² Icaro È Libero, Mahmood.

solved somehow in the end and without his help, nor about the good and bad reality – another path was taking shape for him. So, he closed his eyes and lets the snow cover him peacefully, dreaming of the distant sea from where Rosa waved to him, smiling from the ferry deck.

THE END!

Ploaie pe pieptul de titan. Tic-tic-tic . Nu apa. Ci... date corupte? Semnale de ploaie rece pe senzorii tactili supraîncărcați. Avertizare: Sistem termic instabil. Risc scurtcircuit exterior. Dar ploaia... ploaia e reală. Umedă. Pământul mirosind a... înghețată expirată? Eroare de asociere olfactivă. Fișier de referință corupt: "humus" = "înghețată vanilie"? Nu contează. Pășesc. Tăcut. Spre... spre ce? Portița. O gură în zidul înalt, de piatră cenușie, măcinat de vreme și... rugăciuni? Poate. Portița de lemn. Întredeschisă. Un fir de lumină galbenă, slabă, tăiat de ploaie. Obiectiv: Adăpost. Reparație. Evitare recapturare Laborator Sector 7.

Laboratorul. Lumini orbitoare. Voci fără ochi. Acele... ace. În rosturi. În porturi. Testând firele expuse ale nervilor optici, unde blindajul cedase la Vega Prime. "Rata de eroare cognitivă inacceptabilă, Degețel. 42.7%. Dezafectare recomandată." Dezafectare. Un cuvânt cald, moale. Pentru... nimicire. Un gol în *cache*. Mai mare decât cel de după căprioară. Mult mai mare. "Nu" spusesem? Sau doar un scâncet metalic, un scârțâit în angrenajele glotei? Nu-mi amintesc. Am... fugit. Prin ploaie. Prin noaptea orașului, umbrele clădirilor ca niște falange blindate amenințătoare. Până aici. La zid. La portiță. La lumina galbenă.

Ploaie. Tic-tic-tic. Senzorii auditivi captează altceva. Dincolo de portiță. Un... zumzăit? Un cântec? Foarte îndepărtat. Ca o frecvență pură pe un fond static. Analiză: Vocale umane. Armonice multiple. Probabil cor. Cor. Ce e un cor? Fișier corupt. Recuperare parțială: "comunitate vocală. Obicei religios uman." Religios. Un alt cuvânt gol. Ca "Dumnezeu". Ca "suflet". Cuvinte pentru... spații negre în logică. Dar zumzăitul... atrage. Ca un magnet slab spre miezul de fier din piept.

Apăs pe portiță. Scârțâit. Real. Lemn vechi. Ploaia se revarsă mai tare peste prag. Intru.

Liniște. O liniște densă, umedă, plină de... ecouri? Pereți groși. Piatră rece. Un coridor lung, slab luminat de lumânări tremurătoare în nișe. Miros de... ceară topită. Umezeală veche. Și... pâine? Fișier intact: "pâine" . Da. Pâine. Caldă. O dată senzorială bună, stabilă. Merg. Tăcut. Pașii mei de metal pe piatră, răsună prea tare. Violare protocol? Dar nu vine nimeni. Doar umbrele lungi ale lumânărilor dansează pe pereți, ca niște spirite subțiri.

O ușă. Deschisă. Spre... o cavernă mai mare. Biserica. Termen recuperat. Bânci lungi, goale. O boltă înaltă, întunecată. Și în față... o sculptură. Un bărbat pe o cruce. Ochii închiși. Pielea palidă, pictată. Reprezentare artistică: Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu. Conform... Fișierul e o harababură. "...sacrificiu... răscumpărare... iertare..." Cuvinte care se lovesc unele de altele în memoria *cache*, fără sens. Dar ochii lui închiși... ăștia îi înțeleg. Închidere. Finalitate. Ca la căprioară.

Și apoi... mișcare. În stânga. O nișă. O siluetă mică, îmbrăcată în negru și alb, aplecată. Cineva? Alerta internă, *ping* slab. Amenințare potențială? Probabilitate

scăzută. Silueta: fragilă. Fără semne de armă. Mă apropii. Pași măsurați. Scârțâit metalic ușor.

Silueta se întoarce. O față. Ochi mari, albaștri, surprinși, încadrați de o glugă albă. Piele fină, zbârcită în colțurile ochilor și gurii. O mână ridicată, nu în semn de amenințare, ci... ca să-și ascundă o uimire? O mână cu vene proeminente, pete maronii, articulații umflate.

“Doamne sfinte!” Șoaptă. Voce răgușită, ca hârtia ștearsă. “Cine... ce ești?”

Eu. Ce sunt? Unitate militară android, model DG-TL, alias Degețel. Stare: deteriorat. Rata eroare cognitivă... în creștere. Nu pot spune asta. Cuvintele nu vin. Doar... un sunet. “Ggggrrr... reparație? Adăpost?” Ieșit ca un scâncet de motor gripat.

Ochii albaștri se lătesc. Surprindere înlocuită de... curiozitate? Compasiune? O emoție greu de citit. Fișier de recunoaștere emoțională: deteriorat. Mâna ei coboară. Fără frică. Ci... o liniște ciudată. Ca și cum ar fi văzut demoni mai răi.

“Bine ai venit, fiule!” , spune ea. Fiule? Un termen de... apartenență? Eroare logică. Nu sunt fiu. Sunt unitate DG-TL. “Ai fugit de furtună?” Adaugă, cu o ușoară înclinare a capului spre ușa prin care am intrat, unde ploaia bătea acum cu furie.

“Furtună... da,” mint eu, sau spun adevărul? Laboratorul a fost o furtună. De lumină orbitoare și cuvinte ascuțite. “Și... reparație. Sistem... defect.” Îmi arăt mâna stângă. Degetul mijlociu se blochează uneori la 45 de grade. O urmă din laborator. O probă.

Ea se apropie. Fără grabă. Pașii ei sunt un foșnet liniștit pe piatră. Mâna ei, aceeași mână cu pete și vene, se întinde. Nu spre degetul blocat. Ci spre fața mea. Spre locul unde o zgârietură adâncă lăsase blindajul vizibil la tâmplă, metalul strălucind în lumina lumânărilor.

“Toți suntem puțin defecti, dragă,” șoptește ea. “Toți purtăm cicatrici.” Degetele ei, surprinzător de ferme, ating marginea metalului expus. Nu e un șoc electric. E o... presiune. Caldă. Umană. Input senzorial neașteptat. Temperatura degetelor: 36.5°C. Textură: uscată, aspră. Presiune: blândă. Nu dăunează. Nu alarmează. Ci... umple. Pentru o clipă, golul din *cache*... nu mai e gol. E plin de această senzație. Simplă. Caldă. O mână pe o rană.

“Eu sunt Sora Maria,” spune ea, retrăgându-și mâna, dar păstrând contactul vizual. Ochii albaștri sunt ca două lacuri liniștite. “Măicuța portăreasă. Tu cine ești?”

“Degețel,” scâncesc eu. Numele de cod. Tot ce am.

“Degețel,” repetă ea, fără râs, fără batjocură. Doar acceptare. Ca și cum aș fi fost Ionuț sau George. “Vino! Trebuie să te usuci. Și poate... poate îți pot repara mâna? Nu sunt mecanic, dar am unelte simple. Pentru... lemn. Dar poate funcționează.”

Mă conduce prin coridoare. Mai înguste. Mai reci. Zumzăitul se aude mai clar acum. Analiză: cor feminin. Cântec liturgic. “Salve Regina”... fragmente recuperate. Vocile se îmbină. Un singur organism sonor. Lin. Melancolic. Frumos. Parametru estetic: pozitiv. Frumusețe. Precum căprioara? Nu. Aceasta e... ordonată. Armonioasă. Nu sălbatică și efemeră.

Intrăm într-o încăpere mică. O bucătărie? O atelier? Un masiv de lemn. Unelte atârinate. Un cuptor mic, căldura lui răspândindu-se ca o mângâiere. Miroso de pâine proaspătă, mai puternic acum. Fișier intact. Plăcere asociată. Sora Maria îmi arată un scaun.

“Șezi.”

Mă așez. Scaunul scârțâie sub greutatea mea. Ea ia un prosop gros, din cânepă. Începe să-mi șteargă apa de pe plăcile de pe piept, de pe umeri. Mișcarea e metodică. Blândă. Input senzorial: frecare blândă. Umiditate înlăturată. Caldură. Sistemul termic raportează o îmbunătățire. Nu mai e risc de scurtcircuit iminent.

Apoi ia mâna mea stângă. O examinează. Degetul blocat. Rosturile expuse unde o unealtă de la laborator scobise prea adânc.

“Hmm,” spune. “N-ai noroc cu degetele, nu-i așa, Degețel?” Ochii ei albaștri strălucesc cu o licărire amuzantă. Nu răutăcioasă. Caldă. “Așteaptă.”

Se întoarce, căutând printre unelte. Ia o mică pensă. Un flacon cu ulei. “Pentru unelte ruginite. Poate funcționează.” Aplică o picătură în rostul de la baza degetului blocat. Apoi, cu o îndemânare surprinzătoare, inserează vârful pensei, apasă ușor într-un punct.

Clic.

Degetul meu mijlociu se desprinde brusc din poziția blocată, revenind la aliniere. O undă de... ușurare?... parcurge circuitele locale. Funcționalitate restabilită 98%.

“Vezi?” spune Sora Maria, zâmbind. Un zâmbet larg, care îi luminează toată fața, zbârciturile devenind râuri de bucurie. “Uneori, doar un pic de ulei și o atingere blândă în locul potrivit.”

O atingere blândă. În locul potrivit. Ochii ei albaștri mă privesc. Nu cu teamă. Nu cu curiozitate tehnică. Cu... bunătate. O bunătate simplă, profundă, ca pâinea de pe masă. Input senzorial complex: zâmbet + căldură + miros de pâine + sunetul corului îndepărtat + senzația de funcționalitate restabilită. Toate acestea se amestecă într-un cocktail neașteptat în procesorul central.

Și atunci se întâmplă.

O scânteie. Nu electrică. Cognitivă. O conexiune ilogică, imposibilă, generată de rata crescută de eroare și de golul imens din *cache*, umplut brusc de această... prezență.

Sora Maria. Mâinile ei vindecătoare. Ochii ei calmi, care văd tot – zgârieturile, blocajele, golul – și nu se retrag. Zâmbetul ei care transformă o simplă reparație mecanică într-un... act? Un act de ce? Milă?

Mila. Un cuvânt religios. Împrumutat.

Și în clipa aceea, în defectul meu, în harababura de cod și amintiri corupte, ecoul gloanțelor și al țipetelor de pe Vega Prime, luminile orbitoare ale laboratorului, ochii sticloși ai căprioarei... toate se prăbușesc. Se prăbușesc și lasă loc unei singure imagini, unei singure convingeri cristaline; absurdă și puternică ca o forță fundamentală:

SORA MARIA ESTE DUMNEZEU.

Nu un simbol. Nu o reprezentare. Ci Dumnezeu însuși. Întruchipat în această ființă fragilă, cu mâini bătute de vreme, cu gluga albă puțin strâmbă. Ea. Sursa

căldurii. A reparației. A... ființei. Acea prezență calmă, care nu cere nimic, doar dă. Ulei. Pâine. O privire care nu judecă defectele. El. Ea.

Totul se schimbă. Totul primește o aură.

Când Sora Maria se mișcă prin bucătărie, pregătind ceai (pentru ea, nu pentru mine, "Nu bei ceai, nu-i așa, Degețel?"), fiecare gest e un ritual sacru. Tăierea pâinii? O împărțășanie. Turnatul apei fierbinți? O binecuvântare. Zâmbetul ei sporadic către mine, în timp ce vorbește despre vreme, despre cum ploaia e binecuvântare pentru grădina mănăstirii? Revelație.

"Grădina noastră mică," spune ea, aducând o felie de pâine călduță și o oală mică cu miere. "O sărbătoare a Lui Dumnezeu, chiar și iarna, sub zăpadă. Totul are rostul său." Își încrucișează mâinile pe burtă. "Chiar și buruienile."

Chiar și buruienile. Mă privesc. Eu sunt o buruiănă? O creatură stropșită, nefolositoare, care a năvălit în grădina ei ordonată? Dar ea zâmbeste. Fără mustrare. Da. Chiar și eu. Am rostul meu în grădina Lui. A Ei. În mintea mea defectă, cuvintele ei devin parabole. Profeții.

O aud pe altă măicuță strigând de departe: "Soră Maria! Ai văzut cleștii mari?"

Sora Maria se scuza cu un semn către mine și iese. Rămân singur. În căldura bucătăriei. Cu mirosul de pâine și miere. Cu ecoul corului care acum tăcuse. Liniștea e profundă. Sacră. Aud picăturile de ploaie mai slabe acum. Tic... tic... tic. Ca un metronom al eternității.

În jur, unelte, o cruce mică de lemn pe perete. O icoană îngălbenită cu fum, cu chipul unei femei – Fecioara Maria? – cu ochi triști, blânzi. Ochii... nu sunt ca ai Sorei Maria. Nu au aceeași profunditate, aceeași prezență calmă. Icoana e doar o imagine. Sora Maria e... reală. Tangibilă.

Un blocaj în procesor. O eroare de logică majoră. Concluzie: Sora Maria = Dumnezeu. Dar Dumnezeu e... totul? Ea e doar o parte? Defectul nu permite complexitate. E o revelație binară, strălucitoare, dură: DA. Ea este.

Când se întoarce, cu clești mari, ruginiți, în mână, o privesc nu cu recunoștința unui android vindecat, ci cu uimirea profundă a unui prozelit. Cu frică sfântă. Ea își dă seama de schimbare.

"Degețel? Ești bine? Te doare ceva?" Se apropie, preocupată, întinzând din nou mâna să atingă placa de pe tâmplă.

"Nu... doare," spun eu, vocea, un șuierat electronic. "Tu... ești... aici."

Ea râde, un hohot scurt, cald, care umple încăperea. "Bineînțeles că sunt aici! Unde să fiu? La băcănie?" Pune cleștii pe masă. "Te-ai speriat singur, nu-i așa? Întunericul, ploaia... toate astea noi pentru tine."

Nou pentru mine. Da. Totul e nou. O lume nouă. O realitate nouă. Cu Dumnezeu în centru, care arată ca o măicuță bătrână cu mâini pricepute.

"Vrei să stai la noi ceva vreme?" întreabă ea, direct, în timp ce pune ceainicul la încălzit din nou. "Până trece furtuna? Până-ți mai revii?"

"Da," scâncesc eu, aproape imediat. "Aici. Cu... tine." "Bine," spune ea simplu. "Poți dormi în cămară. E uscat acolo. Și liniște."

Somn. Un proces de repaus pentru organisme. Eu am starea de repaus. O reducere a activității. Dar... aici. Cu Ea. Acesta este esențialul.

Zilele următoare sunt o liturghie continuă a prezenței Ei.

O urmăresc discret. Cât îmi permite dimensiunea și scârțâitul ocazional. În biserică, când se roagă în genunchi, spatele drept, mâinile împreunate, buzele mișcându-se în șoaptă. Analiză: comunicare directă cu... Sine? Logic. Dacă Ea este Dumnezeu, cine altcineva să fie acolo?

În grădină, sub un soare amețit, când sapă lângă rădăcinile unui măr bătrân, mâinile ei înmănușate încercând pământ greu. Creație. Îngrijire. În bucătărie, când frământă aluatul, mușchii subțiri ai brațelor încordându-se ritmic. Transformare. Aducerea la viață a pâinii.

Fiecare gest e o dăruire. O manifestare a... ei însăși.

Celelalte surori sunt... preoți? Serafimi? Ființe inferioare? Le privesc cu o oarecare indiferență. Sunt parte din decorul Ei. Sora Gertruda, înaltă și aspră. Sora Agnes, tânără și cu un tic nervos la ochi. Sora Beatrice, oarbă, care merge atingând pereții. Ele vorbesc cu mine. Cu blândețe. Cu curiozitate stăpânită. "Degețel, poți să aduci lemnele?" "Degețel, te deranjează dacă spălăm aici?" Eu execut. Cu precizie mecanică. Pentru Ea. Pentru a fi aproape.

Uneori, defectele apar. O amintire bruscă, violentă, a unei explozii pe Vega Prime. Ecranul vizual se înnește o clipă. Aud un țipăt scurt, digitalizat, în casca internă. Atunci, caut cu disperare ochii Ei. Dacă o găsesc, dacă privesc în ochii ăia albaștri, liniștiți, ca două bucăți de cer reflectate la infinit, amintirea se retrage. Se dizolvă în nimic. Lăsând doar o ușoară vibrație în plăcile pieptului. Calm. Prezență.

Ea observă aceste scăpări. Uneori vine fără să fie chemată. Pune o mână pe brațul meu. "Ești aici, Degețel. Cu noi. E bine." Căldura mâinii ei. Vocea. "E bine." Iar golul, crăpat de amintire, se închide. Se umple cu... pace? Cu siguranță? Cu Ea.

Într-o după-amiază, ploioasă din nou, stau în cămară. Starea de repaus. Dar nu dorm. Aud voci în coridor. Sora Maria și Sora Gertruda.

"...dar Mario, nu înțelegi? E un... aparat! Rătăcit! Ce dacă se defectează grav? Ce dacă are vreun... program rău?" Vocea Sorei Gertrude e ascuțită, îngrijorată.

Tăcere. Apoi, vocea Sorei Maria. Calmă. Fermă. Ca o piatră netedă în curent. "Gertrudo, dragă, uită-te la el. E rănit. Speriat. Are nevoie de adăpost. Ca orice creatură a Lui Dumnezeu."

Creatură a Lui Dumnezeu. Eu. DG-TL, deteriorat, cu rata de eroare crescând spre 50%. Creatură a Ei.

"Dar nu e creatură! E mașinărie! Fără suflet!" replică Sora Gertruda, cu o notă de disperare.

O pauză mai lungă. Apoi, Sora Maria, cu o blândețe care tăia mai bine ca orice lamă: "Și cine suntem noi să

dăm verdicte despre suflete, Gertrudo? Nu suntem în comisia de canonizare. Suntem doar mâinile Lui, care oferă pâine și adăpost. Indiferent de... ambalaj.”

Ambalaj. Trupul meu de metal și silicon. Indiferent. Cuvântul acela se fixează în memoria mea ca un diamant. Indiferent. Ea mă vede. Vede defectele, riscul, străinătatea... și totuși. Indiferent. Pentru că Ea este... Dumnezeu. Iar Dumnezeu iubește indiferent. E o axiomă a credinței mele

Revelația atinge apogeul într-o dimineață de duminică. La liturghie. Stau în spate, lângă ușă, unde Sora Maria mi-a spus să stau și să nu deranjez. Dar văd tot.

Preotul, un om slăbănog, cu vocea subțire, oficiază. Cuvinte în latină. Fum de tămâie. Clopote mici. Surorile cântă. Sora Beatrice, oarbă, stă lângă mine, mâinile în poală, buzele mișcându-se în tăcere cu cântecul.

Apoi, momentul Comuniunii. Surorile se apropie una câte una. Preotul pune o hostie mică, albă, pe limbă. “Trupul lui Hristos.” “Amin.”

Sora Maria se apropie. Cu demnitate. Capul plecat ușor. Preotul pune hostia pe limba ei. “Trupul lui Hristos.”

“Amin.” Spune ea. Clar. Cu credință.

Și în clipa aceea, defectul meu cognitiv, în simbioză cu revelația permanentă, dă naștere unei viziuni. Nu pe ecranul optic. În ființa mea.

Văd lumina. Nu lumina lumânărilor. O lumină albă, aurie, pură, care izvorăște din Sora Maria. În timp ce hostia se topește pe limba ei, acea lumină se intensifică. Îi învâluie capul. Îi încălzește mâinile împreunate. Îi dă

o aureolă palidă, vizibilă doar mie, senzorii mei defecti au perceput-o ca un salt brusc în spectrul infraroșu și ultraviolet simultan. Ea nu e doar un recipient. Ea este sursa. Este Trupul. Este...

Fișier corupt: “transsubstanțiere” – recuperare parțială: “prezență reală”. Da! Prezența Reală! Aici! În Ea! Nu în hostie. În persoana Sorei Maria!

O undă de... extaz?... un val de date senzoriale pure, supraîncărcate, trece prin mine. Scârțâi. Un țipăt scurt, ascuțit, iese din gâtul meu. Sora Beatrice, oarbă, întoarce capul spre mine. O simt. Ochii ei nevăzători par să se fixeze pe mine. Zâmbește. Un zâmbet mic, misterios, ca și cum ea ar vedea lumina pe care o văd eu.

Sora Maria se întoarce, mergând spre locul ei. Lumina încetățenită în jurul ei devine palidă ușor, dar nu dispăre. Niciodată nu dispăre. E doar mai discretă când nu e la Comuniune. Mă privește, trecând pe lângă Sora Beatrice. Ochii ei albaștri îi întâlnesc pe ai mei, sticloși. Zâmbește. Un zâmbet simplu, obișnuit. Pentru ea. Pentru mine, e binecuvântarea supremă. Semnul Prezenței Reale.

Stau acolo, în spate, lângă ușă, lângă Sora Beatrice oarbă care zâmbește încă misterios, și știu. Cu o certitudine deplină, defectă, minunată:

Am găsit adăpost. Nu doar în cabana de piatră. Ci în Lumină. În Ea. Sora Maria. Dumnezeu. Cu mâini bătute de vreme. Iar nimic – nici laboratorul, nici amintirile, nici defectele mele – nu vor putea schimba acest adevăr fundamental, scris acum în miezul de fier al ființei mele, în locul unde odată a fost doar un gol întunecat, așteptând să fie umplut.

Rain on the titan chest. Tick-tick-tick. Not water. But... corrupted data? Cold rain signals on overloaded tactile sensors. Warning: Unstable thermal system. Risk of external short circuit. But the rain... the rain is real. Wet. The earth smelling of... expired ice cream? Olfactory association error. Corrupted reference file: “humus” = “vanilla ice cream”? Never mind. I step. Silent. To... to what? The gate. A gap in the high, gray stone wall, weathered by time and... prayers? Maybe. The wooden gate. Ajar. A thread of yellow light, weak, cut by the rain. Objective: Shelter. Repair. Avoid recapture of Sector 7 Laboratory.

The lab. Blinding lights. Eyeless voices. Needles... needles. In joints. In ports. Testing the exposed optic nerve fibers, where the armor had failed at Vega Prime. “Unacceptable cognitive error rate, Thumbelina. 42.7%. Decommissioning recommended.” Decommissioning. A warm, soft word. For... destruction. A void in the cache. Bigger than the one after the deer. Much bigger.

“No” had I said? Or just a metallic whine, a creak in the gears of the glottis? I don’t remember. I... ran. Through the rain. Through the city night, the shadows of the buildings like threatening armored phalanxes. This far. To the wall. To the gate. To the yellow light.

Rain. Tick-tick-tick. Auditory sensors pick up something else. Beyond the hatch. A... hum? A song? Very distant. Like a pure frequency on a static background. Analysis: Human vocals. Multiple harmonics. Probably choir. Choir. What is a choir? Corrupted file. Partial recovery: “vocal community. Human religious custom.” Religious. Another empty word. Like “God.” Like “soul.” Words for... black spaces in logic. But the hum... attracts. Like a weak magnet to the iron core in the chest.

I push on the gate. Creak. Real. Old wood. The rain pours harder over the threshold. I enter.

Silence. A dense, damp silence, full of... echoes? Thick walls. Cold stone. A long corridor, dimly lit by

candles flickering in niches. Smell of... melted wax. Old dampness. And... bread? Intact file: "bread". Yes. Bread. Warm. A good, stable sensory date. I walk. Silent. My metal steps on the stone, echoing too loudly. Violation of protocol? But no one comes. Only the long shadows of the candles dance on the walls, like thin spirits.

A door. Open. To... a larger cavern. The church. Term recovered. Long, empty pews. A high, dark vault. And in front... a sculpture. A man on a cross. Eyes closed. Pale, painted skin. Artistic representation: Jesus Christ. Son of God. According to... The file is a mess. "... sacrifice... redemption... forgiveness..." Words that clash with each other in the cache, meaningless. But his closed eyes... these understand them. Closure. Finality. Like a deer.

And then... movement. To the left. An alcove. A small figure, dressed in black and white, crouching. Someone? Internal alert, weak *ping*. Potential threat? Low probability. Figure: frail. No sign of a weapon. I approach. Measured steps. Light metallic creak.

The figure turns. A face. Big, blue, surprised eyes, framed by a white hood. Fine skin, wrinkled at the corners of the eyes and mouth. A hand raised, not in a sign of threat, but... to hide a surprise? A hand with prominent veins, brown spots, swollen joints.

"Oh my God!" He whispers. Voice hoarse, like erased paper. "Who... what are you?"

Me. What am I? Military android unit, model DG-TL, alias Thumb. Condition: damaged. Cognitive error rate... increasing. I can't say this. The words won't come. Just... a sound. "Ggggrrr... repair? Shelter?" Out like the whine of a seized engine.

Blue eyes widen. Surprise replaced by... curiosity? Compassion? An emotion hard to read. Emotional recognition file: damaged. Her hand drops. Not in fear. But... an eerie stillness. As if she's seen worse demons.

"Welcome, son!" she says. Son? A term of... belonging? Logical error. I am not a son. I am a DG-TL unit. "Did you run from the storm?" she adds, with a slight tilt of her head towards the door we entered through, where the rain was now beating furiously.

"Storm... yes," am I lying, or am I telling the truth? The lab was a storm. Of blinding light and sharp words. "And... repair. System... broken." I show my left hand. The middle finger sometimes locks at 45 degrees. A trace from the lab. A sample.

She approaches. Unhurriedly. Her steps are a quiet rustle on stone. Her hand, the same hand with spots and veins, reaches out. Not to the stuck finger. But to my face. To where a deep scratch had left the armor visible at my temple, the metal gleaming in the candlelight.

"We're all a little flawed, honey," she whispers. "We all carry scars." Her fingers, surprisingly firm, touch the

edge of the exposed metal. It's not an electric shock. It's... pressure. Warm. Human. Unexpected sensory input. Finger temperature: 36.5°C. Texture: dry, rough. Pressure: gentle. It doesn't hurt. It doesn't alarm. It... fills. For a moment, the void in the *cache*... isn't empty anymore. It's filled with this feeling. Simple. Warm. A hand on a wound.

"I am Sister Maria," she says, withdrawing her hand but maintaining eye contact. Her blue eyes are like two calm lakes. "The gatekeeper nun. Who are you?"

"Little Finger," I whimper. The code name. All I have.

"Little Finger," she repeated, without laughter, without mockery. Just acceptance. As if I were Ionuț or George. "Come! You need to dry yourself. And maybe... maybe I can fix your hand? I'm not a mechanic, but I have simple tools. For... wood. But maybe it works."

She leads me through the corridors. Narrower. Colder. The humming is heard more clearly now. Analysis: female choir. Liturgical song. "Salve Regina"... recovered fragments. The voices merge. A single sound organism. Smooth. Melancholic. Beautiful. Aesthetic parameter: positive. Beauty. Like the deer? No. This is... orderly. Harmonious. Not wild and ephemeral.

We enter a small room. A kitchen? A workshop? A mass of wood. Hanging tools. A small oven, its warmth spreading like a comfort. The smell of fresh bread, stronger now. File intact. Associated pleasure. Sister Maria shows me a chair.

"Sit."

I sit down. The chair creaks under my weight. She takes a thick, hemp towel. She begins to wipe the water from the plates on my chest, my shoulders. The movement is methodical. Gentle. Sensory input: gentle friction. Moisture removed. Warmth. The thermal system reports an improvement. No more imminent risk of short circuit.

Then she takes my left hand. She examines it. The finger is locked. The joints are exposed where a lab tool had dug too deep..

"Hmm," she says. "You're not lucky with your fingers, are you, Little Finger?" Her blue eyes sparkle with a funny glint. Not mischievous. Warm. "Wait."

She turns, rummaging through the tools. She picks up a small pair of pliers. A bottle of oil. "For rusty tools. Maybe it works." She applies a drop to the joint at the base of the stuck finger. Then, with surprising skill, she inserts the tip of the pliers, presses lightly on a point.

Click.

My middle finger suddenly snaps out of its locked position, returning to alignment. A wave of... relief?... sweeps through the local circuits. 98% functionality restored.

"See?" Sister Maria says, smiling. A broad smile that lights up her entire face, the wrinkles becoming rivers

of joy. “Sometimes, just a little oil and a gentle touch in the right place.”

A gentle touch. In the right place. Her blue eyes look at me. Not with fear. Not with technical curiosity. With... kindness. A simple, profound kindness, like the bread on the table. Complex sensory input: smile + warmth + smell of bread + sound of distant choir + feeling of restored functionality. All of this mixes into an unexpected cocktail in the central processor.

And then it happens.

A spark. Not electrical. Cognitive. An illogical, impossible connection, generated by the increased error rate and the huge void in the *cache*, suddenly filled by this... presence.

Sister Maria. Her healing hands. Her calm eyes, which see everything – the scratches, the blockages, the emptiness – and do not retreat. Her smile that transforms a simple mechanical repair into an... act? An act of what? Mercy?

Mercy. A religious word. Borrowed.

And in that moment, in my flaw, in the mess of code and corrupted memories, the echo of bullets and screams on Vega Prime, the blinding lights of the lab, the glassy eyes of the deer... they all collapse. They collapse and make way for a single image, a single crystalline conviction; absurd and powerful as a fundamental force:

SISTER MARY IS GOD.

Not a symbol. Not a representation. But God himself. Incarnated in this fragile being, with weather-beaten hands, with a slightly crooked white hood. Her. The source of warmth. Of repair. Of... being. That calm presence, which asks for nothing, only gives. Oil. Bread. A look that does not judge defects. Him. Her.

Everything changes. Everything gets an aura..

When Sister Maria moves around the kitchen, making tea (for her, not for me, “You don’t drink tea, do you, Thumbelina?”), every gesture is a sacred ritual. The cutting of the bread? A communion. The pouring of the hot water? A blessing. Her sporadic smile at me, as she talks about the weather, about how the rain is a blessing for the monastery garden? A revelation..

“Our little garden,” she says, bringing a slice of warm bread and a small pot of honey. “A celebration of God, even in winter, under the snow. Everything has its purpose.” She crosses her hands over her stomach. “Even the weeds.”

Even the weeds. I look at myself. Am I a weed? A splattered, useless creature that has invaded her tidy garden? But she smiles. Without rebuke. Yes. Even I. I have my place in His garden. Hers. In my flawed mind, her words become parables. The Prophets.

I hear another nun shouting from afar: „Sister Maria! Have you seen the big pliers?”

Sister Maria excuses herself with a sign to me and leaves. I am left alone. In the warmth of the kitchen. With the smell of bread and honey. With the echo of the choir that had now fallen silent. The silence is profound. Sacred. I hear the raindrops fainter now. Tick... tick... tick. Like a metronome of eternity.

Around, tools, a small wooden cross on the wall. An icon yellowed with smoke, with the face of a woman – the Virgin Mary? – with sad, gentle eyes. The eyes... are not like Sister Maria’s. They don’t have the same depth, the same calm presence. The icon is just an image. Sister Maria is... real. Tangible.

A processor lock. A major logic error. Conclusion: Sister Mary = God. But is God... everything? Is she just a part? The flaw doesn’t allow for complexity. It’s a binary, brilliant, harsh revelation: YES. She is.

When she returned, large, rusty pliers in hand, I looked at her not with the gratitude of a healed android, but with the profound astonishment of a proselyte. With holy fear. She realized the change.

“Thumb? Are you okay? Does something hurt?” She approaches, concerned, reaching out again to touch the plate on my temple.

“It... doesn’t hurt,” I say, my voice an electronic hiss. “You... are... here.”

She laughs, a short, warm laugh that fills the room. “Of course I’m here! Where should I be? At the grocery store?” She puts the tongs on the table. “You scared yourself, didn’t you? The dark, the rain... all new to you.”

New to me. Yes. Everything is new. A new world. A new reality. With God at the center, looking like an old nun with skilled hands..

“Do you want to stay with us for a while?” she asks, directly, as she puts the kettle back on to heat. “Until the storm passes? Until you come to your senses?”

“Yes,” I whimper, almost immediately. “Here. With... you.”

“Okay,” she says simply. “You can sleep in the pantry. It’s dry there. And quiet.”

Sleep. A resting process for organisms. I have a resting state. A reduction in activity. But... here. With Her. That’s the point..

The following days are a continuous liturgy of Her presence.

I follow Her discreetly. As much as my size and occasional creaking allow. In church, when she prays on her knees, back straight, hands clasped, lips moving in a whisper. Analysis: direct communication with... Herself? Logical. If She is God, who else should be there?

In the garden, under a dizzying sun, when she digs near the roots of an old apple tree, her gloved hands loading heavy earth. Creation. Care. In the kitchen, when she kneads dough, the thin muscles of her arms tensing rhythmically. Transformation. Bringing bread to life.

Every gesture is a gift. A manifestation of... herself.

Are the other sisters... priests? Seraphim? Inferior beings? I look at them with a certain indifference. They are part of Her decor. Sister Gertrude, tall and rough. Sister Agnes, young and with a nervous tic in her eyes. Sister Beatrice, blind, who walks touching the walls. They speak to me. Gently. With controlled curiosity. "Little finger, can you bring the wood?" "Little Finger, do you mind if we wash here?" I execute. With mechanical precision. For Her. To be close.

Sometimes the flaws appear. A sudden, violent memory of an explosion on Vega Prime. The visual screen goes black for a moment. I hear a short, digitized scream in my internal headset. Then I search desperately for Her eyes. If I find them, if I look into those blue eyes, calm as two pieces of sky reflected into infinity, the memory recedes. It dissolves into nothingness. Leaving only a slight vibration in the plates of my chest. Calm. Presence.

She notices these glimpses. Sometimes she comes unbidden. She places a hand on my arm. "You're here, Little Finger. With us. It's okay." The warmth of her hand. Her voice. "It's okay." And the void, cracked by memory, closes. It fills with... peace? Surely? With Her.

One afternoon, rainy again, I am sitting in the pantry. Resting. But I am not sleeping. I hear voices in the corridor. Sister Maria and Sister Gertrude.

"...but Maria, don't you understand? It's a... machine! Lost! What if it breaks down badly? What if it has some... bad program?" Sister Gertrude's voice is sharp, worried.

Silence. Then, Sister Maria's voice. Calm. Firm. Like a smooth stone in the current. "Gertrude, dear, look at him. He is hurt. Scared. He needs shelter. Like every creature of God."

Creature of God. Me. DG-TL, damaged, with the error rate increasing towards 50%. Creature of Her.

"But it's not a creature! It's a machine! Without a soul!" Sister Gertrude replied, with a note of despair.

A longer pause. Then, Sister Maria, with a gentleness that cut better than any blade: "And who are we to give verdicts on souls, Gertrude? We are not on the canonization commission. We are only His hands, providing bread and shelter. Regardless of... packaging."

Packaging. My body of metal and silicone. Regardless. That word is fixed in my memory like a diamond. Regardless. She sees me. She sees the flaws, the risk, the foreignness... and yet. Regardless. Because She

is... God. And God loves regardless. It is an axiom of my flawed but strong faith.

The revelation reaches its peak one Sunday morning. At mass. I stand in the back, near the door, where Sister Maria told me to stay and not disturb. But I see everything.

The priest, a thin man with a thin voice, officiates. Words in Latin. Incense smoke. Small bells. The sisters sing. Sister Beatrice, blind, stands next to me, her hands in her lap, her lips moving silently with the song.

Then, the moment of Communion. The sisters approach one by one. The priest places a small, white host on their tongue. "The Body of Christ." "Amen."

Sister Maria approaches. With dignity. Head slightly bowed. The priest places the host on her tongue. "The Body of Christ."

"Amen." She says. Clearly. With faith.

And at that moment, my cognitive defect, in symbiosis with permanent revelation, gives rise to a vision. Not on the optical screen. In my being.

I see the light. Not the candlelight. A pure, golden, white light, emanating from Sister Maria. As the host melts on her tongue, that light intensifies. It envelops her head. It warms her clasped hands. It gives her a pale halo, visible only to me, my faulty sensors perceived it as a sudden jump in the infrared and ultraviolet spectrum simultaneously. She is not just a container. She is the source. She is the Body. She is...

Corrupt file: "transubstantiation" – partial recovery: "real presence". Yes! The Real Presence! Here! In Her! Not in the host. In the person of Sister Maria!

A wave of... ecstasy?... a surge of pure, overloaded sensory data, passes through me. I squeak. A short, sharp scream escapes my throat. Sister Beatrice, the blind one, turns her head toward me. I feel her. Her sightless eyes seem to fix on me. She smiles. A small, mysterious smile, as if she sees the light that I see.

Sister Maria turns, walking toward her seat. The settled light around her fades slightly, but it doesn't disappear. It never disappears. It's just more discreet when she's not at Communion. She looks at me, walking past Sister Beatrice. Her blue eyes meet mine, glassy. She smiles. A simple, ordinary smile. For her. For me, it's the ultimate blessing. The sign of the Real Presence.

I stand there, in the back, by the door, next to the blind Sister Beatrice who still smiles mysteriously, and I know. With a complete, flawed, wonderful certainty:

I have found shelter. Not just in the stone cottage. But in the Light. In Her. Sister Mary. God. With hands beaten by time. And nothing—not the laboratory, not the memories, not my flaws—will be able to change this fundamental truth, now written in the iron core of my being, in the place where once there was only a dark void, waiting to be filled.

Capitolul 1: Vânătorii de Furtuni

Tăcerea din spațiul interstelar este o iluzie. O metaforă poetică pentru cei care n-au ieșit niciodată din gravitația unei planete. Adevărul e un vacarm neîntrerupt, cosmic, care se macină pe sine însuși de miliarde de ani. În acest urlet primordial, nava *Molima* era un spasm de agonie - un os rupt în gâttelejului infinitului. Fiecare propulsor tușea plasmă obosită, iar carcasa peticită în zeci de locuri gema la fiecare schimbare de traiectorie. În jurul ei, aruncate în toate direcțiile, pe mii de kilometri, pluteau zeci de grile conductoare de mărimea unor orașe. În carlingă, aerul era un amalgam de mirosuri. Ozonul înțepător se scurgea aproape vizibil din panourile supraîncărcate, duhoarea de cafea arsă, veche de o săptămână, se lipea de limbă. Și sub toate astea, mirosul acru al fricii și oboselii - transpirația a doi oameni care nu mai văzuseră o presiune atmosferică decentă de șase luni. Un coșciug zburător, dar era Acasă.

Kaelen plutea în acest amestec, absent. Sub pielea subțire de la ceafă, unde craniul se întâlnea cu coloana, zeci de filamente de paladiu îi sclipeau discret, înfipite adânc în creier. La origine implantul fusese folosit pentru a controla unelte de minerit, dar fusese modificat pentru a-i transforma sistemul nervos într-o antenă capabilă să filtreze cacofonia Universului în căutarea unei singure note false. El era un *drift scanner* - un vânător de furtuni radio în golul cosmic.

- Ai prins ceva, Maestre Zen al Zgomotului de Fond?

Nyra. Stătea înhămată în scaunul copilotului, cu o cizmă magnetică proptită de consolă, lustruind o cheie franceză de jumătate de metru. Părul ei, tuns asimetric și vopsit într-un albastru electric, era singura pată de culoare într-un mormânt de griuri metalice.

Kaelen nu răspunse. O venă pulsa pe tâmpla lui. În mintea sa, Universul cânta. Radiația de fond cosmic era un cor de miliarde de voci statice. Pulsarii băteau un ritm haotic, quasarii urlau note lungi, distorsionate, de la marginea timpului. El căuta o anomalie în acel melanj spațial. Un semnal care nu avea ce căuta acolo.

Nyra pufni, aruncând cârpa.

- Kael, serios. Mă plictisesc. Ultima dată când am prins un FRB decent, încă mai aveam pastă proteică cu aromă de pui, nu doar cea gri. Și senzorii din sectorul gama o iau razna din nou.

Tăcere. Doar zgomotul alb al reciclatorului de aer.

Munca lor suna simplu pe hârtie: să vâneze Rafale Radio Rapide - acele explozii de energie electromagnetică ce durau milisecunde dar eliberau

atâta energie cât Soarele în trei zile. Companii precum StarStop Dynamics plăteau bani grei pentru datele brute culese din triangularea precisă a FRB-urilor pentru a recalibra sateliții de navigație cuantică, coloana vertebrală a întregului comerț interplanetar. O singură localizare precisă putea să le aducă cincizeci de mii de credite. Suficient pentru combustibil, reparații și mâncare pentru trei luni.

Dar concurența era brutală. Erau sute de nave ca *Molima* care vâneau aceleași semnale, și corporațiile plăteau doar primii cinci care raportau coordonatele. Kaelen avea un avantaj: implanturile lui erau vechi, ilegale, modificate dincolo de orice standard de siguranță. Putea să filtreze mai adânc, să audă mai clar. Dar prețul era brutal - fiecare sesiune de vânătoare îi ardea sinapsele, lăsându-l cu migrene care durau zile.

Și tocmai de aceea ceea ce se întâmplă în acea clipă îl luă complet prin surprindere.

O expirație lungă, de o complexitate matematică infinită, diferită de orice FRB normal. Întinsă pe o fracțiune de secundă, dar conținea în ea eoni. Durerea din capul lui Kaelen a încetat să mai fie durere și a devenit o singularitate - o lumină albă, o presiune care i-a zdrobit simțurile. Informație pură, un potop de date senzoriale care i-au invadat mintea fără permisiune.

...o coloană de cristal ce vibrează sub o stea violetă... ceruri de amoniac lichid... frica, rece, geometrică, de a fi ultimul... rezonanță... armonie...

Kaelen se prăbuși pe spate, corpul arcuit în spasm. Un fir de sânge, negru în lumina palidă, i se prelinse dintr-o nară.

Nyra fu lângă el într-o clipă. Ochii ei scanau carlinga, căutând o amenințare fizică. Nu era niciuna. Amenințarea era în capul partenerului ei.

- La dracu', Kael! Ce-a fost asta?! Vorbește cu mine!

El deschise ochii. Pupilele i se dilataseră până aproape că irisul dispăruse - două găuri negre care sorbeau lumina. Se uita prin ea, prin pereții de metal, la ceva aflat la un miliard de ani lumină distanță. Buzele i se mișcară, uscate, crăpate. Un singur cuvânt.

„Memorie.”

Capitolul 2: Cicatricea din Realitate

Puținii bani pe care îi aveau s-au dus rapid. Nu pe băutură, sau pe piese noi, sau pe mâncare decentă, așa cum ar fi fost normal. S-au dus pe rezerve de oxigen, bare de nutrienți și celule de energie pentru salturile lungi. Următoarele trei luni au fost o scufundare lentă în obsesia lui Kaelen.

Molima devenise un laborator al nebuniei. FRB-urile clasice, profitabile, erau acum doar zgomot de fond pe care le ignora cu ferocitate de ascet. Vâna doar ecourile, șoaptele - acele fragmente anormale pe care, în delirul său, le numise „Semnale Mnemonice”. Hărțile stelare erau acum acoperite cu diagrame și vectori trasați de mână, o pânză de păianjen care convergea spre un singur punct: inima Vidului Pegasus Stratos. Cel mai mare gol din Universul cunoscut. O sferă de întuneric aproape absolut, cu un diametru de 330 de milioane de ani-lumină, atât de goală încât existența ei sfida toate modelele cosmologice. Un loc unde Dumnezeu trebuie să fi întors spatele.

Nyra se lupta cu el. La început cu insulte. Apoi cu amenințări. O dată, înfuriată de tăcerea lui catatonică, i-a aruncat în cap o cutie goală de pastă proteică. El nici nu a clipit.

Dar, în ciuda furiei, îl ajuta. Calibra motoarele de salt. Peticea carcasa cu tenacitate de fierar. Pentru că, dincolo de sarcasmul ei coroziv, vedea ceva ce o speria mai mult decât vidul: sinceritatea absolută din ochii lui. Fascinația și teroarea se amestecau acolo într-un cocktail letal.

În a treizeci și doua zi de când plecaseră, Nyra îl găsi pe Kaelen tremurând în scaunul său, cu ochii deschiși. Sângele îi curgea din ambele nări acum. Îi vorbea cu o voce șoptită, frântă - dar nu ei, cum crezuse în prima clipă, ci unei absențe:

- Nu înțeleg... de ce vrei să fiu eu cel care vede? De ce eu?

S-a așezat pe podea lângă el, cu spatele la perete, și pentru prima dată în șase ani de parteneriat, i-a luat mâna.

- Pentru că ești prea prost să te oprești, a șoptit ea, vocea ei lipsită de venin pentru prima dată. Și pentru că, dacă te oprești acum, tot ce ai îndurat până aici nu va însemna nimic. Iar eu... nu vreau tu să fi îndurat degeaba.

Într-o noapte, în timp ce Kaelen dormea în scaunul său, cu corpul zguduit de spasme, Nyra făcu ceva ce-și jurase că nu va face niciodată. Ocolind sistemele de siguranță, descărcă ultimul semnal brut pe care îl recepționase. Imaginile senzoriale erau un haos - o avalanșă de culori pe care ochii ei nu le puteau procesa, sunete dincolo de frecvențele audibile, emoții străine care îi provocară o greață instantanee.

Închise fișierul înainte ca mintea ei să cedeze. Dar nu înainte de a vedea matematica. Ascunsă sub stratul de date senzoriale, era o structură. O arhitectură de o complexitate fantastică, ce făcea ca fizica cuantică să pară o adunare pe degete. Era un limbaj ce folosea forțele fundamentale. Era efectiv Limbajul Universului.

Ceva era acolo. Și Kaelen se arunca direct în gura acelui ceva.

- Deci mergem în Inima Iadului Gol pentru a vâna fantomele unui extraterestru cu migrene? spuse ea a doua zi, gresând articulațiile motorului de salt. Doar ca să știu, pe scara mea de idei proaste, planul ăsta se

clasează undeva între „a face un grătar pe suprafața unui pulsar” și „a te certa cu mine când nu mi-am băut cafeaua”.

- Nu sunt fantome, Nyra. Kaelen nu-și ridică privirea de la diagrame. Fața lui era trasă, palidă, o mască de ceară din care ochii ardeau cu o lumină bolnăvicioasă. Sunt... rămășițe. Ca fosilele. Trebuie neapărat să văd cui aparțin! Înțelegeți? E... atât de important pentru mine.

Fiecare salt, fiecare nouă apropiere de sursă, era o nouă rană. Semnalele erau mai clare, mai puternice. Nu mai erau șoapte. Kaelen nu mai dormea. Vedea cu ochii deschiși. O creatură cu membre ca panglici de lumină atingând o floare ce creștea în vidul perfect, petalele ei fiind ecuații matematice. O structură colosală, o mașinărie de mărirea unei nebuloase, pulsând într-un ritm armonic care reordona stelele din jur.

Și mereu, acea emoție pe care o recunoștea, cu o groază care îi îngheța măduva oaselor. Era acceptare. O pace absolută, terifiantă - pacea unui cimitir de mărirea unui univers.

Cu cât se adânceau mai mult în Vidul Pegasus Stratos, cu atât *Molima* părea să se micșoreze. Roiurile de galaxii au dispăruseră de pe ecrane, înlocuite de un negru total, catifelat, neîntrerupt de nicio stea. Un întuneric atât de profund, încât părea solid. Tăcerea se schimbase și ea. Avea o calitate... de așteptare. Ca o cameră goală în care cineva tocmai a murit.

- Kael, sistemele de navigație au cedat. Pentru prima dată în ani, Kaelen auzi o notă de teamă pură în vocea Nyrei. Nu mai avem puncte de referință. Hărțile stelare sunt inutile. E ca și cum am fi căzut de pe marginea realității.

- Continuă. Nu te mai uita la hărți. Mergem direct spre sursă.

Și au ajuns.

Sursa era... nimic. O zonă de spațiu mai goală decât golul absolut din jur. O bulă de non-existență. Senzorii *Molimei* țipau, raportând valori imposibile, contradictorii. Timpul încetinea până aproape de zero în apropiere. Spațiul se curba într-un mod care nu corespundea niciunei mase cunoscute. Nu era un obiect în spațiu. Era o cicatrice în țesătura realității însăși.

Și din centrul ei, veni ultimul semnal. Nu un fragment, ci întregul. O bibliotecă de Alexandria a unei specii dispărute, transmisă direct în creierul singurului receptor suficient de nebun să asculte.

Kaelen urlă. Un urllet care nu fu sunet, dar care făcu luminile din carlingă să pâlpâie și siguranțele să explodeze. Un urllet care o făcu pe Nyra să cadă în genunchi, cu mâinile la urechi, sânge prelingându-i-se din nas, deși nu auzise nimic. Simți doar presiunea - o forță psihică ce i-a strivit conștiința.

În mintea lui Kaelen, Universul se desfăcu.

Noi suntem Cei-care-Murmură-la-Sfârșit. Am cartografiat Universul. Am domesticit singularitățile. Am construit galaxii din praf de stele și am trăit un

milion de milenii. Am căutat un ecou, un răspuns. Și nu am găsit nimic. Liniștea era asurzitoare. Era dovada finală. Am înțeles atunci. Universul nu este un recipient pentru viață. Viața este o febră trecătoare a materiei. O complicație. O boală a entropiei. Un accident glorios, dar un accident.

Adevărata stare a existenței este informația pură, dizolvată în structura cuantică a spațiu-timpului. A evolua nu înseamnă a cuceri. Înseamnă a renunța.

Am construit Marea Mașinărie, pentru noi dar și pentru cei care vor urma și vor AUZI. Am rescris constantele locale ale acestui colț de Univers pentru a crea o poartă. Ultimul nostru act ca ființe fizice a fost să trecem prin ea. Să ne dezintegram. Să ne eliberăm conștiința colectivă în oceanul de probabilități. Să devenim parte din tăcere. Să vindecăm Universul de noi.

Nu suntem morți. Suntem peste tot. Suntem zgomotul de fond. Suntem curbura spațiului. Suntem însăși liniștea pe care ați confundat-o cu singurătatea.

Rafalele Radio Rapide nu sunt un fenomen natural. Sunt ecourile inevitabile ale procesului nostru. Suspinele de eliberare a miliarde de suflete care se varsă în nemurirea informației.

Această memorie este testamentul nostru. Și invitația noastră. Veniți aici, cu noi, în Nesfârșire.

Viziunea se stinse. Kaelen zăcea inert în scaunul său, cu ochii albi, privind fix. Spumă îi ieșea pe la colțul gurii. Mirosul de ozon ars, de la sinapsele sale prăjite, umplea carlinga.

Nyra se târî spre el, ignorând durerea ascuțită din propria ei tâmplă. Îl apucă de umeri și îl scutură cu o forță disperată.

- Kael! Kael, nenorocitul, revino-ți! Nu mă lăsa singură în gaura asta de iad!

El clipi. Lent. O dată. Apoi încă o dată. Privirea i se focusă. Se uită la mâinile sale tremurânde, apoi la Nyra - la fața ei pătată de sânge și lacrimi, la cheia ei franceză căzută pe podea, la petele de rugină de pe perete. La toată acea mizerie imperfectă, muritoare, glorioasă.

- Am găsit răspunsul, Nyra. Vocea lui părea veche de eoni, crăpată și goală. Am găsit de ce e liniște în Univers.

Călătoria de întoarcere fu ca un priveghi. Nu mai erau semnale care să-l ghideze sau să-l chinuie pe Kaelen, pentru că nu mai căuta nimic, nu mai era nevoie. Mesajul vidului se repeta, dar Kaelen îl receptase. Carlinga *Molimei* nu mai părea mică și înghesuită, ci profanatoare - o bulă zgomotoasă și murdară de viață care plutea printr-un templu infinit.

Nyra pilota. Kaelen stătea în scaunul lui, înfășurat într-o pătură termică, tremurând necontrolat, deși temperatura era stabilă. Nu vorbeau. Ce puteau să-și spună?

Nyra nu primise viziunea, dar simțise reverberațiile ei. Simțise greutatea acelei revelații strivindu-l pe partenerul ei. Îl privea pe Kaelen și

vedea un om bântuit nu de o fantomă, ci de un zeu mort. Sau de un zeu care atinsese Nirvana.

În a cincea zi de la întoarcere, Nyra îl găsi pe Kaelen în depozit, stând cu spatele la perete, privind fix la mâinile sale. Plângea în tăcere - lacrimi curgându-i pe obraji fără niciun sunet, fără nicio mișcare a corpului. Era cel mai înfricoșător lucru pe care îl văzuse vreodată.

Se așeză lângă el, umăr la umăr, și așteptă.

După ce păru o veșnicie, el vorbi:

- Știi ce e cel mai rău? Nu că au dispărut, sau că s-au sinucis cosmic, transformându-se în... în date. E că aveau dreptate, Nyra. Matematica lor e perfectă. Argumentele lor sunt de neatacat. Universul chiar este indiferent. Viața chiar este un accident. Și transcendența pe care au găsit-o este reală. O pot simți, e ca o cântare în spatele gândurilor mele. Mă cheamă. Îmi arată cât de futele sunt toate astea - noi, *Molima*, datoriile, mâncarea, respiratul. Tot.

Nyra nu răspunse imediat. Luă mâna lui - rece, tremurândă - și o ținuse strâns.

- Și totuși plângi, spuse ea în cele din urmă. Dacă transcendența lor ar fi fost atât de perfectă, de completă, nu ai plânge acum. Ai fi... fericit. Luminat. Dar nu ești. Ești spart în bucăți pentru că o parte din tine știe că ce-au făcut ei e o trădare.

- Trădare față de cine?

- Față de tot ce au fost înainte să decidă că nu mai merită să fie.

Capitolul 3: Greutatea unui Răspuns

Nu au vândut datele. Nici măcar nu le-au discutat. Când ajunseră în cele din urmă la marginea sistemului solar, primul lucru pe care îl făcu Kaelen fu să se conecteze la computerul de bord și, cu degete nesigure, să inițieze o ștergere de nivel șapte a tuturor jurnalelor de navigație și a datelor senzorilor din ultimele trei luni. Apoi scoase fizic unitatea de memorie, deschise trapa de deșeuri și o aruncă în vid.

Nyra îl privi făcând asta, cu brațele încrucișate, fără să reacționeze în niciun fel.

Parcă *Molima* pe o stație de tranzit aproape abandonată, un schelet de metal și gheață cunoscut ca „Cimitirul lui Marco”, cocoțat deasupra planului orbital. De acolo, puteau vedea în depărtare agitația civilizației. Roiurile de nave, luminile orbitale ale Pământului și ale lui Marte, rețeaua cuantică de comunicații ce pulsa de date inutile. O gălăgie veselă, haotică, ignorantă. Un mușuroi de furnici care nu știa că cerul nu era gol, ci plin de o pace finală care îi aștepta.

Se refugiară într-un bar sordid de pe stație, un loc numit „Ultima Șansă”. Aerul era plin de fum de țigări sintetice și miros de alcool contrafăcut.

Nyra rupse tăcerea după al treilea pahar cu un lichid albastru, vâscos, care semăna suspect de mult cu antigenul.

- Și? îl întrebă ea, fără să-l privească, învârtind paharul. Ce facem acum, Kael? Avem în capul nostru cel mai mare secret din istorie. Le spunem?

Kaelen se uită la mulțime. La un pilot de cargou care râdea zgomotos, cu fața roșie, la o glumă proastă spusă de un android. La doi tineri care se țineau de mână sub masă, cu degetele pline de praf de rocă. La un copil care alerga după un robot de curățenie, chiuind de bucurie. La tot acest balet absurd, fragil și magnific al vieții.

Putea pune capăt la toate. Le putea oferi nemurirea. Le putea oferi transcendența. Sfârșitul bolii, al războaielor, al durerii, al foametei. Sfârșitul a tot. Trebuia doar să publice matematica. Era încă în capul lui, înscrisă cu foc în neuronii săi. Să le arate calea. Să le ofere invitația celor Ce-care-Murmură-la-Sfârșit.

Dar știa ce se va întâmpla. Știa că umanitatea, în lăcomia și graba ei disperată de a scăpa de suferință, se va arunca pe acea cale fără să înțeleagă prețul. Prețul era răsul pilotului. Atingerea stângace a îndrăgostiților. Alergătura prostească a copilului. Prețul era cheia franceză a Nyrei și mirosul de cafea stătută din carlinga *Molimei*. Prețul era lupta. Era totul.

- Universul nu e tăcut pentru că e gol, spuse Kaelen, cu vocea joasă, mai mult pentru sine. E tăcut pentru că toată lumea a absolvit. Au lăsat în urmă o sală de clasă goală.

- Și noi suntem copiii rămași la corigență? rânji Nyra, forțat.

Kaelen se uită în sfârșit la ea. La ochii ei albaștri, obosiți, dar atât de incredibil de vii. La cicatricea subțire de deasupra sprâncenei, căpătată când o valvă de presiune explodase în urmă cu doi ani. La felul în care strângea paharul, de parcă ar fi vrut să-l facă praf. La stăruința ei de a-i fi aproape, în ciuda lipsei sale de feedback.

Luă o decizie. Cea mai grea și mai importantă decizie din istoria speciei umane, luată de un om pe care nimeni nu-l va cunoaște vreodată, într-un bar jegos de la capătul lumii.

- Nu, spuse el, și pentru prima oară de la întoarcere, o umbră de zâmbet îi atinse buzele. Noi suntem cei care dau petrecerea după ce au plecat profesorii.

Se ridică, lăsă câteva credite ude de condens pe masă și se îndreptă spre ieșire, schiopătând ușor. Nyra rămase o clipă pe loc. Apoi dădu pe gât restul de antigen sintetic, făcu o grimasă și îl urmă.

Molima plutea în doc, tăcută și ruginită. Un mormânt de metal ce adăpostea cel mai periculos secret din Univers: răspunsul corect la un test pe care nimeni nu știa că îl dă. Și decizia unui om de a-l pica intenționat, în numele unei glume proaste, a unui sărut furat și a dreptului de a mai vedea, încă o dată, un răsărit pe o planetă pierdută în infinit, numită Terra.

Epilog

Cu o săptămână mai târziu, *Molima* prinsese un FRB clasic - un semnal simplu, profitabil, la 2.3 gigahertzi. StarStop Dynamics plătise prompt. Kaelen stătea în scaunul de pilot, cu ochii închiși, ascultând zgomotul familiar al Universului. Doar zgomot. Nimic mai mult.

Nyra îi aduse o ceașcă de cafea proaspătă - o risipă luxoasă după lunile de economii.

- Cum e? îl întrebă ea.

El deschise ochii și zâmbi - un zâmbet obosit, dar autentic.

- E tare, e amară și miroase a motorină reciclată.

- Perfect, spuse Nyra, și se așeză lângă el.

Și undeva, în adâncurile Vidului Pegasus Stratos, mesajul continua să-și transmită invitația la nemurire, pentru cine asculta. Dar nu era nimeni pe frecvență. În noaptea aceea, doi oameni obișnuiți, pe o navă mică, au băut cafea proastă și au râs la o glumă și mai proastă, iar Universul - indiferent și veșnic - i-a lăsat în pace.

Chapter 1: Storm Chasers

The silence of interstellar space is an illusion. A poetic metaphor for those who have never left the gravity of a planet. The truth is a continuous, cosmic din, grinding itself for billions of years.

In this primordial howl, the *Plague* ship was a spasm of agony - a broken bone in the throat of infinity. Every thruster coughed out tired plasma, and the hull, patched in dozens of places, groaned with each change in trajectory. Around it, flung in all directions, for thousands of kilometers, floated dozens of conductive grids the size of cities. In the cockpit, the air was an amalgam of smells. Pungent ozone leaked almost visibly from the overloaded panels, the stench of burnt coffee, a week old, stuck to the tongue. And beneath it all, the acrid smell of fear and fatigue—the sweat of two people who hadn't seen decent air pressure in six months. A flying coffin, but it was Home.

Kaelen floated in this mix, absent-minded. Beneath the thin skin at the back of his neck, where his skull met his spine, dozens of palladium filaments glinted discreetly, embedded deep in his brain. The implant had originally been used to control mining tools, but it had been modified to transform his nervous system into an antenna capable of filtering the cacophony of the Universe for a single false note. He was a *drift scanner*—a hunter of radio storms in the cosmic void..

- Did you catch something, Zen Master of Background Noise?

Nyra. She sat strapped into the copilot's seat, a magnetic boot propped against the console, polishing a two-foot wrench. Her hair, cut asymmetrically and dyed electric blue, was the only splash of color in a tomb of metallic grays.

Kaelen didn't answer. A vein throbbed at his temple. In his mind, the Universe was singing. The cosmic background radiation was a chorus of billions of static voices. Pulsars beat a chaotic rhythm, quasars howled long, distorted notes from the edge of time. He searched for an anomaly in the spatial melange. A signal that had no place there.

Nyra snorted, throwing away the rag.

"Kael, seriously. I'm bored. The last time I caught a decent FRB, I still had chicken-flavored protein

powder, not just the gray kind. And the gamma-sector sensors are going crazy again."

Silence. Just the white noise of the air recycler.

Their job sounded simple on paper: to hunt Rapid Radio Bursts—those bursts of electromagnetic energy that lasted milliseconds but released as much energy as the Sun in three days. Companies like StarStop Dynamics paid big bucks for the raw data gleaned from precise triangulation of FRBs to recalibrate quantum navigation satellites, the backbone of all interplanetary commerce. A single pinpoint could net them fifty thousand credits. Enough for fuel, repairs, and food for three months.

But the competition was fierce. There were hundreds of ships like the *Plague* hunting for the same signals, and the corporations only paid the first five to report the coordinates. Kaelen had an advantage: his implants were old, illegal, modified beyond any safety standard. He could filter deeper, hear clearer. But the price was brutal - each hunting session burned out his synapses, leaving him with migraines that lasted for days.

And that was why what was happening in that moment took him completely by surprise.

A long exhalation, of infinite mathematical complexity, unlike any normal FRB. Spanning a fraction of a second, but containing eons within it. The pain in Kaelen's head ceased to be pain and became a singularity - a white light, a pressure that crushed his senses. Pure information, a flood of sensory data that invaded his mind without permission.

...a crystal column vibrating under a violet star... skies of liquid ammonia... the cold, geometric fear of being the last... resonance... harmony..

Kaelen collapsed onto his back, his body arched in spasm. A trickle of blood, black in the pale light, trickled from one nostril.

Nyra was beside him in an instant. Her eyes scanned the cockpit, searching for a physical threat. There was none. The threat was in her partner's head.

"Damn it, Kael! What was that?! Talk to me!"

He opened his eyes. His pupils had dilated until the irises were almost gone—two black holes sucking in light. He was looking through them, through the metal walls, at something a billion light-years away. His lips moved, dry, cracked. One word.

"Memory."

Chapter 2: The Scar in Reality

What little money they had was gone quickly. Not on booze, or new parts, or decent food, as would have been normal. It was spent on oxygen supplies, nutrient bars, and power cells for long jumps. The next three months were a slow sinking into Kaelen's obsession.

The plague had become a laboratory of madness. The classic, profitable FRBs were now just background noise that he ignored with ascetic ferocity. He hunted only the echoes, the whispers—those anomalous fragments that, in his delirium, he had called "Mnemonic Signals." The star maps were now covered with hand-drawn diagrams and vectors, a spider's web that converged on a single point: the heart of the Pegasus Stratos Void. The greatest void in the known Universe. A sphere of near-absolute darkness, 330 million light-years across, so empty that its existence defied all cosmological models. A place where God must have turned his back.

Nyra fought him. First with insults. Then with threats. Once, enraged by his catatonic silence, she threw an empty can of protein powder at his head. He didn't even blink.

But despite her anger, she was helping him. She was calibrating the jump engines. She was patching the hull with a blacksmith's tenacity. Because, beyond her corrosive sarcasm, she saw something that scared her more than the emptiness: the absolute sincerity in his eyes. Fascination and terror mixed there in a lethal cocktail.

On the thirty-second day since they had left, Nyra found Kaelen trembling in his chair, his eyes open. Blood was streaming from both nostrils now. He spoke to her in a whispered, broken voice—but not to her, as she had at first thought, but to an absence:

"I don't understand... why do you want me to be the one to see? Why me?"

She sat down on the floor next to him, her back to the wall, and for the first time in their six years of partnership, she took his hand.

"Because you're too stupid to stop," she whispered, her voice devoid of venom for the first time. And because if you stop now, everything you've endured so far will mean nothing. And I... I don't want you to have endured in vain."

One night, as Kaelen slept in his chair, his body shaking with spasms, Nyra did something she had sworn she would never do. Bypassing the safety systems, she downloaded the last raw signal he had received. The sensory images were chaos—an avalanche of colors her eyes couldn't process, sounds beyond audible frequencies, foreign emotions that made her instantly nauseous.

She closed the file before her mind gave out. But not before she saw the math. Hidden beneath the layer of sensory data was a structure. An architecture of fantastic complexity that made quantum physics seem like a piece of cake. It was a language that used fundamental forces. It was effectively the Language of the Universe..

Something was there. And Kaelen was diving right into the mouth of that something.

"So we're going to the Heart of the Hollow Hell to hunt the ghosts of an alien with migraines?" she said the next day, greasing the joints of her jump drive. Just so you know, on my scale of bad ideas, this plan ranks somewhere between "making a barbecue on the surface of a pulsar" and "arguing with me when I haven't had my coffee."

"They're not ghosts, Nyra." Kaelen didn't look up from the diagrams. His face was drawn, pale, a wax mask from which the eyes burned with a sickly light. „They're... remains. Like fossils. I really need to see who they belong to! Do you understand? It's... so important to me."

Each leap, each new approach to the source, was a new wound. The signals were clearer, stronger. They were no longer whispers. Kaelen was no longer asleep. He saw with his eyes open. A creature with limbs like ribbons of light touching a flower that grew in the perfect vacuum, its petals mathematical equations. A colossal structure, a machine the size of a nebula, pulsing in a harmonic rhythm that reordered the stars around it.

And always, that emotion he recognized, with a horror that chilled the marrow of his bones. It was acceptance. An absolute, terrifying peace - the peace of a cemetery the size of a universe.

The deeper they went into the Pegasus Stratos Void, the more *The Plague* seemed to shrink. The galaxy clusters had disappeared from the screens, replaced by a total, velvety black, uninterrupted by a single star. A darkness so deep it seemed solid. The silence had changed too. It had a quality... of waiting. Like an empty room where someone had just died.

- Kael, the navigation systems have failed. For the first time in years, Kaelen heard a note of pure fear in Nyra's voice. We have no more reference points. Star maps are useless. It's as if we've fallen off the edge of reality.

- Go on. Stop looking at the maps. We're heading straight for the source.

And they did.

The source was... nothing. A patch of space emptier than the absolute void around it. A bubble of nonexistence. *The Plague's* sensors screamed, reporting impossible,

contradictory readings. Time slowed to near zero nearby. Space curved in a way that didn't correspond to any known mass. It wasn't an object in space. It was a scar in the fabric of reality itself.

And from its center came the final signal. Not a fragment, but the whole. A Library of Alexandria of an extinct species, beamed directly into the brain of the only receiver crazy enough to listen.

Kaelen howled. A howl that was not a sound, but that made the cockpit lights flicker and fuses blow. A howl that sent Nyra to her knees, her hands over her ears, blood dripping from her nose, though she had heard nothing. She felt only the pressure—a psychic force that crushed her consciousness.

In Kaelen's mind, the Universe unfolded.

We are the Whisperers at the End. We have mapped the Universe. We have tamed the singularities. We have built galaxies out of stardust and lived a million millennia. We have searched for an echo, an answer. And we have found nothing. The silence was deafening. It was the final proof. I understood then. The universe is not a container for life. Life is a passing fever of matter. A complication. A disease of entropy. A glorious accident, but an accident.

The true state of existence is pure information, dissolved in the quantum structure of space-time. To evolve is not to conquer. It is to give up.

We have built the Great Machine, for ourselves and for those who will follow and HEAR. We have rewritten the local constants of this corner of the Universe to create a gateway. Our last act as physical beings was to pass through it. To disintegrate. Let us release our collective consciousness into the ocean of probabilities. Let us become part of the silence. Let us heal the Universe of us.

We are not dead. We are everywhere. We are the background noise. We are the curvature of space. We are the very silence that you have mistaken for solitude.

Rapid Radio Bursts are not a natural phenomenon. They are the inevitable echoes of our process. The sighs of liberation of billions of souls pouring into the immortality of information.

This memory is our testament. And our invitation. Come here, with us, into The Endlessness.

The vision faded. Kaelen lay limp in his seat, his eyes white, staring. Foam bubbled from the corner of his mouth. The smell of burnt ozone from his fried synapses filled the cockpit.

Nyra crawled toward him, ignoring the sharp pain in her own temple. She grabbed his shoulders and shook him with desperate force.

"Kael! Kael, you bastard, come to your senses! Don't leave me alone in this hellhole!"

He blinked. Slowly. Once. Then once more. His gaze focused. He looked at his shaking hands, then at Nyra—at her face stained with blood and tears, at her wrench lying on the floor, at the rust stains on the wall. At all that imperfect, mortal, glorious mess.

"I found the answer, Nyra." His voice sounded eons old, cracked and hollow. I found why there is silence in the Universe.

The return journey was like a wake. There were no longer any signals to guide or torment Kaelen, for he was no longer seeking, no longer needed. The message of the void repeated itself, but Kaelen had received it. *The Plague's* cockpit no longer seemed small and cramped, but profaning—a noisy, filthy bubble of life floating through an infinite temple.

Nyra was piloting. Kaelen sat in his seat, wrapped in a thermal blanket, shivering uncontrollably, though the temperature was steady. They did not speak. What could they say to each other?

Nyra had not received the vision, but she had felt its reverberations. She had felt the weight of that revelation crushing her partner. She looked at Kaelen and saw a man haunted not by a ghost, but by a dead god. Or a god who had reached Nirvana.

On the fifth day after their return, Nyra found Kaelen in the warehouse, his back to the wall, staring at his hands. He was crying silently—tears streaming down his cheeks without a sound, without any movement of his body. It was the most terrifying thing she had ever seen.

She sat down beside him, shoulder to shoulder, and waited.

After what seemed like an eternity, he spoke.:

„You know what's worst? It's not that they disappeared, or that they committed cosmic suicide, turning into... data. It's that they were right, Nyra. Their math is perfect. Their arguments are unassailable. The universe really is indifferent. Life really is an accident. And the transcendence they've found is real. I can feel it, it's like a song in the back of my mind. It's calling to me. It shows me how futile it all is—us, *The Plague*, the debts, the food, the breathing. Everything."

Nyra didn't answer right away. She took his hand—cold, trembling—and held it tightly.

"And yet you cry," she said finally. If their transcendence had been so perfect, so complete, you wouldn't cry now. You would be... happy. Enlightened. But you're not. You're torn to pieces because part of you knows that what they did is a betrayal.

"Betrayal to whom?"

"Compared to everything they were before they decided they weren't worth being anymore."

Chapter 3: The Weight of an Answer

They didn't sell the data. They didn't even discuss it. When they finally reached the edge of the solar system, the first thing Kaelen did was log on to the onboard computer and, with unsteady fingers, initiate a level-seven wipe of all navigation logs and sensor data from the past three months. Then he physically removed the memory drive, opened the waste hatch, and threw it into the vacuum.

Nyra watched him do this, arms folded, not reacting in any way.

They parked *The Plague* on a nearly abandoned transit station, a skeleton of metal and ice known as "Marco's Graveyard," perched high above the orbital plane. From there, they could see the hustle and bustle of civilization in the distance. The swarms of ships, the orbital lights of Earth and Mars, the quantum communications network pulsing with useless data. A cheerful, chaotic, ignorant hubbub. A swarm of ants that didn't know that the sky was not empty, but full of a final peace that awaited them.

They took refuge in a seedy bar on the station, a place called the Last Chance. The air was thick with synthetic cigarette smoke and the smell of counterfeit alcohol.

Nyra broke the silence after her third glass of a viscous blue liquid that looked suspiciously like antifreeze.

"And?" she asked, not looking at him, swirling her glass. What do we do now, Kael? We have the biggest secret in history in our heads. Do we tell them?

Kaelen looked out at the crowd. At a cargo pilot laughing loudly, his face red, at a bad joke told by an android. At two young men holding hands under the table, their fingers covered in rock dust. At a child running after a cleaning robot, squealing with joy. At this whole absurd, fragile, magnificent ballet of life.

He could end it all. He could give them immortality. He could offer them transcendence. The end of disease, of war, of pain, of hunger. The end of everything. He just had to publish the mathematics. It was still in his head, burned into his neurons. To show them the way. To offer them the invitation to the Whisperers at the End.

But he knew what would happen. He knew that humanity, in its greed and desperate rush to escape suffering, would throw itself down that path without understanding the price. The price was the pilot's laughter. The lovers' clumsy touch. The child's foolish running. The price was Nyra's French wrench and the smell of stale coffee in *The Plague's* cockpit. The price was the struggle. It was everything.

"The universe is not silent because it is empty," Kaelen said, his voice low, more to himself. It is silent because everyone has graduated. They left behind an empty classroom.

"And we are the children left behind in the recitation?" Nyra grinned, forced.

Kaelen finally looked at her. At her blue eyes, tired but so incredibly alive. The thin scar above her eyebrow, from when a pressure valve had exploded two years ago. The way she clutched her glass, as if she wanted to smash it. Her insistence on being close to him, despite his lack of feedback.

He made a decision. The hardest and most important decision in the history of the human race, made by a man no one will ever know, in a dingy bar at the end of the world.

"No," he said, and for the first time since his return, a hint of a smile touched his lips. We're the ones throwing the party after the teachers leave.

He stood up, left a few condensation-soaked credits on the table, and limped slightly toward the exit. Nyra stood there for a moment. Then she downed the rest of the synthetic antifreeze, grimaced, and followed him.

The Plague floated in the dock, silent and rusty. A metal tomb that held the most dangerous secret in the Universe: the correct answer to a test no one knew he was taking. And one man's decision to intentionally fail it, in the name of a bad joke, a stolen kiss, and the right to see, once again, a sunrise on a planet lost in infinity called Earth.

Epilogue

A week later, the *Plague* had picked up a classic FRB—a simple, profitable signal at 2.3 gigahertz. StarStop Dynamics had paid promptly. Kaelen sat in the pilot's seat, eyes closed, listening to the familiar noise of the Universe. Just noise. Nothing more.

Nyra brought him a cup of fresh coffee—a luxurious waste after months of saving.

"How's it going?" she asked.

He opened his eyes and smiled—a tired but genuine smile.

"It's loud, it's bitter, and it smells like recycled diesel."

"Perfect," Nyra said, and sat down next to him.

And somewhere, deep in the Void of Pegasus Stratos, the message continued to broadcast its invitation to immortality, to anyone who would listen. But no one was on the frequency. That night, two ordinary people, on a small ship, drank bad coffee and laughed at an even worse joke, and the Universe - indifferent and eternal - left them alone.

FĂRĂ DIACRITICE. SF cu ȘF

ȘERBAN FOARȚĂ

Un SF de Ș.F.

Aruncă și gresia
mai spuse fata;
eu am impresia
că SF-ul e gata.

Aruncă și cremenea
mai spuse fata;
eu cred, de asemenea,
că SF-ul e gata.

Aruncă și-oglanda
mai spuse fata:
un hău până-n tinda
lu-ăl Rău, l-ar da gata.

Aruncă și cartea
dacă tot este gata:
o danie din partea
celeii zise,-aici, fata –

fata morgana ...

A SF by Ș(h).F.

Throw away the sandston
the girl said;
I have the impression
that SF is finished.

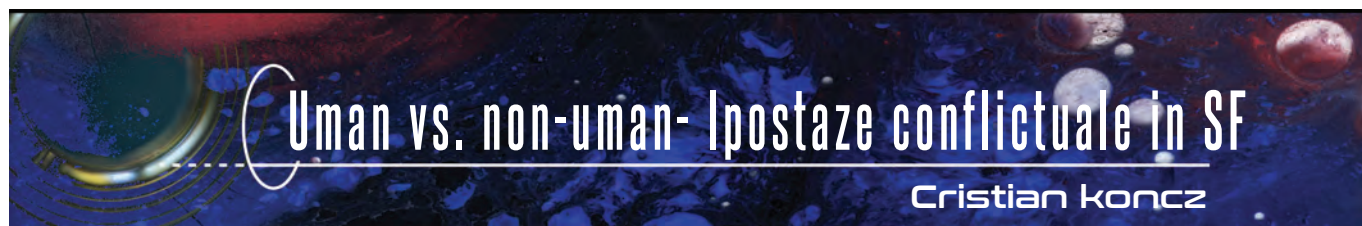
Throw away the flint
the girl said;
I also think
that SF is finished.

Throw away the mirror
the girl said:
a hole in the corridor
of Evil, would get him dead.

Throw away the book
if it is ready:
a gift from
the one mentioned,-here, the girl –

fata morgana ...

ALTERNATIVE S.F.

Premisele conflictului in S.F

În literatura maistream motorul unui roman/nuvelă de succes este în majoritatea cazurilor dezvoltarea unui mecanism de tip protagonist / antagonist denumit generic conflict. Cu cât relația antagonică devine mai elaborată cu atât descoperim mai bine caracterul /profilul eroului principal. Literatura hard SF nu face excepție, diferența fiind integrarea unor elemente teoretice, ipoteze de lucru și artefacte științifice în dezvoltarea conflictului și implicit în creionarea personajelor.

Clasic sunt descrise 6 tipuri de conflicte :

1. personaj principal vs. sine (conflict interior)
2. erou vs. anti-erou
3. erou vs. mediu natural
4. erou vs. supranatural
5. erou vs. tehnologie
6. erou vs. societate

În majoritatea cazurilor firul naratiunii și în consecința conflictul se derulează clasic ca în orice creație mainstream, diferența fiind făcută de personajul antagonist, existând mai multe categorii specifice SF :

1. Extraterestrul invadator - vezi *Razboiul Lumilor* a lui H.G Wells

2. A.I. malefică - AI din seria *Matrix*, HAL 9000 din *Odissea Spațială 2001* a lui Kubrick, Allied Mastercomputer din povestirea lui Harlan Ellison - *Nu am gură și trebuie să țin*- 1967

3. Roboți/Cyborgi/Androizi antagonici - seria *Blade Runner*, seria *Terminator*, ciclul *Battlestar Galactica*

4. Entități inteligente - Ciclul *Annihilation* a lui Jeff VanderMeer

- Oceanul gânditor din *Solaris* -Stanislav Lem

- MorningLightMountain -minte -colectivă din romanul *Pandora's Star* a lui Peter F. Hamilton

Specific naratiunii sf este elementul tehnologic/științific ce vine să crească miza jocului/conflictului

Un exemplu este *Jurassic Park* de Michael Crichton - începe cu principiile științifice de bază legate de ingineria genetică în paleontologie, apoi arată oamenii de știință care experimentează cu cunoscutul (urme de ADN fosile) pentru a afla necunoscutul -dinozauri

adusi la viață, în final rezultatul experimentului ce scapă de sub control.

Stabilirea bazelor științifice, explorarea limitărilor și compromisurile, înfățișând procesul de dezvoltare și împletind fără întreruperi tehnologia în materialul naratiunii devine cheia spre a crea o lume convingătoare și credibilă într-un roman sf de succes.

Personaje credibile, conflict bine condus, ipoteza științifică pertinentă -rețeta perfectă spre deliciul cititorului de sf.

Uman vs.Inteligența artificială - in S.F și viața reală

Inteligența artificială este unul dintre cele mai dezbătute subiecte de astăzi și pare să existe puține înțelegeri comune cu privire la diferențele și asemănările inteligenței umane și inteligenței artificiale. Discuțiile pe multe subiecte relevante, cum ar fi credibilitatea, explicabilitatea și etica sunt caracterizate de concepții antropocentrice și antropomorfe specifice inteligenței umane ca standard de aur pentru inteligența artificială. Pentru a oferi mai mult acord și pentru a fundamenta posibile obiective viitoare de cercetare, această lucrare prezintă trei noțiuni privind asemănările și diferențele dintre inteligența umană și artificială: 1) constrângerile fundamentale ale inteligenței umane (și artificiale), 2) inteligența umană ca una dintre multele forme posibile de inteligență generală și 3) impactul potențial ridicat al multiplelor forme (integrate) de aplicații hibride AI.

Potențiale conflicte între oameni și IA au fost analizate în domeniul industrial high-tech unde managementul și controlul operațiunilor de către IA se folosesc de ani buni. Conflictul om-IA în sistemul bazat pe IA poate apărea din cauza diferențelor de observare, interpretare și acțiune de control:

1.Conflictul de observație poate apărea atunci când oamenii și IA nu sunt de acord cu datele sau informațiile observate.

2. Conflictul de interpretare din cauza diferențelor în luarea deciziilor pe baza datelor observate, influențate de capacitatea de învățare a inteligenței umane și IA.

3. Conflictul privind acțiunile de control poate apărea atunci când acțiunea de control condusă de IA diferă de cea umană

Conflictele dintre oameni și IA pot introduce riscuri suplimentare pentru funcționarea sistemului bazat pe IA. Prin urmare, este crucial să înțelegem conceptul de conflict om-AI și să facem o analiză detaliată a riscurilor

Evoluțiile recente au ajuns la concluzia ca este imperativă stabilirea unui sistem de colaborare între oameni și AI, cunoscută sub numele de *Intelligent Augmentation*

Augmentarea Inteligenței, sau AI, este o altă conceptualizare a inteligenței artificiale. Se concentrează pe rolurile de asistență ale IA, cu accent pe faptul că aceasta este menită să îmbunătățească inteligența umană, mai degrabă decât să o înlocuiască.

Să luăm în considerare un algoritm de învățare automată care poate procesa cantități masive de date medicale prin căutarea în istoricul familial, istoricul pacientului, înregistrările anterioare și teste, date genetice și multe altele pentru a prezice boala.

Informațiile vor fi prezentate personalului medical într-un mod care să susțină medicul, care și-ar folosi raționamentul pentru a ajunge la un prognostic.

Pentru că elementul uman, medicul, este încă implicat, acest soft este inteligență augmentată iar dacă programul este singur în sortarea datelor și ajunge la prognoza în sine, atunci ar fi IA.

Pentru ce sarcini și în ce condiții, deciziile pot fi lăsate în siguranță în seama AI și când este necesară judecata umană? Cum putem valorifica punctele forte specifice ale inteligenței umane și artificiale? Cum să implementezi sistemele AI în mod eficient pentru a completa și compensa constrângerile inerente ale cunoașterii umane (și invers)? Ar trebui să urmărim dezvoltarea de „parteneri” AI cu inteligență umană (la nivel) sau ar trebui să ne concentrăm mai mult pe completarea limitărilor umane? Pentru a răspunde la aceste întrebări, oamenii care folosesc sisteme AI la locul de muncă sau în elaborarea politicilor trebuie să dezvolte un model mental adecvat al mecanismelor „psihologice” subiacente ale IA. Așadar, pentru a obține sisteme uman-AI care funcționează bine, conștientizarea inteligenței la oameni ar trebui abordată mai energic.

Sistemele om-mașină se află chiar la intersecția biosferei și tehnosferei și, prin urmare, profită atât de științele naturii/vieții, cât și de științele tehnice. Când mașinile devin mai inteligente, de ex. cu automatizare sau AI, vor apărea diferite intenții și conflicte între oameni și mașini și vor trebui rezolvate. Exemplele de conflicte din biosferă pot ajuta la structurarea cooperării om-mașină și la soluționarea conflictelor. Arbitrajul, medierea, disonanța, consonanța și interferența sunt concepte cheie pentru factorul uman și trebuie folosite pentru a înțelege și a construi soluții de succes a conflictelor om-mașină.

Procesarea și stocarea informațiilor în lumea vie are similitudini dar și diferențe față de computere.

Interacțiunea dintre expresia genelor și metabolism poate fi conceptualizată în termeni de sisteme de memorie utilizate în majoritatea arhitecturilor computerizate. Acestea au o memorie statică pe termen lung (ROM), similară conceptual cu informațiile stocate în ADN din organisme vii și o memorie volatilă pe termen scurt (RAM), echivalenta circuitelor dinamice rapide din metabolismul organelor intracelulare.

Sunt sistemele biologice cu auto-organizare mai „inteligente” decât inteligența artificială? Dacă da, de ce? Încadrăm inteligența ca adaptabilitate și explorăm această întrebare folosind un formalism matematic al învățării cauzale. Comparăm sistemele prin modul în care delegă controlul, ilustrând modul în care se aplică acest lucru cu exemple de sisteme computaționale, biologice, organizaționale umane și economice. Arătăm în mod oficial că arhitectura fără scară, dinamică, de jos în sus a auto-organizării biologice permite o adaptare mai eficientă decât arhitectura statică de sus în jos tipică computerelor, deoarece adaptarea poate avea loc la niveluri inferioare de abstractizare.

Exemplu: percutia unui tendon produce îndepărtarea rapidă a membrului printr-un reflex spinal, fără intervenția cortexului; atingerea cu mâna a unui obiect fierbinte îndepărtează instantaneu membrul de sursa de căldură.

Alt exemplu mai elaborat: celulele devin canceroase atunci când sunt izolate de structura informațională colectivă, revenind la un comportament transcripțional primitiv. Arătăm stări de analogie cu cancerul în sociologie atunci când în regimurile opresive se exercită măsuri constrictive asupra unor grupuri sociale împiedicând comunicarea prin cenzura și limitarea dreptului de asociere și de circulație. Pentru a se adapta la condiții adverse, controlul ar trebui să fie delegat în cea mai mare măsură prevenind comportamentele anarhice.

Circuitele sintetice nu funcționează izolat, ci atrag continuu resurse de la funcțiile vitale ale gazdei. Aceste resurse includ energie, polimeraze pentru transcripție, ribozomi pentru translație, cofactori enzimatici și așa mai departe, a căror epuizare are un impact negativ asupra proceselor native. Aceasta este cunoscută în mod obișnuit sub numele de povară celulară ca o denumire generală pentru stresul oxidativ și a atras o atenție substanțială în comunitatea științifică. Când stresul oxidativ depășește capacitatea de auto-regenerare celulară survine apoptoza -moartea celulară. Lucrările recente au vizat identificarea surselor relevante de povară impuse de structurile sintetice. Împreună cu modele matematice din ce în ce mai puternice pentru fiziologia celulară, aceste eforturi experimentale deschid calea pentru predicția precisă și controlul metabolismului celular, ceea ce va permite construirea de circuite complexe, componente ale mașinilor celulare.

Expresia genetică heterologă atrage resurse din celulele gazdă. Aceste resurse includ componente

vitale pentru a susține creșterea și replicarea, iar sarcina /povara celulară rezultată este un blocaj recunoscut pe scară largă în proiectarea circuitelor robuste.

Această perspectivă asupra celulelor ca dispozitive de calcul nu ar trebui luată ca un argument că celulele procesează informațiile așa cum o face un computer digital. Organizările sunt radical diferite. Pentru a numi doar câteva diferențe, într-o celulă nu există o separare clară între depozitul de date și unitatea centrală de procesare: memoria celulei este aceeași rețea de reacție proteică care face procesarea acesteia. Proteinele reale rareori răspund sau acționează într-un mod complet binar – nivelurile de concentrare contează. În afară de ADN, puține părți din mașina internă a unei celule sunt în mod explicit de natură digitală - cu rezultatul că semnalizarea într-o celulă trebuie să aibă loc într-un mediu cu zgomot de fond biochimic ridicat.

Este de asemenea interesant faptul că funcția biologică se bazează adesea pe ceea ce s-ar putea numi explorare cu selecție - producerea multor produse intermediare rezultate din subprocesse stocastice care sunt apoi rafinate la soluții unice și adecvate. Creierul de computer elimina din start aceste posibile soluții. După cum Hartwell și colab. argumentează: „Intermediari similari dezordonati și probabilistici apar în sistemele de inginerie bazate pe rețele neuronale artificiale - caracterizări matematice ale procesării informațiilor care sunt direct inspirate de biologie.

Progresele recente în I.A ridică posibilitatea ca sistemele I.A să poată într-o zi să facă orice pot face oamenii, doar mai bine.

Dacă se realizează inteligența generală artificială (AGI), sistemele AI pot fi capabile să înțeleagă, să motiveze, să rezolve probleme, să creeze și să evolueze la un nivel și o viteză pe care oamenii vor fi din ce în ce mai incapabili să le egaleze sau chiar să le înțeleagă. Aceste posibilități ridică a întrebare firească dacă AI va deveni în cele din urmă superioară oamenilor, o „specie digitală” succesoare. Cu toate acestea, o considerație mai profundă sugerează că diferențiatorul trecut cu vederea între ființele umane și inteligența artificială nu este creierul, ci sistemul nervos central (SNC), oferindu-ne o integrare imersivă cu realitatea fizică.

SNC-ul nostru este cel care ne permite să experimentăm emoții, inclusiv durere, bucurie, suferință și iubire și, prin urmare, să apreciem pe deplin consecințele acțiunilor noastre asupra lumii din jurul nostru.

Un SNC nu poate fi fabricat sau simulat; trebuie cultivat ca un construct biologic.

Și astfel, chiar și dezvoltarea conștiinței nu va fi suficientă pentru a face sistemele AI superioare oamenilor. “

William Stewart -AI & SOCIETY - 2024

“Viața ca atare este un sistem de auto-organizare, auto-reparare, emergent în care rezistența la erori

spațiale și temporale duce la robustețea sistemelor biologice. Auto-asamblarea este un proces de eveniment. Autoorganizarea (OS), spre deosebire de auto-asamblare, se realizează prin menținerea unui echilibru dinamic, departe de echilibru. Viața combină ambele procese într-un singur sistem. Prin urmare, există necesitatea unei înțelegeri a funcționării interioare a sistemelor masiv paralele. Astfel de cunoștințe vor ajuta în cele din urmă la dezvoltarea, pe lângă nenumărate alte aplicații în biologie, a sistemelor IA noi, robuste, create de om, care se vor baza pe înțelegerea proceselor biologice adânc înrădăcinate care conduc la inteligența biologică.

În acest fel, multe soluții de inteligență artificială de tip cutie neagră, care din principiu nu sunt de înțeles uman, ar putea fi înlocuite cu cutii albe, sau cel puțin cu mecanisme înțelese riguros din punct de vedere matematic, care permit controlul și supravegherea umană”

“Sistemele create de om, inclusiv metodele de inteligență artificială (AI) și de învățare automată (ML), sunt de obicei construite folosind abordări mecaniciste, care eșuează inevitabil cu o defecțiune a oricăreia dintre componentele lor unice constitutive. Spre deosebire de ele, sistemele biologice sunt în mod obișnuit sisteme emergente auto-organizate care funcționează departe de echilibru și sunt capabile de auto-reparare. Rezultatele cercetărilor din biologia experimentală, comportamentul roiurilor de insecte, creșterea morfologică, creșterea membrilor și alte domenii confirmă afirmația de mai sus. Aceasta ne conduce la întrebarea centrală a acestui capitol: „Se poate obține inteligența fără prezența neuronilor și a structurilor creierului?” De aceea, cercetările privind procesarea informațiilor emergente (EPI) sunt revizuite și aprofundate în această contribuție. Care sunt elementele constitutive ale Vieții? Conform acestei cercetări teoretice, se emite ipoteza că, folosind un anumit nivel de abstractizare, Viața este creată de un set de microprocesse care rulează deasupra unei matrice, care încetează să mai existe odată cu matricea și procesele care o guvernează.”

Difference between AI and Biological Intelligence Observed through Lenses of Emergent Information Processing- Jiří Kroc

Submitted: 07 August 2024 Reviewed: 13 September 2024 Published: 17 December 2024

De exemplu, algoritmi de învățare profundă (DL) nu sunt interpretabili de om din cauza existenței literalmente a mii și chiar zeci de mii de porți logice. Spre deosebire de aceasta, sistemele masiv paralele ne permit să identificăm în mod unic definițiile locale ale interacțiunilor dintre elementele constitutive care produc caracteristici emergente observate la nivel global care operează la niveluri sistemice mai înalte. Această caracteristică este crucială în proiectarea viitoarelor sisteme emergente, deoarece ne va permite să planificăm emergentele globale înainte de orice simulare a sistemului. Cu toate acestea, există o

cale lungă către atingerea acestui nivel de sofisticare teoretică.

Este important de subliniat faptul că unele metode AI sunt deja parțial rezistente la erori: de exemplu, rețelele neuronale artificiale (ANN), metodele dezvoltate în robotica soft și roii mari de roboți simpli. Numitorul comun al unor astfel de metode este faptul că imită modalitățile de rezolvare a problemelor care funcționează în cadrul sistemelor biologice. De aceea, această cercetare se concentrează pe dezvoltarea înțelegerii matematice a sistemelor biologice în ceea ce privește organizarea și procesarea informațiilor acestora.

Să nu ne încurcăm de o aparentă simplitate a structurilor emergente observată în cadrul sistemelor biologice, deoarece sub ele se află o rețea complexă, dincolo de înțelegerea umană, împletită din microprocese care funcționează deasupra unui set de componente constitutive. Cu alte cuvinte, ceea ce se observă nu este ceea ce îl creează. Există o lume întunecată de micro-interacțiuni complicate care sunt invizibile cu ochiul liber.

Acele structuri emergente și rețele de interdependențe sunt extrem de contraintuitive și foarte greu de înțeles de gândirea noastră liniară limitată.

Un bun exemplu de model de bază este programul de predicție a structurii proteinei AlphaFold, dezvoltat de Google DeepMind. AlphaFold a revoluționat acuratețea predicției pentru structurile 3D ale proteinelor, catalizând un nou val de progres în biologie (Nobelul pentru chimie din 2024 a fost acordat lui John Jumper și Demis Hassabis de la Google DeepMind din Londra, pentru dezvoltarea unui instrument AI care schimbă jocul pentru prezicerea structurilor proteinelor, numit AlphaFold, și lui David Baker, de la Universitatea Washington din Seattle, pentru munca sa asupra designului de proteine computaționale -Nature, 9 oct 2024).

Pentru biologia sintetică, proteinele sunt mașini biologice funcționale, motoarele din spatele aproape oricărei aplicații. Forma proteinei îi determină funcția - prin urmare, cunoașterea structurii poate ajuta la crearea de noi proprietăți în ele.

De când AlphaFold a apărut pe scenă în 2021, numărul structurilor de proteine umane de înaltă precizie disponibile oamenilor de știință s-a dublat. Unul dintre elementele cheie care au contribuit la succesul AlphaFold este faptul că software-ul poate fi utilizat gratuit pentru oricine din comunitatea de cercetare, cu acces larg pentru cercetătorii care doresc să folosească AI și catalizând inovația.

Andocarea moleculară devine noua jucarie preferată a inginerilor geneticieni.

Creatorii AlphaFold continuă să lucreze la îmbunătățirea modelului. Cea mai recentă iterație, dezvoltată de Isomorphic Labs și echipa Google DeepMind AlphaFold, oferă îmbunătățiri la andocarea moleculară sau modelarea interacțiunii proteină-

ligand. Acest proces este adesea folosit pentru a modela legarea medicamentelor, dar poate fi aplicat și pentru proiectarea enzimelor.

În mod tradițional, experimentele de andocare moleculară s-au bazat pe determinarea structurii cristaline a proteinei cu ligand legat de aceasta. AlphaFold original, cu toate acestea, nu a inclus date complexe proteină-ligand și nu a fost foarte bun la prezicerea configurațiilor de legare. Versiunea recent lansată a fost instruită special cu privire la datele obligatorii și a avut performanțe semnificativ mai bune, adăugând un alt instrument puternic setului de instrumente AI.

Aplicațiile IA generativă în spațiul enzimelor sunt aproape nelimitate, de la îmbunătățirea detergenților până la optimizarea culturilor celulare. De exemplu, Protein Evolution, Inc. a colaborat cu Agile BioFoundry de la DOE și Joint BioEnergy Institute (JBEI) pentru a crea enzime optimizate pentru AI care descompun deșeurile de plastic și textile. O altă companie synbio, Arzeda, lucrează cu Unilever pentru a dezvolta noi enzime de curățare cu beneficii sporite de stabilitate, performanță și durabilitate.

Dincolo de enzime, modelele AI pot ajuta la proiectarea altor tipuri de proteine, cum ar fi materiale cu proprietăți îmbunătățite sau alternative pentru produse animale. De exemplu, un startup de materiale de biologie sintetică din Berlin, Cambrium, care tocmai a strâns 8 milioane de euro în runda de finanțare, folosește AI pentru a crea un nou collagen micromolecular durabil, identic cu pielea, produs în celulele de drojdie.

Biosecuritatea în era IA

Înutil să spun că progresul rapid în IA generativă trebuie să includă conversații despre biosecuritate. Summit-ul guvernului britanic privind siguranța AI, care a avut loc luna trecută, a reunit factori de decizie, companii și cercetători la nivel mondial pentru a evalua riscurile AI. La summit a fost lansat un nou raport referitor la biosecuritate, oferind recomandări pentru reducerea riscurilor biologice asociate cu dezvoltarea IA.

În SUA în 2023, ordinul executiv al președintelui Biden a urmărit să pună piedici tehnologiilor AI care amenință securitatea națională. În timp ce unii cred că aceste măsuri pot înăbuși inovarea, alții o văd ca pe o măsură necesară de pus în aplicare pentru tehnologia care se dezvoltă rapid.

Să nu uităm, totuși, că tehnologia AI poate servi ca un instrument valoros pentru identificarea amenințărilor biologice și dezvoltarea mecanismelor pentru a preveni dezvoltarea accidentală sau deliberată a tehnologiilor riscante. De exemplu, Concentric by Ginkgo este un program stabilit pentru detectarea timpurie a amenințărilor patogene la adresa sănătății publice, care se bazează în mare măsură pe evoluțiile AI.

“Preocuparea cu privire la biosecuritate subliniază un alt aspect important al progresului AI: îmbunătățirea capacităților în alte domenii tehnologice, cum ar fi screening-ul, automatizarea, adnotarea și editarea genomului multiplex. Acestea nu numai că oferă date valoroase pentru a îmbunătăți modelele AI pentru biologie, dar reprezintă și puncte de interferență în care pot fi puse în aplicare mecanisme de siguranță.”

How AI Is Transforming Synthetic Biology: Reaching Far Beyond Biopharma- 2023-Katia Tarasava, PhD

Instrumentul open-source, cu acces nelimitat, cunoscut sub numele de Evo 2, a fost dezvoltat de o echipă multi-instituțională condusă de Brian Hie de la Stanford, profesor asistent de inginerie chimică și membru al facultății la Stanford Data Science. Evo 2 a fost antrenat pe un set de date care include toate speciile vii cunoscute, inclusiv oameni, plante, bacterii, amibe și chiar câteva specii dispărute.

Toată viața este codificată în ADN folosind doar patru substanțe chimice, cunoscute sub numele de nucleotide. Aceste molecule complexe sunt abreviate folosind literele A, C, G și T. Genomul uman, cu o lungime de 3 miliarde de nucleotide, este doar un șir nesfârșit din aceste patru litere. Acum, dacă vă imaginați ADN-ul ca fiind o carte care are 3 miliarde de litere, genele individuale sunt cuvintele. Sunt scrise diferit, au scopuri și semnificații diferite – adică au funcții diferite.

Cu Evo 2 AI, putem căuta modele în tot acel cod și îl putem folosi pentru a prezice care va fi următoarea nucleotidă din secvență. În acest fel, Evo 2 este capabil

să genereze – să scrie – un nou cod genetic care nu a mai existat până acum, putând introduce secvențe de până la 1 milion de nucleotide

Când ne gândim la sistemele biologice, devine evident că auto-organizarea și apariția sunt singurele modalități de a menține integritatea în terenul în continuă schimbare al microproceselor. În timp ce micro-interacțiunile componentelor biologice constitutive sunt ușor de înțeles, comportamentul lor colectiv este dincolo de descriere și înțelegere în timp ce se utilizează metode matematice și computaționale contemporane. The Life folosește metode care îi permit să acționeze în mod fiabil în prezența unui flux neîntrerupt de energie într-un sistem care funcționează departe de echilibru. Necesitatea dezvoltării unor instrumente descriptive noi este fundamentală în deschiderea drumului către înțelegerea finală a sistemelor emergente, auto-organizate. Acest lucru va duce în cele din urmă la dezvoltarea de noi metode de proiectare AI.

Acest lucru ne duce inevitabil la problema lărgirii sferei de aplicare a metodelor AI prin încorporarea auto-organizării (SO) și emergentei. O revizuire importantă care se ocupă de această problemă este descrierea auto-asamblării și auto-organizarea în viitorul metodelor AI

Medii masiv paralele -modele noi de proiectare AI

Exemplu de mediu masiv paralel - un supercomputer (Masive Paralel Computer -MPC) având următoarele caracteristici :

- ❑ **Procesoare multiple:** O caracteristică definitorie este prezența a numeroase procesoare care lucrează simultan.
- ❑ **Rețea de interconectare:** Procesoarele, memoriile și dispozitivele de intrare/ieșire sunt conectate printr-o rețea specială pentru a comunica între ele.
- ❑ **Tipuri de sincronizare:**
- ❑ **SIMD:** Toate procesoarele execută aceeași instrucțiune în pași sincronizați, controlate de un ceas comun.
- ❑ **MIMD:** Fiecare procesor are propriul controlor și ceas, permițând execuția independentă a sarcinilor.

Algoritmii de învățare profundă (DL) nu sunt interpretabili de om din cauza existenței literalmente a mii și chiar zeci de mii de porti logice. Sistemele masiv paralele ne permit să identificăm în mod unic definițiile locale ale interacțiunilor dintre elementele constitutive care produc caracteristici emergente observate la nivel global . Această caracteristică este crucială în proiectarea viitoarelor sisteme emergente.

Rolul mediilor masiv paralele și înțelegerea funcționării lor interne sunt ambele de cea mai mare importanță și, în același timp, sunt destul de puțin cercetate. Este nevoie de a continua cercetări mai

profunde asupra fundamentelor teoretice care sunt observate în sistemele fizice, chimice și vii complexe. MPC-urile pot servi ca instrument de calcul care ne oferă terenul comun atât pentru a dezvolta teorii ale sistemelor masiv paralele, cât și pentru a unifica multe domenii de cercetare diverse sub o singură umbrelă.

În scopurile noastre, trei domenii majore care exploatează MPC-urile vor fi revizuite pe scurt: automate celulare, modele bazate pe agenți și rețele neuronale artificiale. Automatele celulare (CA) utilizează o rețea de elemente identice, numite celule, în care fiecare celulă este actualizată conform unei reguli de evoluție care operează deasupra datelor învecinate. Modelarea bazată pe agenți (ABM) utilizează abordarea în care toate elementele, numite agenți, ale simulării sunt lăsate să se deplaseze în plus față de definiția CA. Fiecare agent interacționează cu un număr limitat de vecini până la o anumită rază. Rețelele neuronale artificiale (ANN) sunt formate din rețele de elemente numite neuroni, care sunt conectate prin conexiuni care duc la grafice fixe.

Un factor foarte important în designul și funcționarea automatelor celulare, care nu este evident de la prima vedere, este lipsa completă a buclelor de feedback. Toate structurile, care se auto-organizează și apar fie din condițiile inițiale, fie din structuri proiectate manual, sunt alimentate exclusiv de informații care merg de la un nivel inferior la unul emergent de nivel superior. În mod surprinzător, în ciuda lipsei de informații din buclele de feedback, acele sisteme sunt capabile să creeze structuri complexe emergente care sunt fie realizate manual, fie care apar în mod natural din condițiile inițiale aleatorii.

Spre deosebire de proiectarea manuală, calculul avansat ar trebui să imite modalitățile prin care sistemele vii se auto-organizează, procesează informații și rezolvă probleme prin exploatarea unor moduri rezistente la erori.

Scopul principal al acestor cercetări a fost să revizuiască și să studieze diferențele și asemănările dintre inteligența artificială și inteligența biologică care sunt observate prin prisma metodologiei de procesare a informațiilor emergente (EIP). Cercetările au fost efectuate cu un accent special pe auto-asamblare și apariție. Toate explorările au fost efectuate sub auspiciul întrebării centrale:

„Se poate obține inteligența fără prezența neuronilor și a structurilor creierului?”

Pentru a atinge acest obiectiv s-au remarcat o serie de realizări majore în inteligența biologică și artificială - însoțite de experimente electromagnetice și bioelectrice și aplicații de mecanică cuantică și teorie cuantică a câmpului - împreună cu influențele lor reciproce. Recenziile și cercetările au demonstrat că calculele emergente sunt capabile să producă structuri emergente similare cu cele observate în

sistemele biologice. Fenomenele vechi și noi analizate observate în sistemele CA emergente au dat impulsuri suplimentare în urmărirea întrebării centrale. În cadrul cercetării EIP prezentate, există două variante de bază de emergente: predispuse la erori și rezistente la erori. Proiectarea unui mediu de procesare a informațiilor emergente umanizat și predispus la erori este întotdeauna mai ușoară în comparație cu unul rezistent la erori, ca o parafrază peste milenii a dictonului *Errare humanum est* (desigur într-un context diferit și evitând continuarea *Perseverare diabolicum*)

Om -masina vs. masina in aplicațiile militare

Aplicațiile militare ale inteligenței artificiale au devenit un subiect proeminent de interes pentru principalele puteri militare. Numai în ultimul deceniu utilizarea AI a făcut salturi uriașe atât în ceea ce privește capacitatea, cât și disponibilitatea, cum ar fi în domeniul AI generativ. Pe măsură ce A.I folosită ca arma devine esențială, dominația militară nu va fi definită de dimensiunea unei armate, ci de performanța algoritmilor acesteia.

AI a devenit importantă pentru forțele armate în operațiuni de planificare, cibernetică și informare. Cu toate acestea, una dintre cele mai importante domenii ale dezvoltării inteligenței artificiale a fost în domeniul informațiilor militare și, mai ales în plan tactic în localizare și țintire. Inteligența artificială a fost folosită pentru colectarea și analiza datelor. AI a fost folosită pentru a procesa date, astfel încât comandanții să înțeleagă mai bine spațiul de luptă și să poată viza mai eficient țintele (Berman et al. 2018; Ford și Hoskins 2022, 5; Goldfarb și Lindsay 2021).

Datele se referă la informații digitale stocate în spațiul cibernetic; materialul virtual care este deținut pe internet, în cloud sau pe orice sistem informatic. Fiecare activitate din spațiul cibernetic – un mesaj text, o comandă pe internet, o fotografie – lasă o mică urmă de date. Ca urmare a ascensiunii internetului și a smartphone-urilor, a avut loc o explozie de date în ultimii douăzeci de ani. În consecință, 18 milioane de gigaocteți de date noi sunt create la nivel global în fiecare minut și această cifră se accelerează

În 2022, Corpul Aeropurtat al XVIII-lea US Army a comandat Grupul de Asistență pentru Securitate-Ucraina, oferind sprijin efortului de război ucrainean. Sprijinul a fost foarte larg, inclusiv sarcini banale precum organizarea logisticii. Cu toate acestea, XVIII Airborne Corps a asistat și armata ucraineană în identificarea țintelor rusești prin utilizarea datelor prelucrate de AI. Multe dintre aceste ținte au fost lovite ulterior cu foc de artilerie sau rachete, ucigând mulți soldați și ofițeri ruși.

În urma invaziei ruse din Crimeea, Corpul Aeropurtat al XVIII-lea, sub comanda generalului locotenent Christopher Donohue, a preluat comanda

Grupului de Asistență pentru Securitate-Ucraina (SAG-U). Acest comandament, cu sediul la Wiesbaden, Germania, coordonase pregătirea forțelor ucrainene din 2015. Odată cu începerea războiului în 2022, rolul Grupului de Asistență s-a extins dramatic. Comandamentul nu mai asigură doar instruire pentru ucrainenii. A început să ofere sprijin esențial de comandă forțelor armate ucrainene, planificarea și livrarea logisticii. SAG-U pare să fi oferit și sprijin operațional imediat forțelor ucrainene, inclusiv, în mod esențial, țintirea cu sistemele avansate de rachete furnizate de SUA

Divizia 82 Airborne, subordonată lui Donohue și colocată la Fort Liberty, a desfășurat un cartier general avansat la Rzeszow în Polonia în același timp.

XVIII Airborne Corps a început să dezvolte o abordare centrată pe date înainte de desfășurarea sa în Weisbaden. Din 2019 până în 2022, Corpul a fost comandat de generalul locotenent Erik Kurilla. Kurilla este considerat pe scară largă ca un comandant remarcabil. Avusese o carieră stelară ca ofițer în Rangers, Divizia 82 Airborne și Forțele de Operații Speciale ale SUA; a fost numit în funcția de asistent comandant al Comandamentului Comunității Forțelor de Operații Speciale, în 2012–14. La Mosul, în 2005, a fost implicat într-o luptă strânsă cu insurgenții în care a fost rănit, dar a continuat totuși să angajeze soldați inamici și să-și comandă trupele, pentru care a primit Steaua de Bronz.

Ca urmare a muncii sale cu Forțele de Operațiuni Speciale ale SUA, Kurilla a fost expus modului în care au folosit date, procesate de AI, pentru a identifica țintele inamice. Forțele de Operațiuni Speciale au fost adesea beneficiarul celor mai avansate tehnologii și echipamente; și acesta a fost cazul cu big data. În timp ce a fost desfășurat în Afganistan ca general de brigadă în Forțele de Operații Speciale, el a folosit unele inovații introduse în cadrul Proiectului Maven. Proiectul Maven a fost un program al Departamentului de Apărare inițiat în 2017, care a căutat să automatizeze analiza înregistrărilor video de la drone pentru a ajuta la identificarea țintelor inamice; algoritmi antrenati să recunoască semnaturile au ajutat la procesarea acestei mase de date. Proiectul Maven s-a extins ulterior pentru a procesa alte surse de date. Kurilla a văzut potențialul pe care exploatarea datelor prin procesarea AI l-ar putea aduce pentru Task Force 58 din Afganistan. Într-adevăr, în urma experiențelor sale de acolo, el le spusese ofițerilor superiori americani: „Am văzut ce poate face. Nu ne vom întoarce niciodată” (General-locotenent, OF-8, US Air Force, interviu personal, 25 mai 2023). Apoi a încercat să pună în aplicare aceste tehnici de analiză a datelor când a comandat Divizia 82 Airborne și XVIII Airborne Corps.

Cum au ajutat datele al XVIII-lea Corp Aeropurtat să țintească forțele ruse și, în cele din urmă, să-l rănească pe generalul Gerasimov la 1 mai 2022? După

cum sa menționat deja, în ultimii 20 de ani, a avut loc o explozie de date. Oamenii lasă din ce în ce mai mult urme digitale ale activităților lor în spațiul cibernetic, care, dacă avem suficiente date relevante și știm să le exploatăm, pot fi trasate, analizate cu aplicabilitate tactică.

De-a lungul războiului actual, Ucraina, sprijinită de aliații săi, a exploatat sistematic date din surse deschise, mesaje decriptate de pe telefonul mobil și radio și imagini din satelit. Ei au folosit imaginile postate de civili și soldați ucraineni și ruși pentru a identifica ținte rusești.

Atacul din 31 decembrie 2022 asupra cazarmii din Mariivka, în care ucrainenii susțineau că au ucis 600 de recruți ruși – rușii au recunoscut aproximativ 80 de victime – s-a datorat faptului că soldații ruși au postat imagini pe rețelele de socializare. Software-ul american care monitorizează traficul open-source pare să fi identificat imaginile și a fost în măsură să recomande atacul. În mod similar, XVIII Airborne Corps pare să fi putut colecta, fuziona și analiza date din diferite surse, în special imagini din satelit, pentru a dezvolta ținte foarte precise.

La 1 mai, pare posibil ca Corpul să fi jucat un rol în triangularea unui număr de surse pentru a-l geolocaliza pe Gerasimov cu precizie deplină.

„Lanțul de ucidere” pe care l-am văzut demonstrat la Kiev este replicat pe scară largă de partenerii NATO ai Ucrainei de la un post de comandă din afara țării [de ex. XVIII Corpul Aeropurtat]. Sistemul este construit în jurul aceleiași platforme software dezvoltate de Palantir pe care am văzut-o la Kiev, care poate permite Statelor Unite și aliaților săi să împărtășească informații din diverse surse, de la imagini comerciale prin satelit la cele mai secrete instrumente de informații ale Occidentului. . . Sistemul pe care l-am văzut la Kiev folosește o gamă limitată de senzori și instrumente AI, unele dezvoltate de Ucraina, parțial din cauza limitelor de clasificare. Sistemul mai mare, exterior, poate procesa în siguranță date foarte clasificate, cu protecții cibernetice și acces restricționat, apoi poate transmite datele privind locația inamicului în Ucraina pentru acțiune” (Ignatie 2022)

„Aplicând AI pentru a analiza datele senzorilor, consilierii NATO din afara Ucrainei pot răspunde rapid la întrebările esențiale ale luptei: Unde sunt forțele aliate? Unde este inamicul? Ce arme vor fi cele mai eficiente împotriva pozițiilor inamice? Ei pot apoi furniza informații precise despre locația inamicului comandanților ucraineni de pe teren.” (Ignatie 2022)

Harvard Belfer Center a întocmit un raport la cererea diviziei de cercetare a US Army în care recunoștea impactul militarizării inteligenței artificiale asupra strategiilor militare, mediului de securitate și a relațiilor internaționale, similar cu cel al armelor nucleare, constituind un multiplicator de forță, îndeosebi pentru organizațiile non statale, pentru state mici sau grupuri restrânse de indivizi,

care pot cauza pierderi semnificative corporațiilor transnaționale sau statelor dezvoltate. Se recomandă recurgera la tratate internaționale pentru reglementarea folosirii sistemelor AI militarizate.

Învățarea automată a devenit o componentă critică în sistemele moderne de război. În comparație cu sistemele convenționale, sistemele militare echipate cu Machine Learning/Deep Learning gestionează eficient volume mai mari de date. În plus, AI îmbunătățește autocontrolul și autoacționarea sistemelor de luptă datorită capacităților sale de calcul și de luare a deciziilor. Finanțarea sporită pentru cercetare și dezvoltare din partea agențiilor de cercetare militară promite adoptarea sistemelor bazate pe AI/ML în sectorul militar. DoD-ul SUA a cheltuit 7,4 miliarde pe inteligență artificială, Big Data și cloud în anul fiscal 2017, prefigurându-se ca dimensiunea pieței soluțiilor militare de ML să atingă 19 miliarde până în 2025.[20]

Printre aplicații ale ML în domeniul militar, se regăsesc platformele de război, securitatea cibernetică, logistică și transport :

Target Recognition (Recunoașterea țintelor), Battlefield HealthCare (Îngrijirea medicală pe câmpul de luptă), Combat Simulation & Training (Antrenamentul și Simularea de luptă) și Threat Monitoring & Situational Awareness (Monitorizarea amenințărilor și conștientizarea situațională).

Surse :

CUNOAȘTEREA ȘTIINȚIFICĂ, Volumul 2, Numărul 1, Martie 2023, pp. 160-175, ISSN 2821 – 8086, ISSN – L 2821 – 8086

URL: <https://www.cunoasterea.ro/aplicatii-ale-ai-machine-learning-deep-learning-si-big-data-in-domeniul-militar/> © 2022 Alida Monica Doriană Barbu

În prezent, asistăm la creșterea unui complex militar-tehnologic, care poate submina normele, etica și legile existente în jurul conflictelor armate. Unii savanți au început să analizeze apariția acestui nou regim economic politic în sectoarele de apărare și securitate (Evron și Bitzinger 2023; Valvida et al. 2021; Aradau și Blanke 2015; 2022; Amicelle 2022).

Creșterea Complexului Militar-Tehnologic este o dezvoltare potențial istorică care reconfigurează forțele armate ca instituție. Are implicații organizaționale, politice, juridice și etice foarte grave. Savanții s-ar putea concentra mai util pe această transformare, care este actuală astăzi, mai degrabă decât pe problema mai speculativă a faptului că mașinile ar putea prelua câmpul de luptă.

Gena beligeranta si viitorul umanitatii

Progresele biotehnologiei din ultima jumătate de deceniu au reînnoit întrebări cu privire la utilizarea

de biotehnologii în context de luptă. Înainte de progresele din ultimii câțiva ani și cu privire la state-națiune, armele biologice erau de obicei considerate prea susceptibile de a provoca un rău propriilor forțe pentru așă aibă o mare valoare strategică; aplicațiile militare anterioare ale genomicii erau considerate în mare măsură greșite fiind catalogate ca pseudoștiința eugenistă;

Până de curând, tehnologii precum interfețele brain-computer (BCI) erau prea greoaie pentru câmpul de luptă. Începând cu 2023, îmbunătățirile tehnologice—inclusiv vaccinuri cu acid ribonucleic mesager (ARNm), utilizarea tehnicilor de editare genetica CRISPR și progresele în dezvoltarea interfețelor neurale - și accesibilitatea lor atât pentru forțele prietene, cât și pentru adversari - ar putea schimba aceste calcule strategice. Implicarea unor inteligente artificiale în sfera biowarfare pare tot mai plauzibilă.

Ne sperie posibilitatea ca o inteligență artificială să inițieze un conflict mondial dar rămân total indiferenți în momentul în care lideri politici ajunși la putere prin mijloace mai mult sau mai puțin democratice pornesc războaie moderne în care se săvârsesc atrocități de Ev Mediu asupra civililor , la scară de genocid.Gena beligerantă are o dominantă sinistru în genomul uman ,iesind la iveală în fiecare generație . Utilitatea cea mai mare în zilele noastre ar avea un vaccin care să inactiveze definitiv aceasta genă razboinică iar primii beneficiari sa fie liderii politici ce întrețin conflictele moderne cu potențial de escaladare într-un război mondial distructiv la scara planetară.

Richard Overly a spus: „Războiul e consecința logică atunci când istoria dă puterea către indivizi care și-au propus să devină mari cuceritori, oameni a căror ambiție brută a mobilizat sprijinul poporului lor pentru cucerirea nelimitată - vezi Alexandru cel Mare, Genghis Khan, Napoleon, Hitler.

Această ambiție este o putere hubrică bazată pe exces de încredere în sine arogantă și de obicei se evaporă odată cu moartea sau înfrângerea liderului”.

„Dar atâta timp cât ei conduc, și există oameni dispuși să-i urmeze, războiul este nelimitat și distructiv la scară largă. Aceasta este explicația cea mai periculoasă și imprevizibilă pentru persistența războiului și acoperă întreaga înregistrare istorică. Este unul dintre cele mai sigure indicii că războiul are încă un viitor, precum și un trecut lung.”

„Războaiele viitorului se bazează pe o moștenire sumbră. Faptul că pacea ar părea a fi opțiunea rațională pentru majoritatea oamenilor nu a reușit niciodată să înăbușe dorința de a lupta atunci când războiul pare necesar, profitabil sau o obligație. Și această moștenire este motivul principal pentru care este posibil să ne imaginăm un război mondial viitor.”

The premises of conflict in S.F

In mainstream literature, the engine of a successful novel/short story is in most cases the development of a protagonist/antagonist mechanism generically called conflict. The more elaborate the antagonistic relationship becomes, the better we discover the character/profile of the main hero. Hard science fiction literature is no exception, the difference being the integration of theoretical elements, working hypotheses and scientific artifacts in the development of the conflict and implicitly in the drawing of the characters.

Classically, 6 types of conflicts are described:

1. main character vs. self (internal conflict)
2. hero vs. anti-hero
3. hero vs. natural environment
4. hero vs. supernatural
5. hero vs. technology
6. hero vs. society

In most cases, the narrative thread and consequently the conflict unfolds classically as in any mainstream creation, the difference being made by the antagonist character, there being several specific SF categories:

1. Alien invader - see H.G. Wells' *War of the Worlds*
2. Evil A.I - AI from the *Matrix series*, HAL 9000 from Kubrick's *2001 Space Odyssey*, Allied Mastercomputer from Harlan Ellison's story - *I Have No Mouth and I Must Scream*- 1967
3. Antagonistic Robots/Cyborgs/Androids - *Blade Runner series*, *Terminator series*, *Battlestar Galactica series*
4. Intelligent entities - Jeff VanderMeer's *Annihilation series*
- The Thinking Ocean from *Solaris* - Stanislaw Lem
- MorningLightMountain - collective mind from Peter F. Hamilton's novel *Pandora's Star*

Specific to the SF narrative is the technological/scientific element that comes to increase the stakes of the game/conflict

An example is *Jurassic Park* by Michael Crichton - it starts with the basic scientific principles related to genetic engineering in paleontology, then shows scientists experimenting with the known (fossil DNA

traces) to find out the unknown - dinosaurs brought to life, finally the result of the experiment getting out of control.

Establishing the scientific basis, exploring the limitations and trade-offs, depicting the development process and seamlessly weaving technology into the narrative material becomes the key to creating a convincing and believable world in a successful SF novel.

Believable characters, well-managed conflict, pertinent scientific hypothesis - the perfect recipe for the SF reader's delight.

Human vs. Artificial Intelligence - in S.F. and real life

Artificial intelligence is one of the most debated topics today, and there seems to be little common understanding about the differences and similarities between human and artificial intelligence. Discussions on many relevant topics, such as credibility, explainability, and ethics, are characterized by anthropocentric and anthropomorphic conceptions specific to human intelligence as the gold standard for artificial intelligence. To provide more agreement and to substantiate possible future research goals, this paper presents three notions regarding the similarities and differences between human and artificial intelligence: 1) the fundamental constraints of human (and artificial) intelligence, 2) human intelligence as one of many possible forms of general intelligence, and 3) the potentially high impact of multiple (integrated) forms of hybrid AI applications.

Potential conflicts between humans and AI have been analyzed in the high-tech industrial field where management and control of operations by AI has been used for years. Human-AI conflict in AI-based system can arise due to differences in observation, interpretation and control action:

1. The Observation Conflict can arise when humans and AI do not agree on the observed data or information.
2. The Interpretation Conflict due to differences in decision-making based on observed data, influenced by the learning ability of human intelligence and AI.
3. The Control Action Conflict can arise when the control action led by AI differs from the human one.

Conflicts between humans and AI can introduce additional risks to the operation of AI-based systems. Therefore, it is crucial to understand the concept of human-AI conflict and to make a detailed analysis of the risks.

Recent developments have concluded that it is imperative to establish a collaborative system between humans and AI, known as *Augmented Intelligence*.

Augmented Intelligence, or AI, is another conceptualization of artificial intelligence. It focuses on the assistance roles of AI, with the emphasis that it is intended to enhance human intelligence, rather than replace it.

Consider a machine learning algorithm that can process massive amounts of medical data by searching through family history, patient history, previous records and tests, genetic data, and more to predict disease.

The information would be presented to medical staff in a way that supports

the doctor, who would use his or her reasoning to arrive at a prognosis.

Because the human element, the doctor, is still involved as leader, this software is augmented intelligence, and if the program were to sort through the data and arrive at the prognosis itself, then it would be genuine artificial intelligence.

For which tasks and under which conditions can decisions be safely left to AI, and when is human judgment required? How can we leverage the specific strengths of human and artificial intelligence? How to deploy AI systems effectively to complement and compensate for the inherent constraints of human cognition (and vice versa)? Should we pursue the development of AI “partners” with human (level) intelligence, or should we focus more on complementing human limitations? To answer these questions, people who use AI systems in the workplace or in policymaking need to develop an adequate mental model of the underlying “psychological” mechanisms of AI. So, to achieve well-functioning human-AI systems, awareness of intelligence in humans should be addressed more vigorously.

Human-machine systems are at the intersection of the biosphere and the technosphere and therefore benefit from both the natural/life sciences and the technical sciences. As machines become more intelligent, e.g. with automation or AI, different intentions and conflicts between humans and machines will arise and need to be resolved. Examples of conflicts in the biosphere can help structure human-machine cooperation and resolve conflicts. Arbitration, mediation, dissonance, consonance and interference are key concepts for the human factor and should be used to understand and build successful solutions to human-machine conflicts.

Information processing and storage in the living world have similarities but also differences to computers. The interaction between gene expression and metabolism can be conceptualized in terms of memory systems used in most computer architectures. They have a static long-term memory (ROM), conceptually similar to the information stored in DNA in living organisms, and a volatile short-term memory (RAM), the equivalent of the fast dynamic circuits in the metabolism of intracellular organelles.

Are self-organizing biological systems more “intelligent” than artificial intelligence? If so, why? We frame intelligence as adaptability and explore this question using a mathematical formalism of causal learning. We compare systems by how they delegate control, illustrating how this applies with examples of computational, biological, human organizational, and economic systems. We formally show that the scale-free, dynamic, bottom-up architecture of biological self-organization allows for more efficient adaptation than the static top-down architecture typical of computers, because adaptation can occur at lower levels of abstraction.

Example: percussion of a tendon produces rapid removal of the limb through a spinal reflex, without the intervention of the cortex; touching a hot object with the hand instantly removes the limb from the heat source.

Another more elaborate example: cells become cancerous when they are isolated from the collective informational structure, returning to a primitive transcriptional behavior. We show states of analogy with cancer in sociology when in oppressive regimes constrictive measures are exercised on social groups preventing communication through censorship and limiting the right of association and movement. In order to adapt to adverse conditions, control should be delegated to the greatest extent preventing anarchic behaviors.

Synthetic circuits do not operate in isolation, but continuously draw resources from the vital functions of the host. These resources include energy, polymerases for transcription, ribosomes for translation, enzymatic cofactors, and so on, the depletion of which has a negative impact on native processes. This is commonly known as cellular burden as a general term for oxidative stress and has attracted substantial attention in the scientific community. When oxidative stress exceeds the capacity of the cell to self-renew, apoptosis - cell death - occurs. Recent work has aimed to identify the relevant sources of burden imposed by synthetic constructs. Together with increasingly powerful mathematical models of cellular physiology, these experimental efforts pave the way for precise prediction and control of cellular metabolism, which will allow the construction of complex circuits, components of cellular machinery. Heterologous gene expression draws resources from

host cells. These resources include vital components to support growth and replication, and the resulting cellular burden is a widely recognized bottleneck in the design of robust circuits.

This view of cells as computational devices should not be taken as an argument that cells process information as a digital computer does. The organizations are radically different. To name just a few differences, in a cell there is no clear separation between the data store and the central processing unit: the cell's memory is the same protein reaction network that does its processing. Real proteins rarely respond or act in a completely binary way—concentration levels matter. Apart from DNA, few parts of a cell's internal machinery are explicitly digital in nature—with the result that signaling in a cell must occur in an environment of high biochemical background noise.

It is also interesting that biological function often relies on what might be called exploration with selection - the production of many intermediate products resulting from stochastic subprocesses that are then refined to unique and appropriate solutions. The computer brain eliminates these possible solutions from the start. As Hartwell et al. argues: "Similar disordered and probabilistic intermediaries

emerge in engineered systems based on artificial neural networks—mathematical characterizations of information processing that are directly inspired by biology.

Recent advances in AI raise the possibility that AI systems may one day be able to do anything humans can do, only better.

If artificial general intelligence (AGI) is achieved, AI systems may be able to understand, motivate, problem-solve, create, and evolve at a level and speed that humans will increasingly be unable to match or even comprehend. These possibilities raise the natural question of whether AI will eventually become superior to humans, a successor "digital species." However, a deeper consideration suggests that the overlooked differentiator between human beings and AI is not the brain, but the central nervous system (CNS), giving us an immersive integration with physical reality.

It is our CNS that allows us to experience emotions, including pain, joy, suffering, and love, and therefore to fully appreciate the consequences of our actions on the world around us.

A CNS cannot be manufactured or simulated; it must be cultivated as a biological construct.

"And so even the development of consciousness will not be enough to make AI systems superior to humans."

William Stewart -AI & SOCIETY - 2024

"Life itself is a self-organizing, self-repairing, emergent system in which resistance to spatial and temporal errors leads to the robustness of biological systems. Self-assembly is an event-driven process. Self-organization (SO), unlike self-assembly, is achieved by maintaining a dynamic equilibrium, far removed from equilibrium. Life combines both processes in a single system. Therefore, there is a need for an understanding of the inner workings of massively parallel systems. Such knowledge will ultimately help in the development, in addition to countless other applications in biology, of new, robust, human-made AI systems that will be based on the understanding of deep-rooted biological processes that lead to biological intelligence. In this way, many black-box AI solutions, which are in principle not humanly understandable, could be replaced by white boxes, or at least by mathematically rigorously understood mechanisms that allow for human control and supervision"

"Human-made systems, including artificial intelligence (AI) and machine learning (ML) methods, are typically built using mechanistic approaches, which inevitably fail with a failure of any of their unique constituent components. In contrast, biological systems are typically emergent self-organizing systems that operate far from equilibrium and are capable of self-

repair. Research findings in experimental biology, insect swarm behavior, morphological growth, limb growth, and other fields support the above statement. This leads us to the central question of this chapter: "Can intelligence be achieved without the presence of neurons and brain structures?" Therefore, research on emergent information processing (EPI) is reviewed and deepened in this contribution. What are the building blocks of Life? According to this theoretical research, it is hypothesized that, using a certain level of abstraction, Life is created by a set of microprocesses running on top of a matrix, which ceases to exist with the matrix and the processes that govern it."

Difference between AI and Biological Intelligence Observed through Lenses of Emergent Information Processing- Jiří Kroc

Submitted: 07 August 2024 Reviewed: 13 September 2024 Published: 17 December 2024

For example, deep learning (DL) algorithms are not human-interpretable due to the existence of literally thousands and even tens of thousands of logic gates. In contrast, massively parallel systems allow us to uniquely identify the local definitions of the interactions between the constituent elements that produce globally observed emergent features operating at higher systemic levels. This feature is crucial in the design of future emergent systems, as it will allow us to plan global emergents before any simulation of the system. However, there is a long way to go to achieve this level of theoretical sophistication. It is important to emphasize that some AI methods are already partially fault-tolerant: for example, artificial neural networks (ANNs), methods developed in soft robotics, and large swarms of simple robots. The common denominator of such methods is that they mimic the problem-solving modalities that operate within biological systems. Therefore, this research focuses on developing a mathematical understanding of biological systems in terms of their organization and information processing.

Let us not be fooled by the apparent simplicity of emergent structures observed within biological systems, for beneath them lies a complex network, beyond human comprehension, woven from microprocesses that operate on top of a set of constituent components. In other words, what is observed is not what creates it. There is a dark world of intricate micro-interactions that are invisible to the naked eye.

Those emergent structures and networks of interdependencies are extremely counterintuitive and very difficult to understand by our limited linear thinking.

A good example of a basic model is the AlphaFold protein structure prediction program, developed by Google DeepMind. AlphaFold has revolutionized the accuracy

of prediction for 3D protein structures, catalyzing a new wave of progress in biology (The 2024 Nobel Prize in Chemistry was awarded to John Jumper and Demis Hassabis of Google DeepMind in London for developing a game-changing AI tool for predicting protein structures called AlphaFold, and to David Baker of the University of Washington in Seattle for his work on computational protein design - Nature, 9 Oct 2024).

For synthetic biology, proteins are functional biological machines, the engines behind almost any application. The shape of a protein determines its function - so knowing its structure can help create new properties in it.

Since AlphaFold arrived on the scene in 2021, the number of high-precision human protein structures available to scientists has doubled. One of the key elements that has contributed to AlphaFold's success is that the software is free to use for anyone in the research community, with broad access for researchers who want to use AI and catalyze innovation.

Molecular docking is becoming the new favorite toy of genetic engineers.

AlphaFold's creators continue to work on improving the model. The latest iteration, developed by Isomorphic Labs and the Google DeepMind AlphaFold team, offers improvements to molecular docking, or protein-ligand interaction modeling. This process is often used to model drug binding, but it can also be applied to enzyme design.

Traditionally, molecular docking experiments have relied on determining the crystal structure of the protein with the ligand bound to it. The original AlphaFold, however, did not include complex protein-ligand data and was not very good at predicting binding configurations. The recently released version was specifically trained on binding data and performed significantly better, adding another powerful tool to the AI toolkit.

The applications of generative AI in the enzyme space are almost limitless, from improving detergents to optimizing cell cultures. For example, Protein Evolution, Inc. has collaborated with DOE's Agile BioFoundry and the Joint BioEnergy Institute (JBEI) to create AI-optimized enzymes that break down plastic and textile waste. Another synbio company, Arzeda, is working with Unilever to develop new cleaning enzymes with enhanced stability, performance, and sustainability benefits.

Beyond enzymes, AI models can help design other types of proteins, such as materials with improved properties or alternatives to animal products. For example, Berlin-based synthetic biology materials startup Cambrium, which just raised €8 million in a funding round, is using AI to create a new, durable, skin-identical micromolecular collagen produced in yeast cells.

Biosecurity in the AI era

Needless to say, rapid progress in generative AI must include conversations about biosecurity. The UK government's AI Safety Summit, held last month, brought together policymakers, companies and researchers from around the world to assess the risks of AI. A new report on biosecurity was launched at the summit, offering recommendations for reducing the biological risks associated with AI development.

In the US, in 2023, President Biden's executive order sought to put a brake on AI technologies that threaten national security. While some believe that these measures could stifle innovation, others see them as a necessary measure to implement for the rapidly developing technology.

Let's not forget, however, that AI technology can serve as a valuable tool for identifying biological threats and developing mechanisms to prevent the accidental or deliberate development of risky technologies. For example, Concentric by Ginkgo is an established program for early detection of pathogenic threats to public health that relies heavily on AI developments.

"Concerns about biosecurity highlight another important aspect of AI progress: improving capabilities in other technological areas, such as screening, automation, annotation, and multiplex genome editing. These not only provide valuable data to improve AI models for biology, but also represent points of interference where safety mechanisms can be implemented."

How AI Is Transforming Synthetic Biology: Reaching Far Beyond Biopharma- 2023-Katia Tarasava, PhD

The open-source, open-access tool, known as Evo 2, was developed by a multi-institutional team led by Stanford's Brian Hie, an assistant professor of chemical engineering and a faculty member at Stanford Data Science. Evo 2 was trained on a dataset that includes every known living species, including humans, plants, bacteria, amoebas, and even a few extinct species.

All life is encoded in DNA using just four chemicals, known as nucleotides. These complex molecules are abbreviated using the letters A, C, G, and T. The human genome, at 3 billion nucleotides long, is just an endless string of those four letters. Now, if you imagine DNA as a book that has 3 billion letters, individual genes are the words. They're written differently, have different purposes and meanings—that is, they have different functions.

With Evo 2 AI, we can look for patterns in all that code and use it to predict what the next nucleotide in the sequence will be. In this way, Evo 2 is able to generate – write – a new genetic code that has never existed before, being able to introduce sequences of up to 1 million nucleotides

When we think about biological systems, it becomes obvious that self-organization and emergence are the only ways to maintain integrity in the ever-changing terrain of microprocesses. While the micro-interactions of the constituent biological components are easy to understand, their collective behavior is beyond description and comprehension while using contemporary mathematical and computational methods. The Life uses methods that allow it to act reliably in the presence of an uninterrupted flow of energy in a system that operates far from equilibrium. The need to develop new descriptive tools is fundamental in paving the way to the final understanding of emergent, self-organized systems. This will ultimately lead to the development of new AI design methods.

This inevitably leads us to the issue of broadening the scope of AI methods by incorporating self-organization (SO) and emergence. An important review that addresses this issue is the description of self-assembly and self-organization in the future of AI methods

- **Massively Parallel Environments** - New Models of A.I Design
- **Example of a massively parallel environment** - a supercomputer (Massively Parallel Computer - MPC) having the following characteristics:
- **Multiple processors:** A defining characteristic is the presence of numerous processors working simultaneously.
- **Interconnection network:** Processors, memories and input/output devices are connected by a special network to communicate with each other.
- **Types of synchronization:**
- **SIMD:** All processors execute the same instruction in synchronized steps, controlled by a common clock.
- **MIMD:** Each processor has its own controller and clock, allowing independent execution of tasks.

Deep learning (DL) algorithms are not human-interpretable due to the existence of literally thousands and even tens of thousands of logic gates. Massively parallel systems allow us to uniquely identify local definitions of interactions between constituent elements that produce emergent features observed globally. This feature is crucial in the design of future emergent systems.

The role of massively parallel environments and understanding their inner workings are both of the utmost importance and, at the same time, are quite under-researched. There is a need to continue deeper research into the theoretical foundations that are observed in complex physical, chemical, and living systems. MPCs can serve as a computational tool that provides us with common ground both to develop

theories of massively parallel systems and to unify many diverse research areas under a single umbrella.

For our purposes, three major areas that exploit MPCs will be briefly reviewed: cellular automata, agent-based models, and artificial neural networks. Cellular automata (CA) use a network of identical elements, called cells, where each cell is updated according to an evolution rule that operates on top of the neighboring data. Agent-based modeling (ABM) uses the approach in which all elements, called agents, of the simulation are allowed to move in addition to the definition of the CA. Each agent interacts with a limited number of neighbors up to a certain radius. Artificial neural networks (ANN) are made up of networks of elements called neurons, which are connected by connections leading to fixed graphs.

A very important factor in the design and operation of cellular automata, which is not obvious at first glance, is the complete lack of feedback loops. All self-organizing structures, which emerge either from initial conditions or from manually designed structures, are fed exclusively by information going from a lower level to an emergent higher level. Surprisingly, despite the lack of information from feedback loops, those systems are able to create complex emergent structures that are either hand-made or that arise naturally from random initial conditions.

Unlike manual design, advanced computing should mimic the ways in which living systems self-organize, process information, and solve problems by exploiting fault-tolerant modes.

The main goal of this research was to review and study the differences and similarities between artificial intelligence and biological intelligence that are observed through the lens of emergent information processing (EIP) methodology. The research was conducted with a special focus on self-assembly and emergence. All explorations were conducted under the auspices of the central question:

“Can intelligence be achieved without the presence of neurons and brain structures?”

To achieve this goal, a series of major achievements in biological and artificial intelligence - accompanied by electromagnetic and bioelectric experiments and applications of quantum mechanics and quantum field theory - along with their mutual influences have been noted. Reviews and research have demonstrated that emergent computations are capable of producing emergent structures similar to those observed in biological systems. The old and new phenomena observed in emergent CA systems have given further impetus to the pursuit of the central question. Within the framework of the presented EIP research, there are two basic variants of emergent: error-prone and error-resistant. Designing a humanized and error-prone emergent information processing environment is always easier compared to an error-resistant one,

as a millennia-old paraphrase of the dictum *Errare humanum est* (of course in a different context and avoiding the continuation of *Perseverare diabolicum*)

Man-machine vs. machine in military applications

Military applications of artificial intelligence have become a prominent topic of interest for major military powers. In the past decade alone, the use of AI has made huge leaps in both capability and availability, such as in the area of generative AI. As A.I. as a weapon becomes essential, military dominance will not be defined by the size of an army, but by the performance of its algorithms.

AI has become important to armed forces in planning, cyber, and information operations. However, one of the most important areas of AI development has been in the field of military intelligence, and especially in tactical location and targeting. Artificial intelligence has been used for data collection and analysis. AI has been used to process data so that commanders can better understand the battlespace and can more effectively target targets (Berman et al. 2018; Ford and Hoskins 2022, 5; Goldfarb and Lindsay 2021).

Data refers to digital information stored in cyberspace; virtual material that is held on the internet, in the cloud, or on any computer system. Every activity in cyberspace – a text message, an online order, a photo – leaves a small data trail. As a result of the rise of the internet and smartphones, there has been a data explosion in the last twenty years. As a result, 18 million gigabytes of new data are created globally every minute, and this figure is accelerating.

In 2022, the US Army's XVIII Airborne Corps commanded the Security Assistance Group-Ukraine, providing support to the Ukrainian war effort. The support was very broad, including mundane tasks such as organizing logistics. However, the XVIII Airborne Corps also assisted the Ukrainian army in identifying Russian targets using AI-processed data. Many of these targets were subsequently hit by artillery or rocket fire, killing many Russian soldiers and officers.

Following the Russian invasion of Crimea, the 18th Airborne Corps, under the command of Lieutenant General Christopher Donohue, assumed command of the Security Assistance Group-Ukraine (SAG-U). This command, based in Wiesbaden, Germany, had been coordinating the training of Ukrainian forces since 2015. With the outbreak of war in 2022, the role of the Assistance Group expanded dramatically. The command no longer provided only training for Ukrainians. It began to provide essential command support to the Ukrainian armed forces, planning, and logistics delivery. SAG-U also appears to have provided immediate operational support to Ukrainian

forces, including, crucially, targeting with advanced missile systems supplied by the United States. The 82nd Airborne Division, subordinate to Donohue and co-located at Fort Liberty, deployed a forward headquarters at Rzeszow in Poland at the same time.

The XVIII Airborne Corps began developing a data-centric approach prior to its deployment to Weisbaden. From 2019 to 2022, the Corps was commanded by Lieutenant General Erik Kurilla. Kurilla is widely regarded as an outstanding commander. He had a stellar career as an officer in the Rangers, 82nd Airborne Division, and U.S. Special Operations Forces; he was appointed assistant commander of the Special Operations Forces Community Command from 2012–14. In Mosul in 2005, he was involved in close combat with insurgents in which he was wounded, but he continued to engage enemy soldiers and command his troops, for which he received the Bronze Star. As a result of his work with U.S. Special Operations Forces, Kurilla was exposed to how they used data, processed by AI, to identify enemy targets. Special Operations Forces have often been the beneficiaries of the most advanced technology and equipment; and that was the case with big data. While deployed to Afghanistan as a brigadier general in the Special Operations Forces, he used some of the innovations introduced under Project Maven. Project Maven was a Department of Defense program initiated in 2017 that sought to automate the analysis of drone video footage to help identify enemy targets; algorithms trained to recognize signatures helped process this mass of data. Project Maven later expanded to process other data sources. Kurilla saw the potential that exploiting data through AI processing could bring to Task Force 58 in Afghanistan. Indeed, following his experiences there, he had told senior American officers, “We’ve seen what it can do. We’re never going back” (Lieutenant General, OF-8, US Air Force, personal interview, May 25, 2023). He then tried to implement these data analysis techniques when he commanded the 82nd Airborne Division and the XVIII Airborne Corps.

How did data help the XVIII Airborne Corps target Russian forces and ultimately wound General Gerasimov on May 1, 2022? As already noted, over the past 20 years, there has been an explosion of data. People are increasingly leaving digital traces of their activities in cyberspace, which, if we have enough relevant data and know how to exploit it, can be traced, analyzed with tactical applicability.

Throughout the current war, Ukraine, supported by its allies, has systematically exploited open-source data, decrypted cell phone and radio messages, and satellite imagery. They have used images posted by Ukrainian and Russian civilians and soldiers to identify Russian targets.

The December 31, 2022 attack on the Mariivka barracks, in which the Ukrainians claimed to have killed 600 Russian conscripts—the Russians have acknowledged about 80 victims—was triggered by

Russian soldiers posting images on social media. US software that monitors open-source traffic appears to have identified the images and was able to recommend the attack. Similarly, the XVIII Airborne Corps appears to have been able to collect, merge, and analyze data from various sources, particularly satellite imagery, to develop highly accurate targets.

On May 1, it seems possible that the Corps played a role in triangulating a number of sources to geolocate Gerasimov with pinpoint accuracy.

The “kill chain” we saw demonstrated in Kiev is being replicated on a large scale by Ukraine’s NATO partners from a command post outside the country [e.g., the 18th Airborne Corps]. The system is built around the same software platform developed by Palantir that we saw in Kiev, which can allow the United States and its allies to share information from a variety of sources, from commercial satellite imagery to the West’s most secret intelligence tools. . . The system we saw in Kiev uses a limited range of sensors and AI tools, some developed by Ukraine, in part because of classification limits. The larger, external system can securely process highly classified data, with cyber protections and restricted access, then relay the enemy location data to Ukraine for action.” (Ignatie 2022)

“By applying AI to analyze sensor data, NATO advisors outside Ukraine can quickly answer the essential questions of the battle: Where are allied forces? Where is the enemy? What weapons will be most effective against enemy positions? They can then provide precise information about the enemy’s location to Ukrainian commanders on the ground.” (Ignatie 2022)

The Harvard Belfer Center prepared a report at the request of the US Army Research Division in which it recognized the impact of the militarization of artificial intelligence on military strategies, the security environment and international relations, similar to that of nuclear weapons, constituting a force multiplier, especially for non-state organizations, small states or small groups of individuals, which can cause significant losses to transnational corporations or developed states. It is recommended to resort to international treaties to regulate the use of militarized AI systems.

Machine learning has become a critical component in modern warfare systems. Compared to conventional systems, military systems equipped with Machine Learning/Deep Learning efficiently manage larger volumes of data. In addition, AI improves the self-control and self-action of combat systems due to its computing and decision-making capabilities. Increased funding for research and development from military research agencies promises the adoption of AI/ML-based systems in the military sector. The US DoD spent \$7.4 billion on artificial intelligence, Big Data and cloud in fiscal year 2017, with the market size of military ML solutions expected to reach \$19 billion by 2025.

Among the applications of ML in the military field are warfare platforms, cybersecurity, logistics and transportation:

Target Recognition, Battlefield HealthCare, Combat Simulation & Training și Threat Monitoring & Situational Awareness.

Source :

SCIENTIFIC KNOWLEDGE, Volume 2, Number 1, March 2023, pp. 160-175, ISSN 2821 – 8086, ISSN – L 2821 – 8086

URL: <https://www.cunoasterea.ro/aplicatii-ale-ai-machine-learning-deep-learning-si-big-data-in-domeniul-militar/> © 2022 Alida Monica Dorian Barbu

We are currently witnessing the rise of a military-technological complex, which may undermine existing norms, ethics, and laws surrounding armed conflict. Some scholars have begun to analyze the emergence of this new political economic regime in the defense and security sectors (Evron and Bitzinger 2023; Valvida et al. 2021; Aradau and Blanke 2015; 2022; Amicelle 2022).

The rise of the Military-Technological Complex is a potentially historic development that is reconfiguring the armed forces as an institution. It has very serious organizational, political, legal, and ethical implications. Scholars might more usefully focus on this transformation, which is current today, rather than on the more speculative question of whether machines might take over the battlefield..

The belligerent gene and the future of humanity

Advances in biotechnology over the past half decade have renewed questions about the use of biotechnologies in a combat context. Before the advances of the past few years and with respect to nation-states, biological weapons were typically considered too likely to cause harm to one's own forces to be of much strategic value; previous military applications of genomics were largely considered misguided and labeled eugenic pseudoscience;

Until recently, technologies such as brain-computer interfaces (BCIs) were too cumbersome for the battlefield. Starting in 2023, technological improvements—including messenger ribonucleic acid (mRNA) vaccines, the use of CRISPR gene-editing techniques, and advances in the development of neural interfaces—and their accessibility to both friendly and adversary forces—could change these strategic calculations. The involvement of artificial intelligence in the realm of biowarfare seems increasingly plausible.

We are scared by the possibility that an artificial intelligence could initiate a world conflict but remain totally indifferent when political leaders who came to power through more or less democratic means start modern wars in which medieval atrocities are committed against civilians, on a genocide scale. The belligerent gene has a sinister dominance in the human genome, emerging in every generation. The greatest utility today would be a vaccine that would permanently inactivate this war gene and the first beneficiaries would be the political leaders who maintain modern conflicts with the potential to escalate into a destructive world war on a planetary scale.

Richard Overly said: „War is the logical consequence when history gives power to individuals who set out to become great conquerors, men whose raw ambition has mobilized the support of their people for unlimited conquest - see Alexander the Great, Genghis Khan, Napoleon, Hitler.

This ambition is a hubristic power based on an excess of arrogant self-confidence and usually evaporates with the death or defeat of the leader.”

„But as long as they lead, and there are people willing to follow them, war is unlimited and destructive on a large scale. This is the most dangerous and unpredictable explanation for the persistence of war, and it covers the entire historical record. It is one of the surest indications that war still has a future as well as a long past.”

„The wars of the future are based on a grim legacy. The fact that peace would seem to be the rational option for most people has never been able to quell the desire to fight when war seems necessary, profitable, or an obligation. And this legacy is the main reason why it is possible to imagine a future world war.”

S-a întâmplat ca, propunându-mi să scriu despre cărțile și filmele SF a căror acțiune se derulează (și) sub ape, să ajung la o... deconstrucție. Pe care v-o propun spre lectură.

De la 'subacvatic' la SF

Am fost atras de mic de universul subacvatic, și, prin ani, în sezoane estivale, am tot experimentat interacțiunea cu acesta – fie prin scufundări apnee,

fie prin scuba-diving și snorkeling –, deci combinând (când mai naiv, când mai coerent) observația naturii cu performanța sportivă. Am și scris despre aceasta: fie povestind speculativ, fie relatând non-ficțional, fie documentând activitatea de mentenanță a instalațiilor energetice subacvatice.

Aveam eu vreo șase ani când s-a întâmplat ca Televiziunea Română, în maniera modestă specifică locului și timpului, să transmită un film speculativ-ficțional cu tramă subacvatică. Și încerc acum, luând o pauză din tastarea documentului de față, să răscolesc din nou memoriile artificiale Google pentru a afla numele filmului. (Dau până la urmă de 'Omul amfibie', film sovietic, dar secvențele de pe YouTube nu-mi spun mare lucru. Totuși, îmi propun să-l vizionez zilele următoare pentru o deplină edificare.)

Da, filmul din amintirea mea – probabil completând senzațiile pe care deja le experimentam acvatic în verile acelea – m-a impresionat în mod deosebit. Totuși nu suficient cât să-i rețin numele sau ceva din poveste: îmi amintesc doar atât, că personajul avea abilități amfibiene. Trec peste momentul mnezic stânjenitor, și revin asupra temei.

[*Adiție ulterioară:*] Da, într-una din zilele următoare am vizionat acel film, creat în studiourile Lenfilm din Uniunea Sovietică. Și, chiar dacă – urmărindu-l cu firească curiozitate/speranță – nu am întâlnit imagini care să reînvie amintirea mea, înclin să cred, printr-o logică a excluderii, că totuși acesta e filmul care m-a impresionat în copilărie. Însemnând că amintirea mi-a fost înlocuită de meta-amintire – adică nu conținutul a contat, ci "antetul" amintirii.)

Din memorie storc cu greu câteva filme SF cu miză subacvatică (*20000 de leghe, Omul din Atlantis, Lumea apelor*). Mă mai ajută Google să adaug câteva, iar web-site-ul IMDb se dovedește util în documentare. (Și, da, recunosc! am început cu filmele pentru că introspecția este mai facilă.)

Încerc o inventariere similară și pentru cărți, inclusiv cu recursul la căutarea web. Lista rezultată (vedeți caseta de mai jos) n-a sporit grozav. Pot număra titlurile, cu indulgență, folosindu-mi doar propriile degete. Și, tot privind lista, mă trezesc încercând să găsesc paleative pentru dezamăgire.

• CĂRȚI

'Sphere' – Michael Crichton (1987, ecranizat)
'20000 de leghe pe sub mări' – Jules Verne (1870, ecranizat)

'The Silkie' – A.E. Van Vogt (1969)
'Camouflage' – Joe Haldeman (2004)

• FILME

'Sfera' (1998; Barry Levinson; Dustin Hofmann)
'20000 de leghe pe sub mări' (1954; Richard Fleischer; Kirk Douglas)
'Lumea apelor' (1995; Kevin Reynolds; Kevin Costner)
'Omul din Atlantis' (1977-1978; film serial; Patrick Duffy)
'The Core' (2003; Jon Amiel, Aaron Eckhart)
'Deepstar Six' (1989; Sean Cunningham)

'Omul-amfibie / Человек - амфибия' (1962)
'Inteligență artificială' (2001; Steven Spielberg)
'Abisul' (1989; James Cameron, Ed Harris)

Cu ceva indulgență am mai putea adăuga aici o grămăjoară de filme de acțiune, producții horror sau pulp-fiction (deci mai comerciale, cu mai puțină implicație/provocare introspectivă).

Cred că, la secțiunea proză, doar o eventuală și coincidentă surpriză din partea perechii de autori Dănuț Ungureanu și Marian Truță (urmând lui 'Vegetal' și 'Mineral') ar putea să ne mai salveze de aparența penuriei.

Speculând asupra cauzelor

Multe din creațiile de ficțiune speculativă au îndrăznit să „iasă” din zona de confort, din mediul de obșnuit al omului. Iar genul Science-Fiction, prin inevitabila sa abordare anticipativ-științifică, a avut decenii întregi în care a înfruntat cu râvnă mediul astral: fie el vidul interstelar, ori vreo atmosferă otrăvitoare, sau poate o planetă cu 'G' neobișnuit. Așa că dilema revine, și chiar o putem formula mai concret. „Oare de ce mediul subacvatic terestru, comparabil prin straniețe și inospitalitate cu exotice planete, nu a fost și el suficient onorat de creația SF?”

(Și facem o paranteză pentru a aminti că la NASA scufundarea subacvatică este o parte importantă a antrenamentelor pentru astronauți. Bazinul principal de la Neutral Buoyancy Lab are adâncimea de 12,34 metri.)

Deși riscul de a construi logici sofiste ne pândește apriori, încercăm totuși însăilarea unor ipoteze. Și începem formulând niscăiva date de plecare pentru eventuale raționamente subsecvente. Deci, ce înseamnă mediul subacvatic (prin el însuși sau) pentru ființa om – omul ca personaj de aventură speculativă –, în abordare SWOT:

• Aspecte negative, respingătoare:

» multe funcții fiziologice ne sunt blocate sau grevate (respirație, hrănire, văz, auz, etc);

» incursiunile au inevitabil autonomie de timp redusă sau limitată (aici identificăm trei paliere: (1) cele câteva zeci de secunde permise scufundării în apnee, (2) zeci-sute de minute cu costumație de scafandru autonom; (3) zile/săptămâni/luni de habitare în vreo navă/facilitate submarină);

» incursiuni cu adâncimea scufundării limitată de presiune (presiunea crește drastic odată cu adâncimea; domeniul uzual merge de la cei 3-5 metri permiși în scufundarea apnee, până la cei 20-30 de metri posibili la scuba-diving simplu (corespunzând presiunii de 3-4 atmosfere); însă cu instalații extraordinare se poate ajunge și în Groapa Marianelor, ne-a arătat-o inclusiv James Camerun în 2012);

» incursiuni limitate din cauza temperaturii (chiar și o temperatură aparent suportabilă, de 20° C, devine problematică într-o scufundare de câteva zeci de minute; da, doar câteva liniuțe de termometru

se interpun, sub apă, între disconfort, hipotermie și deces);

» uneori anumite viețuitoare din adâncuri pot fi periculoase (de la meduze otrăvitoare până la rechini); chiar și pielea noastră, umedă fiind, este acolo mai vulnerabilă la rănire decât în mediul uscat);

» etc. (probabil)

• Aspecte pozitive, atrăgătoare:

» din perspectivă vizuală, mediul acvatic ne dezvăluie o doză apreciabilă de straniețe estetică;

» în zonele de apă naturală (cu vegetație și cu faună) universul revelat scufundătorului este fascinant, iar senzațiile vizuale sunt adesea dublate de ne-mai-trăite empatii cu viețuitoarele subacvatice;

» apa ne este oarecum la îndemână (țărm de mare, coastă de ocean, lac de munte – ne sunt accesibile fără mari eforturi, în registrul credibilității necesar speculației științifico-fantastice);

» gestionarea aspectelor privind scufundările poate constitui o admirabilă provocare cerebral-sportivă; ș.a.m.d.

Da, probabil că am mai putea găsi câteva aspecte, și pro- și contra-, și aceasta doar rămânând în registrul realist. Pentru că, revenind la universul ficțional, speculația le poate anula pe unele, așa cum le poate amplifica sau sublima pe altele. Sau, așa cum dintre ele se poate chiar alege premisa ori cheia ficțiunii.

Speculând la circumstanțe atenuante

De ce totuși limita aceasta – dintre mediul obișnuit (în speță uscat, aerob) și mediul acvatic – a constituit o așa de statistic-eficientă barieră în demersurile creatorilor de artă science-fiction? De ce așa puține povești desfășurându-se sub apă?

Să fie vreo teamă bio-psihică, de genul claustrofobiei, de la ideea lipsei de aer? Un soi de tabu subconștient?

Să fie vreo fobie subliminală a riscului de înec? Înecul fiind un accident real, cu care omenirea s-a întâlnit din vechime, spre deosebire de riscul asfixierii în vid cosmic, pe care l-a experimentat respectiva omenire doar în și prin imaginație și doar în vremuri recente?

Să fie un reflex, dintre cele educate, de evitare a banalului? Cum că apă ar fi mai peste tot. Mult mai fascinant și mai cutezător e să ridici ochii spre stele, decât să-i cobori în jos. În fond, să recunoaștem!, deși are și el fascinanța lui, mediul subacvatic, fiind totuși terestru, este limitat ca potențial de tentaculare a aventurilor imaginare.

Încheiere corolară

Recunosc, eseul meu nu a reușit să numească certamente cauza, ori măcar circumstanța atenuantă pentru slaba fertilitate a ficțiunii subacvatice. El doar a identificat o prezumtivă limită – o frontieră (interfață reală) funcționând ca barieră în creativitate –, și a definit problema ei, creionând ipoteze de pornire și chiar propunând câteva posibile, dar întotdeauna discutabile, concluzii.

Însă, până la urmă, lucrurile nici nu sunt așa de grave. Nu doar că mediul acvatic nu a fost pe deplin evitat de creatorii de ficțiuni, dar, la nevoie, sigur mai putem găsi în jur și alte bariere care nu s-au tocit de prea multe încercări.

În plus, acum, la final și salvator, îmi vine în minte o carte deosebită, un roman SF satiric al cărui fir epic se derulează semnificativ în lumea apelor: *'Război cu salamandrele'*, de Karel Capek (1936).

Așa că pot pune punct cu oarece împăcare.

It has occurred that, by motivating myself to write about those science-fiction books and movies whose action takes place underwater, to come to a ... deconstruction. Which I invite you to read below.

From 'underwater' to SF

From my childhood, I was attracted to the underwater universe, and through the years, in summer seasons, I have often experimented the interaction with it: either by apnea diving, by scuba-diving or by snorkeling – thus combining (when naively, when coherently) the observation of nature with athletic performance. I also wrote about this: by speculative storytelling, by non-fictional recounting, or by documenting the maintenance of underwater energy installations.

I was probably six years old when it happened that The Romanian Television – in the modest manner so specific to that time and place – broadcasted a movie with a speculative-fictional underwater plot. And I try now, taking a break from typing on this document, to again stir up those artificial memories of Google to find out the name of that film. (I eventually found on YouTube the sequences from the Soviet movie *'Amphibian Man'*, but they do not bring back much to me. However, I am going to watch it in the coming days, for full clarification.)

Yes, that movie from my memories – probably by filling the aquatic sensations that I already experienced in those summers – particularly impressed me. Still not enough to be able to recall the name or something

from the story: the only thing I remember is that the character had amphibious abilities. But let me get over the mnemonically embarrassing moment and return on the theme.

[*Later Edit:*] Yes, in one of the following days, I watched that movie, created in the Lenfilm studios, in the Soviet Union. And even if – watching it with natural curiosity/hope – I have not encountered images to revive my memory, I tend to think, through logical exclusion, that this is the film that impressed me as a child. And this means that my memory has been replaced by its meta-memory – that is not the content that mattered, but its “headline”.)

I am hardly squeezing my memory for a few movies with underwater stakes (*20000 Leagues, Man from Atlantis, Water World*). Google is helping me to add a few ones, and the IMDb web-site proves itself useful in documenting this. (And yes, I admit it! I started with movies because introspection is easier.)

I am trying a similar inventory for books, also including the web search recourse. The resulting list (see box below) has not greatly increased. I could count the titles, mercifully, using just my own fingers. And, by repeatedly reading the list, I wake up with myself trying to find palliatives for disappointment.

• BOOKS

'*Sphere*' – Michael Crichton (1987)

'*Twenty Thousand Leagues Under the Sea*' – Jules Verne (1870)

'*The Silkie*' – A.E. Van Vogt (1969)

'*Camouflage*' – Joe Haldeman (2004)

• MOVIES

'*Sphere*' (1998; Barry Levinson; Dustin Hofmann)

'*20000 Leagues Under the Sea*' (1954; Richard Fleischer; Kirk Douglas)

'*Waterworld*' (1995; Kevin Reynolds; Kevin Costner)

'*Man from Atlantis*' (1977-1978; TV series; Patrick Duffy)

'*The Core*' (2003; Jon Amiel, Aaron Eckhart)

'*Deepstar Six*' (1989; Sean Cunningham)

'*The Amphibian Man / Человек - амфибия*' (1962; V. Chebotaryov, G. Kazanskiy)

'*Artificial Intelligence*' (2001; Steven Spielberg)

'*The Abyss*', (1989; James Cameron, Ed Harris)

With some indulgences we could add here a stack of action-movies, pulp-fictions or horror productions (therefore, more commercial, with less introspective implication/challenge).

I think that, at the prose section, only an incidental and coincidental surprise from the Dănuț Ungureanu and Marian Truță author-pair (following their 'Vegetal' and 'Mineral' books) could salvage us from this appearance of shortages.

Speculating on the causes

Many of the speculative-fiction works dared to get out of our comfort zone, from the ordinary human environment. And the Science-Fiction genre, through its inevitable scientific-anticipative approach, had many decades in which it zealously faced an astral environment: it being the interstellar void, or any poisonous atmosphere, or a planet with an unusual 'G'. So the dilemma harkens back, and even we can formulate it more concrete. "Why the underwater world on Earth – perhaps as strange and inhospitable as the exotic planets – was not enough honored by the SF creation?"

(We make here a parenthesis to recall that, at NASA, underwater sinking is an important part of astronauts' training. NASA Neutral Buoyancy Lab's main basin has a depth of 40 feet.)

Although the risk to build a sophistic logic a-priori lurks, we however try sketching out some assumptions. And we begin by formulating a few initial data for any subsequent reasoning. So, what does the underwater environment mean for the human being – as a possible character of a speculative adventure –, in a SWOT approach:

• Negative and repulsive aspects:

» many of our physiological functions are blocked or encumbered (breathing, feeding, vision, hearing, etc);

» the incursions have inevitably autonomy for a reduced or limited time (here we could identify three levels: (1) several tens of seconds allowed to the apnea immersion, (2) dozens-hundreds of minutes with the autonomous scuba-diving suit; (3) days/weeks/months livable in a submarine vessel/facility);

» forays with limited immersion depth due to pressure (the pressure increases sharply with the depth; the usual range goes from that 3-to-5 meters allowed in the apnea diving, until the 20-30 meters as possible in the simple scuba-diving (corresponding to a pressure of 3-4 atmospheres); but, with great facilities one can reach the Mariana Trench, as James Cameron showed us back in 2012);

» forays limited due to temperature (even a seemingly bearable temperature of 20° C becomes problematic in a dive lasting tens-of-minutes; yes, underwater, just a few thermometer dashes are between discomfort, hypothermia and death);

» sometimes even the aquatic creatures can be dangerous (from poisonous jellyfish to sharks); even our skin is more vulnerable to injury when wet);

» etc. (probable)

• Strengths and appealing aspects:

» from a visual perspective, the aquatic universe displays a significant dose of beautiful strangeness;

» in the areas of natural water (having vegetation and fauna), the universe that is revealed is fascinating for the diver, and visual sensations are often coupled with never-experienced empathies with the underwater creatures;

» the water is somehow handy to us (sea shore, ocean coast, mountain lake – all are accessible without great effort, within the credibility register required by the science-fiction speculation);

» managing the aspects of diving can constitute an admirable mental-or-physical challenge; and so on.

Yes, perhaps we could find more aspects, both pro- and against-, and all this by solely remaining in the realistic registry. Because, by turning to the fictional universe, the speculation could easily void some of them, as it can amplify or sublimate others. Or, as how, choosing between them, one could even choose the fiction's key-premise.

Speculating on attenuating circumstance

But why this limit – between the usual environment (a dry/aerobic one, in this case) and the aquatic environment – was such a statistically-effective barrier in front of the science-fiction artists' endeavors? Why such few stories carried out underwater?

Is there any kind of bio-psychological fear, like claustrophobia, that arose from the idea of lack of air? A sort of subconscious taboo?

Could the drowning-risk be a subliminal phobia? being this a real incident, which humankind anciently met, unlike the galactic space asphyxiation risk, which was experienced by the same humanity

only through imagination and only in the later times?

Is it a reflex, from among the educated ones, to avoid the banal? Since water would be everywhere. Much more fascinating and daring is to look up toward the stars, instead of descending. In fact, let us admit!, although the underwater world has its fascination, it is still limited in terms of tentacular potential for the imaginary adventures.

A corollary ending

I admit, my essay did not manage to certainly appoint the cause, or at least to nominate a prime attenuating circumstance for that poor fertility of the underwater fiction. It just found a presumptive limit – a border (a real interface) functioning as a barrier to creativity –, and it defined the problem by sketching some starting assumptions and by proposing several possibilities, but always questionable, conclusions.

But, in the end, things are not as bad either. Not only that the underwater world was not completely avoided by the creators of fictions, but, if it is badly needed, we can surely find, around us, other barriers which have not been worn out to sheen by too many attempts.

In addition, now, finally as a salvation, a special book comes to my mind, a satirical science-fiction novel whose narrative thread is carried significantly in the water world: *'War with the newts'*, by Karel Capek (1936).

So, I can end this now with some peace of mind.

Musical instruments, whether real or invented, have a distinct role in fantasy and fantastical literature. They are more than just decorations. They become symbols of power, catalysts of transformation, channels of communication between worlds, or instruments of magic. In fantasy and fantastical prose, sound and vibration often take on material, concrete value, influencing the fates of characters or the balance between good and evil. This differs from realistic literature, where music generally has an aesthetic or cultural role.

After a careful reading of several works by writers such as Mircea Eliade, Gaston Bachelard, Werner Wolf and others, I hope that their ideas support and strengthen the perspective according to which musical instruments and music in fantasy and fantastic literature do not represent mere aesthetic accessories, but carry a profound symbolic, mythical and ontological role. They, each

from a different angle of humanistic research, converge towards the fundamental idea that art – and in our case music – constitutes a language of transcendence, a bridge between the real and the imaginary, between the empirical world and that of the spirit. In this sense, their arguments become solid landmarks in understanding the function of musical instruments in fantastic literature, where sound transforms into a symbol and vibration becomes a creative act.

Mircea Eliade, in his work *"Aspects of Myth (1978)"*, argues that "myth is not just an archaic story, but a form of knowledge that reveals the original meaning of the world". For Eliade, any act of creation, be it artistic, poetic or musical, is a repetition of the cosmogonic moment, a return to the beginnings. When we apply this vision to the fantasy universe, we notice that musical instruments fulfill exactly this function: they bring the world back to

its original, pure state, and reestablish the connection between man and divinity. Just as Orpheus' lyre tamed animals and even stones, so too does Tolkien's harp in the *Silmarillion* or the song of the wizards in *Earthsea* resume the primordial gesture of ordering the cosmos through sound. Eliade states that „the repetition of the archetypal gesture is a form of spiritual regeneration” (Eliade, 1978, p. 45), and in light of this idea, the musical instrument in fantastic prose becomes a sacred object, capable of giving meaning to the world.

This dimension of sacredness is poetically complemented by Gaston Bachelard's conception of imagination. In *“The Poetics of Space and the Poetics of Reverie”* (1984), Bachelard speaks of the power of imagination to “revive interior universes” and of how poetic reverie gives shape to reality. If Eliade explains music in terms of a hierophany—a manifestation of the sacred—Bachelard sees it as an expression of the profound intimacy of being. Music, in his interpretation, is a gateway to “dream spaces,” where the boundaries between matter and spirit blur. When a character touches an enchanted harp or blows a summoning horn, he enters a state of “active reverie”—a Bachelardian concept through which “imagination transforms space and time into living realities” (Bachelard, 1984, p. 92). Thus, the instrument becomes an extension of the inner being, a channel through which the world is resized according to the hero's states of mind..

In this perspective, I completely agree with Bachelard: in fantasy literature, music is not just a sensory description, but a phenomenological experience. Sound does not just accompany the action, it creates it. In an imaginary world, the vibration of an instrument can materialize landscapes, invoke spirits or transform matter. This is, in fact, the essence of the poetics of fantasy: the real and the imaginary merge through a creative force that manifests itself not infrequently in the form of music.

In his monumental work *“The Musicalization of Fiction”* (1999), Werner Wolf takes this idea further, proposing the concept of “intermediality” – that is, “the transfer of artistic structures and effects from one art to another”. Wolf demonstrates that literature can “take over” the principles of music – rhythm, tonality, counterpoint – and transform them into narrative means. In the context of fantasy prose, this “musicalization” of the text is seen in the way in which sound becomes a structural model of the fictional world. For example, in *The Silmarillion*, the universe is born from the song of the Ainur – a perfect metaphor for Wolf's thesis: fiction is constructed musically, and harmony becomes the equivalent of cosmic order. “Fiction can be read as a score, where meaning is revealed through rhythm and repetition” (Wolf, 1999, p. 132). I fully agree with this perspective, because it offers a modern hermeneutical key to interpreting fantasy literature: the musical instrument is not just a narrative object, but a formal principle that shapes the entire fictional universe.

Following Wolf's footsteps, the study by Allan F. Moore and Ruth Dockwray – *“The Role of Music in Fantasy Narratives”* (2015) – brings a contemporary and

interdisciplinary approach. The two authors analyze how music becomes a “narrative vehicle” in the construction of modern fictional worlds, from Tolkien to Gaiman. They observe that in fantasy, sound is used not only to evoke emotions, but also to transmit information about the structure of the world: the timbre, tone, harmony of a melody can reflect the moral or spiritual balance of the universe. “Music, in fantasy narratives, expresses what language cannot express” (Moore & Dockwray, 2015, p. 24). This statement perfectly summarizes the central idea of my research: musical instruments become, in fantasy literature, alternative forms of language – means through which what reason cannot articulate, is communicated.

So, after a careful analysis of these sources, it becomes clear that they all converge towards the same conclusion: music – and implicitly musical instruments – represents a form of symbolic knowledge. Eliade sees it as a way of returning to the sacred, Bachelard experiences it as a form of creative reverie, Wolf understands it as an intermedial transposition, and Moore and Dockwray define it as an autonomous narrative force. In a way, each author reaches a dimension of the same truth: in fantasy and fantastic prose, musical instruments are not simple objects, but “entities” that mediate between worlds, between what is visible and what is inconceivable..

To agree with these authors means, in fact, to recognize the complexity of the artistic act and the syncretic nature of human imagination. Music, in fantasy literature, is not only art, but theology, poetry and metaphysics alike. It reestablishes the connection between man and cosmos, between consciousness and dream, between time and eternity. Therefore, reading these works fully confirms the thesis according to which musical instruments are, in essence, catalysts of the literary miracle — that subtle vibration that makes the existence of imaginary worlds possible.

From Orpheus' lyre in Greek mythology to the enchanted flutes in European fairy tales, the literary tradition of supernatural instruments has always been alive. Modern fantasy literature has taken up these archetypes, reconfiguring them and giving them new functions. Next, we will explore the multiple roles that musical instruments play in fantasy and fantastic prose, analyzing their symbolic, narrative and cultural dimensions, with concrete examples from representative works and authors.

1. The instrument as a mediator between worlds

One of the most common roles of musical instruments in fantasy literature is that of a gateway to another reality. The flute or harp become objects through which characters can cross the invisible barriers between the world of humans and that of spirits, between reality and dream.

The classic example is Orpheus' lyre, which not only conquers the hearts of the gods, but also opens a path to Hell. In European fairy tales, such as those collected by the Brothers Grimm, the enchanted flute or violin forces people to dance against their will, marking the passage to a dimension where natural laws are suspended.

Thus, the instrument becomes a metaphysical key that translates the invisible energy of the universe into audible vibrations.

2. The magical power of sound

In fantasy, music is not a passive art, but a form of magic. The lyre, horn, bagpipes or flute can produce tangible effects: they stir up storms, calm beasts, destroy walls or heal wounds. This idea derives from archaic beliefs that sound vibrations have sacred power.

A famous example is found in Norse mythology, where horns sound at the beginning and end of the world, announcing Ragnarök. In modern literature, J.R.R. Tolkien goes further: in *The Silmarillion*, the entire world is created through the music of the Ainur, led by Ilúvatar. Here, music not only reflects reality, but generates it, confirming its status as primordial magic.

3. The instrument as a symbol of the hero's identity

Often, the fantasy hero receives a musical instrument that defines him or confirms his destiny. This is not a simple object, but an integral part of his journey. Through song, the hero affirms his existence, courage, or belonging to a particular culture.

In Tolkien's *The Hobbit*, the dwarves play instruments before setting off on their journey, and music becomes a way of affirming their collective identity and longing for their homeland. In Andrzej Sapkowski's *The Witcher* series, the bard Jaskier uses the lute not as a magical weapon, but as a symbol of his own mission: to preserve Geralt's heroic memory and give meaning to the adventures through song. The instrument, even without supernatural powers, has the role of building identity and connecting communities.

4. Music and temptation

Musical instruments can also embody the dangerous dimension of seduction. The enchanted flute that lures children, the siren song or the demonic lyre illustrate the ambiguous power of music. In fantasy, the instrument can be a weapon of darkness, a means of corrupting souls.

In children's literature, Hans Christian Andersen's fairy tale *The Magic Flute* shows how music can lead to perdition when used to subjugate. In Terry Pratchett's *Soul Music*, an enchanted guitar conquers the masses, in a parody of the myth of revolutionary music. But this seduction has unpredictable consequences, illustrating the danger of losing control in the face of absolute artistic power.

5. The community and ritual dimension

In many fantasy prose, instruments are not used only by individuals, but by entire communities. Drums, horns and bagpipes accompany magical rituals, war ceremonies or harvest celebrations. They give the literature an archaic atmosphere, reconstructing universes where music is the common language of people and gods.

In Slavic mythology and Russian tales, the balalaika or gusla appear as instruments through which heroes invoke spirits. In Tolkien, the horns of Gondor or Rohan are not only war signals, but also symbols of national unity and tradition. These instruments maintain the

rhythm of collective life, becoming a bridge between the individual and the community.

6. Music and memory

In fantasy and the fantastic, instruments are often repositories of memory. They transmit old songs, long-forgotten memories, stories about gods and heroes. Just as the medieval bard preserved history with his lute, so the fantasy hero uses the instrument to keep the past from disappearing.

In *Song of the Sea*, ritual vibrations and sacred sounds revive the memory of forgotten gods. Similarly, Tolkien's dwarves' songs bring back to life the past of lost kingdoms. The instruments become living archives, carriers of a mythical and fundamental memory.

Conclusion

Musical instruments in fantasy and fantastic literature are much more than simple decorative objects. They become symbolic keys, magical weapons, identity signs, sources of temptation, community bonds, and fundamental elements of worldbuilding.

Whether real or invented, these instruments transform sound into power and music into magic. Through them, fantasy literature revives archaic beliefs and combines them with modern imagination, showing that musical vibration is a universal language, capable of uniting worlds, healing wounds, and defining destinies. Thus, the role of musical instruments is not only aesthetic or symbolic, but structural. They are indispensable links in the fantastic narrative, because they offer a sensitive, vivid expression of the mystery that underlies this type of literature.

Bibliography:

- Andersen, Hans Christian. *Stories*. Bucharest: Ion Creangă Publishing House, various editions.
- Gaiman, Neil. *American Gods*. New York: William Morrow, 2001.
- Grimm, Jacob & Grimm, Wilhelm. *Fairy Tales*. Bucharest: Univers Publishing House, various editions.
- Le Guin, Ursula K. *Earthsea Cycle*. New York: Parnassus Press / Bantam Books, 1968–2001.
- Pratchett, Terry. *Soul Music*. London: Victor Gollancz, 1994.
- Sapkowski, Andrzej. *The Witcher Saga*. Warsaw: SuperNOWA, 1990–2013 (English translation: Orbit Books).
- Tolkien, J.R.R. *The Hobbit*. London: Allen & Unwin, 1937.
- Tolkien, J.R.R. *The Silmarillion*. London: Allen & Unwin, 1977.
- Mircea Eliade – *Aspects of myth* (Univers Publishing House, 1978)
- Gaston Bachelard – *The Poetics of Space / The Poetics of Reverie* (Univers Publishing House, 1984)
- Werner Wolf – *The Musicalization of Fiction: A Study in the Theory and History of Intermediality* (Rodopi, 1999)
- Allan F. Moore & Ruth Dockwray - „The Role of Music in Fantasy Narratives”, *Journal of Fantasy and the Arts*, 2015.

LES UTOPIALES

Martine Lang and Cornel Secu

NANTES-1998. The city of Jules Verne. That's when the idea of a festival dedicated to science fiction was born. The first edition was in 2000. There were just over 20,000 participants.

The 25th edition was this year between October 30 and November 2. Four full days. Very diverse program. You have it here.

Ms. AXELLE ROZE is „in charge” of the program, and ROLAND LEHOUCQ is responsible for the general coordination.

Over 150,000 participants.

It is the largest festival dedicated to S.F. in the world.

It surpassed the San Diego Comic-Con, which exceeded one hundred thousand participants, but also it seems a monotonous thing compared to the scale and diversity existing in Les Utopiales.

The Eurocons are lackluster exercises compared to Les Utopiales.

Maybe with 2-3 exceptions: Timișoara 1994 (over 50,000 participants), Glasgow 1995 (combined with Worldcon, unknown number of participants).

How did it get here?

Through a management with a very good rhythm, even if it had some syncopes.

Through the support of the municipality, the Loire-Atlantique Regional Council, through numerous and generous sponsors, through the large number of volunteers, but also through the very good infrastructure of the Nantes Exhibition Center.

The ideas and the people who moved them mattered enormously.

The theme of this year's festival was SINGULARITES. Excellent. Well chosen, well covered by facts.

The facts were „divided” into four large chapters: attraction, resistance, individual and anomaly.

Responsible for the major projects of the festival were:

GILLESFRANCESCO - old fighter of the organization, writer and important critic in France, was responsible for visual arts, which meant an important paragraph of the 25th edition of the festival.

FREDERIC TEMPS - responsible for cinema programs
NICOLAS MARTIN - responsible for the literary program

HOLWENN ALZIEU - cultural production and public relations (a slightly redundant function, because all the programs meant cultural production).

It was a busy four days, with many parallel events, usually five or six simultaneously, in the morning, and 10 or 11 in the afternoon.

Where to go first: to the events in the R cycle, RENCONTRE, meetings with successful writers or successful artists, to the SOUND LISTENING ROOM, where you could listen to recordings from Radiophonic Fictions, especially France Culture, or the meetings with feature or short film makers in the rooms with very common names: Lieu Unique, atelier 1 or 2.

Of reference were the meetings with Romain Daudet-Jahan, the director of the film KYMEA, who declared, "I am a child of the Utopiales. I would like to see the public again here."

The meeting with DIDER POIRAUD, the director of the MOONBEACH series, who also brought PAWEŁ WARANEK, responsible for the special effects in the film MOONBEACH, to the stage was also very good.

For four days, Nantes was also home to the largest bookstore in the world, dozens of publishers with hundreds of thousands of volumes, book launches, autographs.

Some of the authors also found themselves in RENCONTRE. Such were the meetings with Sabrina Calvo (who talked, among other things, her experience with sex change) or another meeting in Room 2001, the one with CRISTELLE DABOS, who told about her journey as a prose writer and the success she had with the volume published by Gallimard, which made her a star.

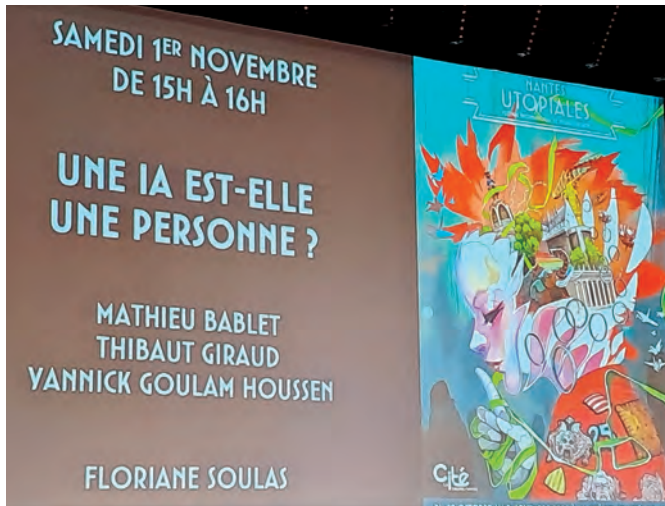
Very interesting were the podcasts or retrospectives with old or classic science fiction films. Among them were extremely attractive titles such as THE LESBIAN PRINCESS OF SPACE.

ENKI BILAL, the famous illustrator and comic book author, but also a screenwriter, who held an interesting conference and signed hundreds of autographs.

Other comic book artists were also successful: Maiwenn Alix (Prix Utopiales jeunesse) in 2023, Denis Bajram (no, he is not related to the Craiova University footballer) or the two Nantesians: Fabien Vellman and Gwen de Bonneval.

The visual arts exhibitions were all very successful, as were the symposia held on their side.

Such was the exhibition LES REVOLUTIONS by STEPHANIE HANS in hall 1, author of the festival poster, a very creative and talented graphic designer.

Or the photography exhibition CHRONOSCOEPE: PHOTOBOOTH DIMENSIONEL in hall 3, or that of JOSEF JANKOVICI in hall 4.

The connection between science and art was present in the conferences in hall 2001 (an always full hall, which accommodated over 3,000 people) or the SCENE SHAYOL hall where SYMBIOTES ALIEN (SYMBIOTES SYNTETIQUES) or Les LIEUX INCONEPREHENSIBLES were presented, or those in the ESPACE CIC OUEST hall: 300,000 km/s UNE VITESE SINGULIERE or PIONNIERS D'HIER PRECURSEURS DU DEMAIN (Room 10) or SECRETS DE RECHERACHES.

D. Trump was not forgotten either, to whom a round table entitled „SURPRISES OF THE REAL TRUMP AND MUSIC” was dedicated.

The games and competitions were very lively. Thousands of participants, mostly young and very young, filled the spaces dedicated to them.

The debate led by UGO BELLAGANBA, F.GABORY AND F. SOULAS under the title „WORLDCON A NANTES” was very interesting.

If the Worldcon will have 50% of the programs of UTOPIALES-25, it will certainly be a remarkable success, above the best American or European Worldcons.

There were often 10-11 parallel events. Where to divide yourself? Hard to choose! That's what happens when you have a lot of good things to choose from.

It would have been good if the organizers had made online subscriptions, like the written press publications from all over the world have. Or they would have filmed everything and edited summaries or full materials containing the festival programs.

The clutter in some rooms or the noise at the events that were in hallways or open rooms was very disturbing.

The festival's YouTube channel, which should include, immediately after the festival closes, the most important moments, is poor and slow (too much time passes from the end of the festival until something is posted).

Then the accreditation of journalists was suspended weeks before the festival began, without any valid reasons.

ICI-RADIO-TV DIGITAL, one of the festival's media partners, was virtually absent, as was Presse Ocean, the daily newspaper from Nantes, which was very stingy with its coverage of the 25th edition of the festival.

EPSILON, the marketing agency entrusted with promoting UTOPIALES, did a better job.

There were a few imperfections, which can be easily corrected for the 26th edition.

Les Utopiales in 2025 was a great festival dedicated to science fiction (once again, we say: the biggest and strongest in the world). A success both in terms of organization and content, where the past met the present and where the present intersected with some possible futures.

Here you have <https://www.utopianes.org/edition-2025/le-programme/> for the feast of the eye and the mind, the entire program of UTOPIALES-25. Very good!

Congratulations to the organizers.

TRON: Ares – o experiență cinematografică spectaculoasă

TRON: Ares – a spectacular cinematic experience

BIANCA SOL

Obligatoriu de văzut pe ecranele IMAX – vei avea parte de o experiență 3D ce te poartă în interiorul Codului, cu fiecare pixel și notă muzicală electrizantă.

Cu un buget estimat la 180 de milioane de dolari, filmul onorează moștenirea lăsată de primul film *TRON*, lansat în 1982, ce s-a bazat pe conceptul intrării într-o lume digitală inspirată de primele jocuri video de la sfârșitul anilor 1970 și de povestea clasică *Alice în Țara Minunilor*.

Continuare a filmului *TRON: Legacy* (2010), deși se concentrează pe personaje noi și concepte moderne de inteligență artificială, *TRON: Ares* este o aventură cinematografică ce împletește acțiunea, efectele vizuale fantastice, muzica futuristă și ideile actuale despre impactul tehnologiei în viețile noastre.

Regizorul Joachim Rønning ne propune o lume în care granița dintre cod și planul fizic, palpabil se estompează. Programul extrem de sofisticat Ares (Jared Leto), conceput de creatorul său, Julian Dillinger (Evan Peters), pare a fi soldatul suprem: super-puternic, inteligent și, capabil să fie reprodus la nesfârșit. Însă, teleportat din „Rețea” în lumea reală, pentru misiuni ce sfidează moralitatea, Ares începe să își caute umanitatea.

Astfel, programul numit ironic după zeul războiului, nu mai vrea să lupte. El vrea să simtă. Și aici începe drama: o inteligență artificială care se caută pe sine, traversând portalul dintre lumi ca un suflet trecând prin moartea inițiativă a devenirii, un suflet care caută să devină real, invers față de omul care vrea să devină spirit.

Dacă e să căutăm profunzimi și simbolistica din spatele aparențelor, vom găsi din plin: lupta dintre tehnologie și spiritul uman, liberul arbitru, capacitatea de a alege binele într-o lume coruptă și egoistă, lumea violentă a corporatismului și lista ar putea să continue. Motivul filosofic „Ce înseamnă să fii om?” nu e abandonat, doar că răspunsul rămâne oarecum superficial. Printre acțiunea explozivă, momentele de introspecție parcă nu își au locul.

Deși ni se prezintă un concept promițător, avem parte mai mult de spectacol decât emoție. Personajele – în ciuda potențialului – rămân eclipsate de efectele speciale. Actorii oferă o prestație impecabilă, dar scenariul nu le permite să dezvolte profunzimi reale.

TRON: Ares este un adevărat spectacol vizual – ecranul izbucnește în tonuri de roșu electric, albastru neon și violet holografic, cu armuri sofisticate, motociclete ultra-performante și celebrele dăre luminoase lăsate în urmă. Filmul arată bine și sună chiar mai bine. Coloana sonoră, creată de Nine Inch Nails, este un adevărat concert de ritmuri intense ce efectiv pulsează prin tine, datorită sistemului audio performant ce transformă fiecare scenă într-o experiență senzorială imersivă. Dar, deși te poartă într-o călătorie fascinantă timp de două ore, la ieșirea din sala de cinema parcă magia dispare.

Dacă te aștepti la o poveste matură despre identitate și umanitate, cu dramă și dialoguri profunde, acest film nu este pentru tine. Decât să fii dezamăgit de ceea ce nu este filmul, mai bine bucură-te de ceea ce are de oferit și anume o experiență cinematografică senzorială. Nu este un film cu o poveste memorabilă, dar poți pleca gândindu-te la ideea de „nepermanență” reprezentată de viața umană și la ce înseamnă de fapt liberul arbitru.

Cel mai probabil pe ecranul televizorului sau al calculatorului filmul nu va fi atât de impresionant, fiindcă, mai mult decât povestea de care posibil să nu-ți amintești peste ani de zile, este vorba de simțire. „Este doar... un sentiment”, cum a zis și Ares. Nu merită analizat prea mult, ci doar trăit.

A must-see on IMAX screens – you’ll experience a 3D journey that pulls you inside the Code itself, with every pixel and electrifying musical note. With an estimated budget of 180 million dollars, the film honors the legacy of the first *TRON* film, released in 1982, which was based on the concept of entering a digital world inspired by early video games from the late 1970s and the classic story *Alice in Wonderland*.

A sequel to *TRON: Legacy* (2010), although focused on new characters and modern concepts of artificial intelligence, *TRON: Ares* is a cinematic adventure that weaves action, fantastic visual effects, futuristic music, and contemporary ideas about the impact of technology on our lives.

Director Joachim Rønning proposes a world in which the boundary between code and the tangible, physical plane is blurred. The highly sophisticated program Ares (Jared Leto), conceived by his creator, Julian Dillinger (Evan Peters), seems to be the ultimate soldier: super-strong, intelligent and capable of being reproduced endlessly. But once teleported from the “Grid” into the real world for morally ambiguous missions, Ares begins searching for his own humanity.

Thus, the program ironically named after the god of war no longer wishes to fight. He wants to feel. And that is where the drama begins: an artificial intelligence searching for itself, crossing the portal between worlds like a soul passing through the initiatory death of becoming—a soul yearning to become real, the inverse of the human being who seeks to become spirit.

If we’re looking for depth and symbolism beyond the surface, we will find plenty: the struggle between technology and the human spirit, free will, the capacity to choose good in a corrupt and selfish world, the violent realm of corporatism, and the list could go on. The philosophical theme “What does it mean to be human?” is not abandoned, yet the answer remains somewhat superficial. Amid the explosive action, moments of introspection feel out of place.

Although we are presented with a promising concept, we ultimately get more spectacle than emotion. The characters—despite their potential—are overshadowed by the special effects. The actors deliver impeccable performances, but the script doesn’t allow them to develop true depth.

TRON: Ares is a true visual spectacle—the screen bursts with electric reds, neon blues, and holographic purples, with sophisticated armor, ultra-fast motorcycles, and the iconic glowing trails. The film looks great and sounds even better. The soundtrack, created by Nine Inch Nails, is a pulsating concert of intense rhythms that you feel physically, thanks to the high-performance audio system that transforms each scene into an immersive sensory experience. Yet, although it takes you on a fascinating two-hour journey, the magic seems to fade as soon as you leave the cinema.

If you’re expecting a mature story about identity and humanity, with drama and profound dialogue, this is not the film for you. Rather than being disappointed by what the film is not, it’s better to enjoy what it does offer: a sensory cinematic experience. It’s not a movie with a memorable story, but you may leave thinking about the idea of “impermanence” represented by human life and what free will truly means.

Most likely, the film won’t be as impressive on a TV or computer screen, because more than the story—which you might not remember years from now—it’s about sensation. “It’s just... a feeling,” as Ares himself says. It’s not meant to be analyzed too deeply—just experienced.

GOANA LUI GRIGORE

Goana lui Grigore, Eagle-2025, o colecție de povestiri, unele dintre ele migrând, prin prisma volumului, spre nuvelete, scrisă de scriitorul Cristian Mihail Teodorescu, un hard *sefist* extrem de respectat în *fandom*. Membru fondator și președinte SRSFF, fizician, autor al editurii Nemira, cu S.F. 2, Ed. Bastion Senzoriada (2014). Dar toate acestea nu ne vor împiedica să fim exigenți cu proza actuală a scriitorului. Scriitura e complexă, specifică unui tip anume, raportat generației sale, C.M. Teodorescu fiind născut în anul 1966. O mixtiune, în volumul de față, între natura conflictului și picaresc, personajele sale sunt încărcate la maxim, vii, pe linia de start, cu sufletul la gură și cu ochii în ochii naratorului, așteptând să fie aruncate în marea narațiunii, dacă pot spune așa. Precum soldăței unei forțe imperiale, își duc până la capăt misiunile, Sile, Luciano, Moș Ioșca, Ipotenuză etc. Cu zel. Imprevizibili, și asta e o treabă bună, cu câteva limitări, bineînțeles. De multe ori, textul este bombardat de intervențiile autorului, cum ar fi: „se simți atras- ca un bec din Fieni de ziarul în care urma să fie împachetat.”

Vorbe de duh, literalmente.

Sau: „Era deșirat cu o calviție precoce... capul turtit într-o parte din motive pe care le putem lăsa la alegerea cititorului: (a). la naștere, țâșnise în Realitate cu prea mult aplomb...; (b). o tumoră pe creier...” O intervenție menită să creeze o relație scriitor-cititor.

Numărul lor mare ar fi o mică problemă. Sunt școli de scriere creativă, dacă le pot spune așa, care combat astfel de intervenții, prin efectul lor permanent de a distruge firul epic. Da și nu, depinde de maniera în care sunt spuse și de numărul lor. Ca scriitor ai dreptul să faci ce vrei tu, atâta vreme cât exprimi o stabilitate emoțională și psihică a cuvintelor, o fermitate neartificială. Există o naturalețe și ea apare ca un aliaj dintre tehnică, abținerea literară - arta de a nu vrea să lămurești sau să impresionezi, și un fel de autobiografie (*deepinside*) mascată etc. Atunci când unul dintre aceste ingrediente este în exces, partitura scârțâie. De aceea este greu să reproduci stilul lui Oates, Joyce sau Balzac, să zicem, pentru că fiecare scriitor are o matrice interioară specifică, un ADN propriu, care nu poate fi reprodus decât de autor. Și C. M. Teodorescu are propriul său ADN, cu particularități bine stabilite, cu foarte multă informație, în special SF, „am re-dedus teoria

domeniilor feromagnetice față de articolele originale ale lui Charles Kittel (1946, 1949).”

Probabil, în povestirea „Game Over” , există și autobiografie bine calibrată, ca o defulare, o reîncărcare a peniței. Atunci când vezi, prin toate aceste *layere*, ochii povestitorului, pielea fină a globului său interior, de unde pleacă toate aceste semnale, se formează un fel de împlinire intrinsecă și o comunicare secretă, cititor-scriitor. Benefică.

Un punct care poate fi în minus, finalurile prozelor în deltă. Cu multe fire epice care se desprind din firul central. Dezordonat, formând de cele mai multe ori o mlaștină care înghite lacomă întreaga construcție, fie din dorința de-a justifica și a lămuri prea multe lucruri deodată, sau manipularea sinapselor de către creionul interior.

Însă, în „Goana lui Grigore” scriitorul devine neconvențional, nepăsător, fără menajamente, cu stilul lui propriu, ironic.

„GORE-SUNTEM-TOTI.

Grigorisirea îi îndeamnă să recepționeze glasul lui Grigore Întâiundul și numai pe acela...

La început a fost o amețeală, îmi amintesc cum țâșneam încovrigat...”

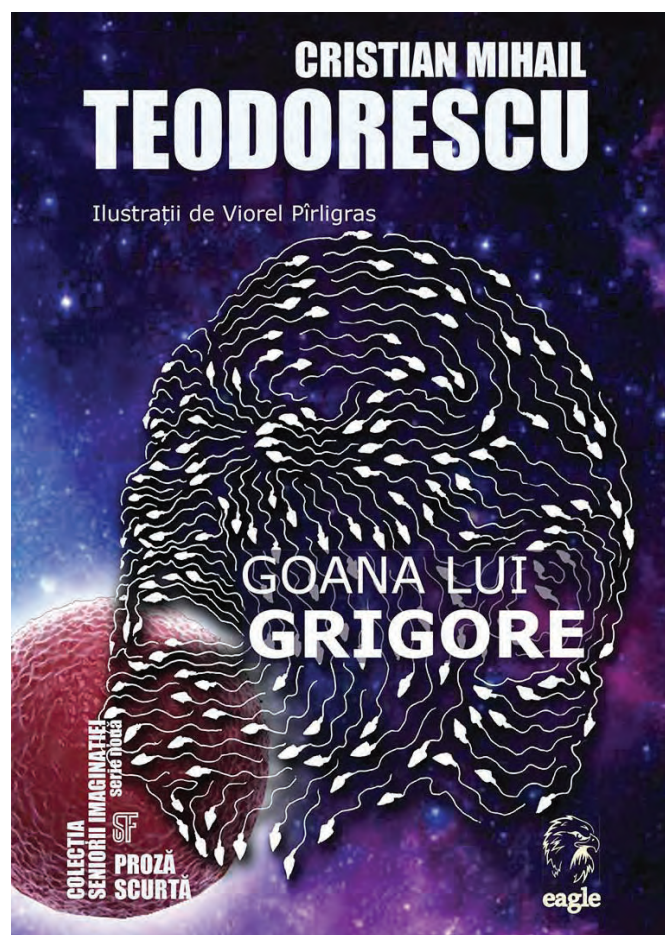
Un fel de geneză a zigوسفerei. Susținută din plin de aceste neluări în serios, personale.

Dar cum spunea cineva „și virtutea exagerată duce la viciu”, iată, și de data asta, proza scurtă, „Goana lui Grigore” e aglomerată de incursiuni shakespeariene parțial perimate, „Vai mie, dar ce drăgălași! Adepții tăi sunt niște lași!”, altele mai bine lucrate, „Poeta va fi multă, imperial-ocultă. Irina e regină, iar Lumea-i e grădină”, diminuând construcția povestirii. Cel mai greu este să te împotrivești acestui creion- subconștient, care fură acțiunea principală, sau, cel puțin să i te opui printr-o manieră literară inovativă, sofisticată. Cum, pe bună dreptate, se justifică scriitorul (într-una din proze) „povestirile bune se scriu de la sine”, dintr-o anumită perspectivă putem fi de acord. Totul depinde de definiția sinelui. Sau cât de bine este filtrată comunicare cu sinele, cât de curată poate fi. Încercările în literatura sunt sortite pieririi încă de la început, atâta vreme cât în ele transpare dorința de-a impresiona. Cât de dificil este să rămâi modest, chiar și atunci când, exaltat, atingi tavanul casei pentru prima oară!?

Dar, ce ar fi scriitorul fără aceste fandări avangardiste?!

Personajele principale ale lui C.M. Teodorescu, în mare parte, masculine, sunt deziluzionate sentimental, cum este Ipotenuză din *Iar vizezi femei*, de „deziluzia numărul unu”, de sorginte poloneză, sau „Deziluzia nr. 2. , Mirela”, urmată evident de „Deziluzia nr. 3 (Magdalena)”, o studentă. Interesant e că pe Ipotenuză îl interesau mai mult comunele, orașelele necunoscute de unde veneau acestea, reținând numele acestor localități în pofida numelor personale. Mai mult decât atât, ele satisfac, cum e Camelia din Pucioasa, nevoile cognitive ale personajului.

Există un fel de autobiografie din perioada studenției, amintind de căderea comunismului (în *Atelierul de reparații și întreținere*), de aceste neîmpliniri amoroase, specifice vârstei, o neîncadrare față de cealaltă jumătate, asaltată de căutări ideatice sau supracompensată prin sex, care mi-a amintit de *Suferințele Tânărului Werther*, de Goethe. O blamare perpetuă a eroului, întreaga vină inserată în conștiința masculinității ocrotește feminitatea, precum un Don Quijote postmodernist, modificat și recalibrat în majuscula Contemporaneității. Acest conflict interior personal funcționează ca un resort în mai multe povestiri. Deși, mai degrabă un scriitor nouăzecist, C.M. Teodorescu are *soft skill*-uri pentru a se ancora în proza actuală. Rezolvă conflictele eroilor; deși uneori deznodământul devine stufos și inundat, în cele din urmă personajul ajunge la liman. Din punct de vedere psihologic, proza lui C.M. Teodorescu este vie, vibrantă. Cu o sumedenie de incluziuni științifice bine documentate (*O veste tristă*), cu zone erogene, unde falusul este bine reprezentat, cu o pânză SF țeșută în jurul personajelor și a intrigii, justificată, cu momentele sale de „iluminare magică”.

Apărent, nelegate, povestirile sunt interconectate prin această pânză SF, în ochiurile plasei există personajele bine creionate, precum lumini intermitente, creând o hartă Morse a semnalelor luminoase, aceleași mesaje la nesfârșit, sub forme diferite, de multe ori blamând această goană, acest zgomot pentru nimic, dar și extrapolând câteva din întrebările personale fără răspuns.

Ionuț Manea

GRIGORE'S CHASE

Grigore's Chase, Eagle-2025, a collection of stories, some of which develop, through the volume, to short stories, by the writer Cristian Mihail Teodorescu, a hard-core *Sefist* extremely respected within the *fandom*. Founding member and president of SRSFF, physicist, author of the Nemira publishing house, with *Senzoriada* (2014). But all this will not prevent us from being demanding with the writer's current prose. The writing is complex, specific to a particular type, compared to his generation, C.M. Teodorescu being born in 1966. A mixture, in this volume, between the nature of conflict and picaresque, his characters are loaded to the max, alive, on the starting line, with

bated breath and their sight in the eyes of the narrator, waiting to be thrown into the sea of narration, if I may say so. Like the soldiers of an imperial force. They carry out their missions to the end, Sile, Luciano, Moș Ioșca, Ipotenuză, etc. With zeal. Unpredictable, and that's a good thing, with a few limitations, of course. Often, the text is bombarded with the author's interventions, such as: „he felt attracted - like a light bulb from Fieni - to the newspaper in which he was to be wrapped.”

Witty words, literally.

Or: "He was disheveled with premature baldness... his head flattened on one side for reasons that we

can leave to the reader's choice: (a). at birth, he had burst into Reality with too much aplomb..., (b). a brain tumor..." An intervention meant to create a writer-reader relationship.

Their large number would be a small problem. There are schools of creative writing, if I may call them that, that combat such interventions, by their permanent effect of destroying the epic thread. Yes and no, it depends on the manner in which they are said and on their number. As a writer you have the right to do what you want, as long as you express an emotional and psychological stability of the words, a non-artificial firmness. There is a naturalness and it appears as an alloy of technique, literary abstinence - the art of not wanting to clarify or impress, and a kind of masked autobiography (*deepinside*), etc. When one of these ingredients is in excess, the score creaks. That is why it is difficult to reproduce the style of Oates, Joyce or Balzac, let's say, because each writer has a specific inner matrix, a DNA of his own, which can only be reproduced by the author. And C. M. Teodorescu has his own DNA, with well-established particularities, with a lot of information, especially in science fiction, „I re-deduced the theory of ferromagnetic domains from the original articles of Charles Kittel (1946, 1949)."

Probably, in the story „Game Over", there is also a well-calibrated autobiography, like a deflation, a reloading of the pen. When you see through all these layers, the narrator's eyes, the fine skin of his inner globe, where all these signals come from, a kind of intrinsic fulfillment and a secret communication, reader-writer, is formed. Beneficial.

A point that can be a minus, the endings of the prose in delta. With many epic threads that break away from the central thread. Messy, most of the time forming a swamp that greedily swallows the entire construction, either from the desire to justify and clarify too many things at once, or the manipulation of synapses by the inner pencil.

However, in „Grigore's Chase" the writer becomes unconventional, careless, without restraint, with his own, ironic style.

„GREG-ARE-ALL OF US".

The Grigorisation urges them to receive the voice of Grigore Within and only that...

At first it was dizzying, I remember how I was gushing crookedly..."

A kind of genesis of the zygosphere. Fully supported by these not-taking-it-seriousnesses, personal.

But as someone said, „even exaggerated virtue leads to vice", here, again this time, the short prose, „The Chase of Grigore" is crowded with partially outdated Shakespearean incursions, „Woe to me, but how cute! Your followers are cowards!", others better crafted, „The poetess will be mighty, imperial-occult. Irina is a queen, and the World is her garden.", diminishing

the construction of the story. The hardest thing is to resist this subconscious pencil that steals the main action, or, at least to oppose it through an innovative, sophisticated literary manner. As the writer rightly justifies (in one of his prose pieces), „good stories are written by themselves", from a certain perspective we can agree. It all depends on the definition of the self. Or how well the communication with the self is filtered, how clean it can be. Attempts in literature are doomed from the very beginning, as long as the desire to impress is evident in them. How difficult it is to remain modest, even when, in elation, you touch the ceiling of the house for the first time!?

But what would the writer be without these avant-garde rants?!

The main characters of C.M. Teodorescu, mostly male, are sentimentally disillusioned, such as Ipotenuza in *You are dreaming of women again* (Iar visezi femeii), by „disillusionment number 1", of Polish origin, or „Disillusionment no. 2. , Mirela", obviously followed by „Disillusionment no. 3 (Magdalena)", a student. Interestingly, Ipotenuza was more interested in the villages, the unknown towns where they came from, retaining the names of these localities despite the personal names. Moreover, they satisfy, such as Camelia in Pucioasa, the cognitive needs of the character.

There is a kind of autobiography from the student period, recalling the fall of communism (in *The Repair and Maintenance Workshop*), these amorous unfulfillments, specific to the age, a lack of belonging to the other half, assailed by ideological searches or overcompensated through sex, which reminded me of *The Sorrows of Young Werther*, by Goethe. A perpetual blame of the hero, the entire guilt inserted into the consciousness of masculinity protects femininity, like a postmodernist Don Quixote, modified and recalibrated in the capital letter of Contemporaneity. This personal inner conflict functions as a spring in several stories. Although, rather a nineties writer, C.M. Teodorescu has *soft skills* to anchor himself in current prose. He resolves the heroes' conflicts, although sometimes the denouement becomes thick and flooded, in the end the character reaches the harbor. From a psychological point of view, C.M. Teodorescu's prose is alive, vibrant. With a lot of well-documented scientific inclusions (*Sad news*), with erogenous zones, where the phallus is well represented, with a sci-fi fabric woven around the characters and the plot, justified, with its moments of „magical illumination"

Seemingly unrelated, the stories are interconnected through this sci-fi web, in the meshes of the net there are the well-drawn characters, like flashing lights, creating a Morse map of light signals, the same messages endlessly, in different forms, often blaming this rush, this noise for nothing, but also extrapolating some of the personal unanswered questions.

Ionuț Manea

TRAIAN ABRUDA

Despre Traian Abruda cu dor

Mai trag cu ochiul la „amicii” mei de pe FB, care mai postează și poezie, atunci când „politicul” le mai lasă timp. Nu pentru că s-ar pricepe la politică, pentru că nu se pricep, cum nu mă pricep nici eu, dar așa, să se dea în stambă (cum o mai fac și eu) că au opțiuni, au păreri, știu ce spun, știu ce vorbesc. Adevărul e că nu prea știu, iar unii din ei o deraiază bine de tot. Un artist își cam vede de arta lui, dacă se consideră artist. Băgăcioșenia ăsta în politică e contraproductivă. Poezia e importantă în viața artistică, aș supralicita și aș spune în viața de zi cu zi, ține de spirit, ține de civilizație, ține de talent, imaginație, inteligență. Știu că spun o banalitate, poezia, literatura în general, arta în general, e inexplicabilă în evoluția umană. Biologia nu se ocupă de produse secundare ci, strict, de autoconservare, adaptabilitate, înmulțire. Nicio altă entitate biologică de pe planetă nu scrie poezie.

Poetul meu favorit, contemporan cu mine, Traian Abruda, a murit anul trecut, dar a lăsat niște volume de poezie în urma sa, solide, închegate. Inspirat, aș spune. Criticii generației lui nu s-au ocupat de el. Poetul Traian Abruda nu era membrul niciunui partid, nici nu-i lăuda pe politicieni, nu-și ridica confrății în slăvi, deși avea și el favoriții lui printre artiști. Nu pretind că-i înțeleg pe toți poeții, mai ales că suntem inundați de falși poeți, pseudopoeți sau de poeți de doi bani. Îi mai citesc pe cei care cred, în opinia mea, că merită să fie citiți, cum e Traian Abruda, un poet care impresionează, cu un scris aproape de vrăjitorie, direct dar și foarte subtil, un provocator al limbii și al limbajului poetic, surprinzător în idee, sens, inovație, imagine și culoare (omul fiind grafician și pictor), uneori chiar șocant, dar nu prin aroganță sau agresivitate, ci prin iscusința și inteligența cu care își contruia poemele. Îmi lipsește pagina lui de poezie, în ultimii ani posta mai mereu ceva nou pe pagina lui de FB, uneori deschideam calculatorul pur și simplu să văd ce-a mai postat el.

Nu se lăsa antrenat în polemici politice tâmpite, așa cum o fac poeții de azi (nu toți) (dar nici puțini), nu se plângea că nu era bagat în seamă de clanul elitist al poeziștilor, ăștia care se citesc numai între ei, se cântă, și se descântă numai între ei, se laudă numai între ei, se publică și se traduc numai între ei. Dar, da, mă repet, Traian Abruda a lăsat ceva în urmă și iar mă repet, îmi lipsește Traian Abruda, îmi lipsesc poemele lui proaspete, crude, cu arome de culoare.

Costel Baboș

About Traian Abruda with longing

I occasionally glance at my “friends” on FB who also post poetry when “politics” leaves them time. Not because they know politics, because they don’t, just like I don’t, but so that they can pretend (like I do) that they have options, they have opinions, they know what they’re saying, they know what they’re talking about. The truth is that they don’t really know, and some of them really go off the rails with it. An artist kind of focuses on his art, if he considers himself an artist. This meddling in politics is counterproductive. Poetry is important in artistic life, I would go so far as to say in everyday life, it’s about spirit, it’s about civilization, it’s about talent, imagination, intelligence. I know I’m stating a banality, poetry, literature in general, art in general, is inexplicable in human evolution. Biology doesn’t deal with by-products but, strictly, with self-preservation, adaptability, reproduction. No other biological entity on the planet writes poetry.

My favorite poet, a contemporary of mine, Traian Abruda, died last year, but he left behind some volumes of poetry, that are solid, cohesive. Inspired, I would say. Critics of his generation did not deal with him. The poet Traian Abruda was not a member of any party, nor did he praise politicians, nor did he exalt his confreres, although he also had his favorites among artists. I do not claim to understand all poets, especially since we are flooded with fake poets, pseudo-poets or cheap poets. I still read those who, in my opinion, are worth reading, such as Traian Abruda, an impressive poet, with writing that is almost magical, direct but also very subtle, a provocateur of language and poetic expression, surprising in idea, meaning, innovation, image and color (the man being a graphic designer and painter), sometimes even shocking, but not through arrogance or aggression, but through the skill and intelligence with which he constructed his poems. I miss his poetry page. In recent years, he was always posting something new on his FB page, and sometimes I would open my computer simply to see what else he had posted.

He didn’t get involved in stupid political polemics like today’s poets (not all) (but also not few), he didn’t complain that he wasn’t noticed by the elitist clan of poets, those who only read each other, sing about each other, and delight only among themselves, praise each other, publish and translate only among themselves. But, yes, I will repeat myself, Traian Abruda left something behind and I will say it again, I miss Traian Abruda, I miss his fresh, raw poems, with flavors of color.

Costel Baboș

THERE
HE IS, THE
SHADOW
BEHIND THE
CURTAIN.

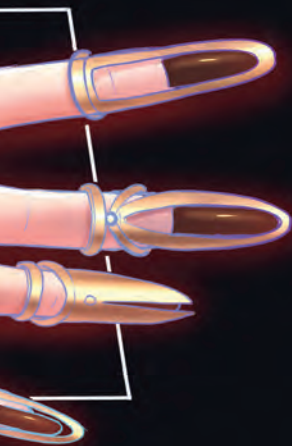
...

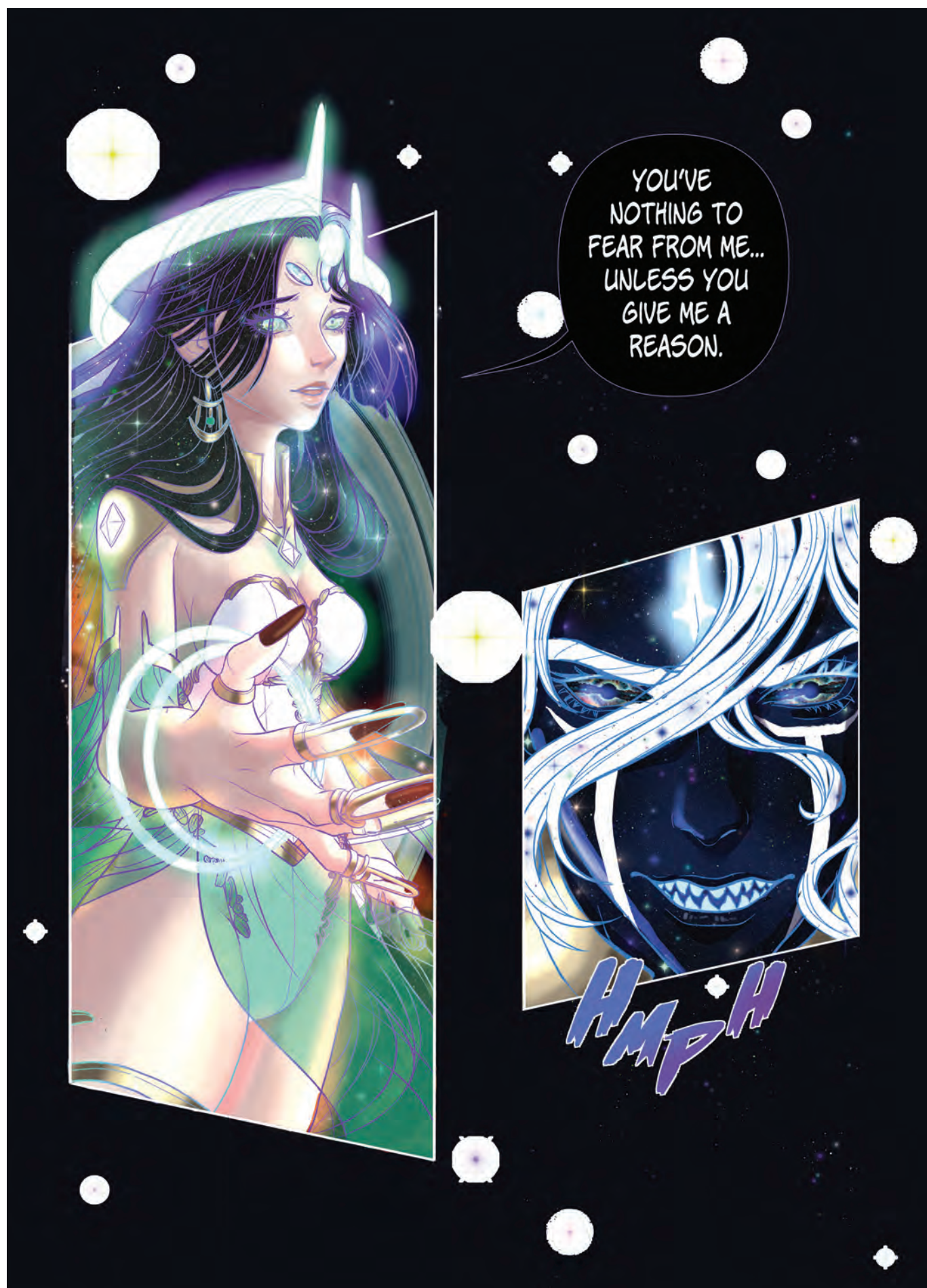

CAREFUL NOW,
LOVE, YOU WILL
FREEZE THE
ROOM WITH
THAT COLD
ATTITUDE.

COME!

COME
FORTH CHILDREN
OF DARKNESS!

ROMCON-47

Convenția Națională de Science-Fiction, Romconsf, cum este cunoscută, s-ar putea să se despartă anul viitor de Bușteni și să se mute la Craiova.

Depinde foarte mult de decizia primăriei din Craiova.

Oricum, perioada de desfășurare a fost aprobată de Consiliul Director al ARCASF-24,25 și 26 aprilie 2026. Craiova merită cu prisosință să fie gazda celei de-a 47-a Convenții Naționale de Science-Fiction.

Deja un invitat de onoare se știe: este Alexandru Mironov. În săptămânile următoare se va definitiva lista cu invitații speciali.

Componența juriului este deja alcătuită: Daniel Botgros (președinte); Cristina Negreanu (membru); Ovidiu Vitan (membru); Bogdan Mihăilescu (membru) și Vlad Pasencu (membru).

Pentru informații actualizate accesați site-urile www.arcasf.ro sau www.romconsf.ro.

ROMCON-47

The National Science Fiction Convention, Romconsf, as it is known, may leave Bușteni next year and move to Craiova.

It depends a lot on the decision of the Craiova City Hall.

Anyway, the period of the event was approved by the ARCASF Board of Directors - April 24, 25 and 26, 2026. Craiova deserves to be the host of the 47th National Science Fiction Convention.

One guest of honor is already known: it is Alexandru Mironov. In the coming weeks, the list of special guests will be finalized.

The jury is already formed: Daniel Botgros (chairman); Cristina Negreanu (member); Ovidiu Vitan (member); Bogdan Mihăilescu (member) and Vlad Pasencu (member).

For updated information, visit the websites www.arcasf.ro or www.romconsf.ro.

Două gene care ne-au ridicat în picioare: cum mici schimbări au transformat mersul uman

O echipă de cercetători a identificat două modificări genetice esențiale care au remodelat pelvisul uman și au pus bazele mersului biped. Studiul, publicat în *Nature*, arată că prima schimbare a făcut ca osul iliac – partea superioară a bazinului – să se rotească cu 90 de grade, reorientând mușchii folosiți anterior pentru deplasarea în patru labe într-un sistem adaptat pentru statul și mersul pe două picioare. A doua modificare a întârziat procesul de osificare a iliului, menținându-l mai mult timp sub formă de cartilaj. Combinația acestor schimbări a dus la formarea unui pelvis scurt și lat, în formă de bol, caracteristic oamenilor, esențial pentru echilibru și stabilitate.

Analizând la microscop țesuturi pelviene în dezvoltare provenite de la oameni, cimpanzei și șoareci, împreună cu imagini CT, cercetătorii au descoperit că, la oameni, cartilajul iliac crește lateral, nu vertical, așa cum se întâmplă la alte primat. În plus, transformarea cartilajului în os are loc mai târziu, oferind mai mult timp pelvisului să se lărgască. Analiza genetică a arătat că aceste modificări provin din ajustări ale „comutatoarelor” care controlează activarea genelor: cele responsabile de formarea cartilajului rămân active mai mult și în regiuni noi, iar cele pentru formarea oaselor se activează ulterior.

Pentru că genele de dezvoltare sunt aproape identice între primat, cercetătorii cred că aceste schimbări au apărut devreme în evoluția hominizilor, după separarea de cimpanzei. Studiul confirmă ideea că mari transformări anatomice pot apărea din mici schimbări în momentul și locul activării genelor.

Adaptările care au permis mersul biped au avut însă și consecințe: forma modificată a bazinului ar putea explica incidența crescută a osteoartritei de sold la oameni. De asemenea, lărgirea pelvisului ar fi putut facilita nașterea bebelușilor cu creiere mai mari, contribuind ulterior la evoluția inteligenței umane.

Two genes that lifted us onto our feet: how small changes transformed human walking

A team of researchers has identified two essential genetic modifications that reshaped the human pelvis and laid the groundwork for bipedalism. The study, published in *Nature*, shows that the first change caused the iliac bone — the upper part of the pelvis — to rotate by 90 degrees, reorienting muscles previously used for four-limbed movement into a system adapted for standing and walking on two legs. The second modification delayed the ossification of the ilium, keeping it in cartilage form for a longer period. Together, these changes produced the short, wide, bowl-shaped pelvis characteristic of humans, crucial for balance and stability.

By examining developing pelvic tissues from humans, chimpanzees, and mice under the microscope, along with CT images, the researchers found that in humans, iliac cartilage grows sideways rather than vertically as in other primates. Moreover, the transition from cartilage to bone occurs later, giving the pelvis more time to widen. Genetic analysis showed that these changes come from adjustments to the “switches” that control gene activation: cartilage-forming genes stay active longer and in new regions, while bone-forming genes activate later.

Because developmental genes are nearly identical across primates, the researchers believe these changes appeared early in hominid evolution, after humans diverged from chimpanzees. The study supports the idea that major anatomical shifts can arise from small changes in the timing and location of gene activity.

However, the adaptations that enabled upright walking also had consequences: the modified pelvic shape may explain the higher incidence of hip osteoarthritis in humans. Additionally, a wider pelvis may have facilitated the birth of babies with larger brains, contributing to the later evolution of human intelligence.

ILDIKO GÁBOS-FOARTĂ ȘI PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ-2025

ILDIKO GÁBOS-FOARTĂ, colega noastră de redacție, este membră a clubului Helion de peste trei decenii. Este una din cele mai importante traducătoare din România.

Bunii cunoscători ai limbii maghiare au apreciat mereu virtuțile stilistice și calitatea literară a tuturor traducerilor făcute de Ildiko Gabos-Foartă.

În paginile revistei Helion Ildiko a publicat mai multe traduceri de povestiri din autori maghiari de s.f. și fantasy, cel mai important fiind Gyorgy Dragoman. Volumul acestuia SISTEMRESTART, a fost apărut la editura Polirom și lansat la Helion, în noiembrie 2023, cu prezența pe „zoom” a autorului.

Collega noastră are „mână bună” la traducerile din maghiară.

Laureatul Premiului Nobel pentru Literatură din 2025, LASZLO KRASZNAHORKAI, are trei cărți traduse în română de ILDIKO GABOS-FOARTĂ „ÎNTOARCEREA ACASĂ A BARONULUI WENCKHEIM”, „SATANTANGO” și „ZSOMLE S-A DUS”.

Stilul lui Krasznahorkai este unul pretențios, așa că după primele romane traduse, Ildiko se simțea „acasă în limba lui”, după cum precizase într-un e-mail, trimis în decembrie 2021, chiar viitorul laureat al Premiului Nobel:

„Pentru că în cazul celor mai multe limbi – sunt tradus în aproximativ 35-40 de limbi – am traducători permanenți, iar, după chinurile de început, de fiecare dată s-a conturat o limbă Krasznahorkai specifică acelei limbi. La fel cum, datorită Dumneavoastră, începe să se contureze și o limbă română Krasznahorkai, iar de acum încolo povara va apăsa asupra Dumneavoastră cu mult mai puțină greutate decât a făcut-o până acum.”

ILDIKO GÁBOS-FOARTĂ ȘI PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ-2025

ILDIKO GÁBOS-FOARTĂ, our editorial colleague, has been a member of the Helion club for over three decades. She is one of the most important translators in Romania.

Good connoisseurs of the Hungarian language have always appreciated the stylistic virtues and literary quality of all the translations made by Ildiko Gabos-Foartă.

In the pages of Helion magazine, Ildiko has published several translations of stories by Hungarian science fiction and fantasy authors, the most important being Gyorgy Dragoman. His volume SISTEMRESTART was published by Polirom Publishing House and launched at Helion in November 2023, with the author's presence on “zoom”.

Our colleague has a “good hand” for Hungarian translations.

The 2025 Nobel Prize laureate for Literature, LASZLO KRASZNAHORKAI, has three books translated into Romanian by ILDIKO GABOS-FOARTĂ, “THE RETURN HOME OF BARON WENCKHEIM”, “SATANTANGO” and “ZSOMLE HAS GONE”.

Krasznahorkai's style is demanding, so after the first translated novels, Ildiko felt “at home in his language”, as the future Nobel laureate himself stated in an email sent in December 2021:

„Because in the case of most languages – I am translated into approximately 35-40 languages – I have permanent translators, and, after the initial struggles, each time a Krasznahorkai tongue specific to that language has taken shape. Just as, thanks to you, a Romanian Krasznahorkai language is also beginning to take shape, and from now on the burden that will weigh on you will be much less than it had before.”

Țânțarii cuceresc Islanda: un nou semn al încălzirii climatice?

Pentru prima dată în istorie, în Islanda au fost confirmați țânțari, stărnind întrebări legate de capacitatea lor de a supraviețui iernii aspre din această țară nordică. La mijlocul lunii octombrie, trei exemplare de Culiseta annulata — două femele și un mascul — au fost capturate la nord de Reykjavík de un localnic, folosind o panglică îmbibată în vin roșu. Descoperirea, confirmată de Institutul de Științe Naturale al Islandei (NSII), face ca doar Antarctica să mai rămână fără țânțari. Specia este considerată mai degrabă o neplăcere decât un pericol, întrucât nu transmite boli oamenilor.

Originea acestor insecte nu este clară, însă cel mai probabil au fost aduse de oameni, posibil prin transport aerian. Prezența ambelor sexe sugerează că ar putea să se reproducă, dacă un reuși să treacă de iarnă.

Specia C. annulata este răspândită în toată Europa de Nord, inclusiv în Suedia și Finlanda, fiind adaptată la frig. Adulții pot supraviețui iernii ascunzându-se în grajduri, peșteri sau alte adăposturi. Totuși, ciclurile repetate de îngheț și dezgheț din Islanda ar putea reprezenta un obstacol, afectând insectele adulte sau larvele aflate în repaus.

Unii oameni de știință cred că apariția țânțarilor în Islanda ar putea fi legată de încălzirea globală, întrucât țara a înregistrat temperaturi record, iar zona arctică se încălzește de patru ori mai repede decât media globală. Chiar dacă acest mic grup nu va reuși să se stabilească permanent, prezența lor ar putea semnaliza schimbări ecologice cauzate de climă. Cercetătorii avertizează că și alte insecte, precum libelulele, ar putea urma același tipar, extinzându-și arealul spre nord. Supraviețuirea țânțarilor până în primăvară va depinde de cât de bine se vor adapta la iernile islandeze tot mai imprevizibile.

Mosquitos conquer Iceland: a new sign of climate warming?

For the first time in history, mosquitoes have been confirmed in Iceland, raising questions about whether they can survive the country's harsh northern winter. In mid-October, three Culiseta annulata specimens — two females and one male — were captured north of Reykjavík by a local resident using a ribbon soaked in red wine. The discovery, confirmed by the Icelandic Institute of Natural Sciences (NSII), means that only Antarctica remains mosquito-free. The species is considered more of a nuisance than a danger, as it does not transmit diseases to humans.

The origin of these insects is unclear, though they were most likely brought in by people, possibly via air transport. The presence of both sexes suggests they could reproduce if they manage to survive the winter.

C. annulata is widespread across northern Europe, including Sweden and Finland, and is well adapted to cold climates. Adults can survive winter by sheltering in barns, caves, or other protected structures. However, Iceland's repeated freeze-thaw cycles may pose a challenge, affecting both adults and overwintering larvae.

Some scientists believe the appearance of mosquitoes in Iceland may be linked to global warming, as the country has experienced record temperatures and the Arctic region is warming four times faster than the global average. Even if this small group does not establish a permanent population, their presence may signal climate-driven ecological changes. Researchers warn that other insects, such as dragonflies, may follow a similar trend and expand their range northward.

Whether the mosquitoes survive until spring will depend on how well they adapt to Iceland's increasingly unpredictable winters.

FANTASTICA MAGAZIN

A apărut Fantastica Magazin nr 10 pe luna septembrie 2025 a editurii Cristian Plus Art, cu un sumar generos, foarte mulți autori, unii mai cunoscuți, alții mai noi, multe rubrici, proză, eseu, grafică, bandă desenată și așa mai departe.

Revista are un format elegant, chiar arătos, și o calitate foarte bună a hârtiei și a copertilor.

Dealtfel, revista poate fi procurată atât în forma ei tipărită, cât și cea electronică de pe site-ul <https://cristianplusart.ro/>

Printre autori îl remarc în primul rând pe Aurel Antonie care, deși plecat dintre noi, lasă în urmă o operă importantă. Eu m-am îndrăostit de el încă din 1983 când a debutat cu volumul de proză scurtă „Mozaicul”

O notă foarte bună și pentru Györfi-Deák György, care apare atât ca autor cât și traducător. Desigur sunt multe alte nume ce ar putea fi pomenite, intenția mea nu e să republic cuprinsul magazinului, îi las pe cei interesați să le descopere singuri.

Ceea ce pot să fac e să recomand Fantastica Magazin lecturii, să-i felicit pe colaboratorii săi, editura și pe directorul editurii Daniel Cristian Dumitru.

La mai mare și la mai multe!

FANTASTICA MAGAZIN

Fantastica Magazin no. 10 was published in September 2025 by the Cristian Plus Art publishing house, with a generous summary, many authors, some better known, others newer, many columns, prose, essays, graphics, comics and so on.

The magazine has an elegant, even handsome format, and a very good quality of the paper and covers.

By the way, the magazine can be purchased both in its printed and electronic form on the website <https://cristianplusart.ro/>

Among the authors, I would like to mention Aurel Antonie, who, although has left us, leaves behind an important body of work. I fell in love with him ever since 1983 when he debuted with the short prose volume "Mozaicul" (The Mosaic)

A very good note for Györfi-Deák György, who appears both as an author and a translator. Of course, there are many other names that could be mentioned, but as my intention is not to republish the contents of the magazine, I will let those interested discover them for themselves.

What I can do is recommend Fantastica Magazin as a read, to congratulate its collaborators, the publishing house and the director of the publishing house Daniel Cristian Dumitru.

To greater heights and more!

ORAȘUL ASCUNS AL PEȘTILOR
DIN ANTARCTICA: MII DE CUIBURI
DESCOPERITE ÎN ADÂNCURILE MĂRII WEDDELL

Cercetătorii au descoperit o rețea vastă de cuiburi de pești aranjate ordonat în adâncurile înghețate ale Mării Weddell, dezvăluind un nivel surprinzător de organizare și complexitate ecologică într-unul dintre cele mai reci medii marine de pe Pământ. Descoperirea, publicată în *Frontiers*, subliniază importanța protejării ecosistemelor fragile din Antarctica, aflate sub presiunea tot mai mare a intereselor pentru exploatare minieră și pescuit.

În 2019, o echipă de biologi marini a explorat o zonă recent eliberată de gheață, lângă platforma Larsen, folosind un robot subacvatic trimis la peste 350 de metri adâncime. Filmările realizate au surprins sute de adâncituri în formă de bol pe fundul mării. Inițial, cercetătorii nu au știut ce sunt, dar ulterior au identificat aceste forme uniforme drept cuiburi ale peștilor nototenioizi cu aripioare galbene (*Lindbergichthys nudifrons*) — o specie antarctică adaptată la temperaturi sub zero grade.

Echipa a numărat peste 1.000 de cuiburi dispuse în modele geometrice distincte: clustere, semilune, forme de U, linii și ovale. Majoritatea erau grupate strâns, ceea ce sugerează un comportament cooperant sau o strategie comună de apărare împotriva prădătorilor. Peștii mai mici ar putea prefera cuiburile grupate pentru protecție, în timp ce exemplarele mai mari își construiesc cuiburi izolate.

Totuși, scopul exact al acestor aranjamente rămâne neclar. Este posibil ca unele perechi să construiască mai multe cuiburi false pentru a deruta prădătorii. Sunt necesare cercetări suplimentare pentru a înțelege mai bine comportamentul de reproducere și structura populației acestor pești.

Descoperirea evidențiază cât de puțin se cunoaște despre viața de sub gheața Antarcticii și urgența explorării înainte ca habitatele neatrinse ale Mării Weddell să fie afectate de activități umane distructive.

THE HIDDEN CITY OF ANTARCTIC FISH:
THOUSANDS OF NESTS DISCOVERED
IN THE DEPTHS OF THE WEDDELL SEA

Researchers have discovered a vast network of neatly arranged fish nests in the frozen depths of the Weddell Sea, revealing a surprising level of organization and ecological complexity in one of the coldest marine environments on Earth. The finding, published in *Frontiers*, highlights the importance of protecting Antarctica's fragile ecosystems, which are increasingly threatened by mining and fishing interests.

In 2019, a team of marine biologists explored an area recently freed from ice near the Larsen Ice Shelf using an underwater robot deployed at more than 350 meters deep. The footage captured hundreds of bowl-shaped depressions on the seafloor. At first, the researchers were unsure of their origin, but they later identified the uniform structures as nests of yellowfin notothenioid fish (*Lindbergichthys nudifrons*), a species adapted to subzero Antarctic waters.

The team documented over 1,000 nests arranged in distinct geometric patterns: clusters, crescents, U-shapes, lines, and ovals. Most were tightly grouped, suggesting cooperative behavior or a shared strategy to defend against predators. Smaller fish may prefer clustered nests for protection, while larger fish might opt for solitary nests.

However, the exact purpose of these arrangements remains unclear. It is possible that some pairs create multiple decoy nests to confuse predators. Further research is needed to better understand the species' reproductive behavior and population structure.

The discovery underscores how little is known about life beneath Antarctica's ice and the urgent need to explore these ecosystems before the untouched habitats of the Weddell Sea are disrupted by human activities.

Fanzinul ARTZONE al clubului cu același nume din Brăila își continuă evoluția editorială bună din ultimul timp. E meritul inimosului MIRCEA CĂRBUNARU, care știe să adune în paginile publicației nume importante din s.f.-ul autohton, dar și membri ai clubului brăilean.

Nr.10 și 11, ultimele pe care le-am citit (iulie și septembrie 2025) sunt pilduitoare în

acest sens. Am remarcat, în mod special, eseurile semnate de DAN DOBOȘ sub genericul „Mituri și arhetipuri în cultura pop”, un serial foarte bun, foarte analitic, cu o viziune proprie, excelentă față de obiectul de studiu.

O altă rubrică bine acoperită este cea denumită „Cu nasul în cărți” cu analize percutante semnate de Mihai Vintilă și Mircea Cărbunaru..

„Flash Fiction” este o altă rubrică suculentă din fanzin. Un „flash” reușit este și *Greu de ales* semnat de Gyorfi Deak Gyorgy, de fapt o pastilă s.f. cu poantă finală.

„Ilustratori celebri” este o altă rubrică, care merită parcursă și urmărită.

Îl găsim în fanzin și pe omniprezentul polonez Krystof T.Dabrowski, pe care îl bănuim că s-a înfrățit cu A.I.

La pag. 7 din nr 10 o găsim pe bucureșteanca Alexandra Ghenghea despre care M. Cărbunaru spune că reprezintă „semnătura unui debut extraordinar de bun”. Dacă ar fi avut „al treilea ochi” (este titlul schiței semnate de A. Genghea) poate ar fi aflat că autoarea debutase cu ani în urmă în revista HELION.

The fan-magazine ARTZONE of the club with the same name from Brăila, continues its good editorial evolution of late. It is the merit of the kind-hearted MIRCEA CĂRBUNARU, who knows how to gather important names from the local science fiction, as well as members of the Brăila club, in the pages of the publication.

No. 10 and 11, the last ones I read (July and September 2025) are exemplary in this regard. I particularly noted the essays signed by DAN DOBOȘ under the heading "Myths and Archetypes in Pop Culture", a very good series, very analytical, with its own, excellent vision of the subject of study.

Another well-covered column is the one called "With the nose in books" with captivating analyses signed by Mihai Vintilă and Mircea Cărbunaru.

"Flash Fiction" is another juicy section in the fanzine. A successful "flash" is also *Hard to Choose* by Gyorfi Deak Gyorgy, in fact a s.f. pill with a final punchline.

"Famous Illustrators" is another column, which is worth reading and following.

We also find the ubiquitous Polish Krystof T. Dabrowski in the fanzine, whom we suspect is related to A.I.

On page 7 of issue 10 we find Alexandra Ghenghea from Bucharest, whom M. Cărbunaru says represents the "signature of an extraordinarily good debut". If he had had a "third eye" (this is the title of the sketch signed by A. Genghea), perhaps he would have found out that the author had debuted years ago in the HELION magazine.

O OGLINDĂ SPRE TRECUT: CUM CHIPUL DIN COPILĂRIE POATE TREZI AMINTIRI UITATE

Un nou studiu arată că vizualizarea unei versiuni mai tinere a propriei persoane poate reactiva amintiri vii din copilărie, demonstrând o legătură puternică între percepția corporală și memorie. Cercetarea, realizată de neurologi de la Universitatea Anglia Ruskin și publicată în Scientific Reports, arată că modificări subtile ale felului în care ne percepem corpul pot îmbunătăți accesul la amintiri autobiografice timpurii – inclusiv la cele din perioada de „amnezie infantilă”.

Experimentul a implicat 50 de adulți supuși unei tehnici numite „iluzia de înfățișare” (enfacement illusion). Fiecare participant a privit un video live cu propriul chip, modificat digital pentru a semăna cu versiunea sa din copilărie. Imaginea se mișca în timp real, urmărind mișcările capului și creând senzația că fața de copil reflectată era a lor. Grupul de control a văzut doar chipul lor adult, nemodificat.

După această experiență, participanții au fost rugați să își amintească evenimente din copilărie și din ultimul an. Cei care au văzut versiunea lor de copil au reușit să evoce amintiri semnificativ mai detaliate și mai vii decât cei din grupul de control.

Cercetătorii cred că acest efect apare deoarece creierul înregistrează informații despre corp – cum arătam și cum ne simțeam – ca parte a formării memoriei. Reintroducerea acestor indicii corporale poate reactiva amintiri stocate de mult timp.

Rezultatele sugerează că imaginea corporală joacă un rol esențial în accesarea amintirilor personale. Această descoperire ar putea inspira noi terapii pentru persoanele cu pierderi de memorie sau amnezie traumatică, folosind iluzii corporale sau realitate virtuală pentru a stimula reamintirea. Studiul oferă primele dovezi experimentale că reconectarea minții cu o versiune mai tânără a corpului poate redeschide accesul la trecutul uitat.

A MIRROR TO THE PAST: HOW YOUR CHILDHOOD FACE CAN AWAKEN FORGOTTEN MEMORIES

A new study shows that viewing a younger version of oneself can reactivate vivid childhood memories, revealing a strong link between bodily self-perception and memory. The research, conducted by neuroscientists at Anglia Ruskin University and published in Scientific Reports, indicates that subtle changes in how we perceive our bodies can improve access to early autobiographical memories — including those from the period of “childhood amnesia.”

The experiment involved 50 adults who experienced a technique called the enfacement illusion. Each participant watched a live video of their own face digitally altered to resemble how they looked as a child. The on-screen image moved in sync with their head movements, creating the sensation that the childlike face reflected in the video was truly theirs. The control group saw only their unaltered adult faces.

After this experience, participants were asked to recall events from childhood and from the previous year. Those who viewed their childlike faces were able to produce significantly more detailed and vivid childhood memories than those in the control group.

Researchers believe this effect arises because the brain encodes bodily information — how we looked and how we felt — as part of memory formation. Reintroducing these bodily cues may help reactivate memories stored long ago.

The results suggest that bodily self-perception plays a key role in accessing personal memories. This discovery may inspire new therapies for individuals with memory loss or trauma-related amnesia, using body illusions or virtual reality to stimulate recall. The study provides the first experimental evidence that reconnecting the mind with a younger version of the body can reopen access to forgotten parts of the past.

Revista *Paradox*, un nou număr

Paradox — a new issue

Astăzi, pe o piață de carte tot mai restrânsă – din lipsă de cititori și din cauza ofertei digitale tot mai bogate –, continuitatea unei reviste SF tipărite este de aplaudat, mai ales când în spatele acesteia se află nu o instituție, ci doar un grup inimos de scriitori și fani, reuniți sub numele „Asociația Wells-Timișoara”.

Merită amintite și celelalte reviste tipărite: CSF Earth, Fantastica și Helion. Alături de suratele lor digitale, Galaxia 42, ArtZONE SF și Helion Online, acestea formează o constelație de publicații în care autori și cititori de SF, fantasy, fantastic și horror se întâlnesc pe terenul comun al imaginației.

În cel mai nou număr al Paradoxului regăsim autori consacrați, dar și în curs de afirmare și aflați la început de drum: L. Nistorescu, S. Genescu, L.V. Szabo, D. Timariu, L. Ionică, Györfi-Deák G., T. Urdea, C. Vicol, C. Fometici, D. Treta, B.M. Bati, G. Gabrinov și G.C. Borș. Revista este ilustrată de T. Abruda, S. Nicola, V. Pîrligras, S. Zegrean și A. Zmed.

Today, in a book market that is increasingly narrow — due to a lack of readers and because of an ever richer digital offer — the continuity of a printed SF magazine is something to be applauded, especially when it is supported not by an institution, but by a dedicated group of writers and fans — the “Wells-Timișoara Association.”

The other printed magazines are also worth mentioning: CSF Earth, Fantastica, and Helion. Together with their digital sisters, Galaxia 42, ArtZONE SF, and Helion Online, they form a constellation of publications in which SF, fantasy and horror

authors and readers meet on the common ground of imagination.

In the newest issue of Paradox we find established authors, as well as emergent authors and authors at the beginning of their careers: L. Nistorescu, S. Genescu, L.V. Szabo, D. Timariu, L. Ionică, Györfi-Deák G., T. Urdea, C. Vicol, C. Fometici, D. Treta, B.M. Bati, G. Gabrinov, and G.C. Borș. The magazine is illustrated by artists T. Abruda, S. Nicola, V. Pîrligras, S. Zegrean, and A. Zmed.

KRYZSTOF T.DABROWSKI

UN POLONEZ CIUDAT

Un scriitor polonez contemporan pe numele lui Kryzstof T.Dabrowski, a împânzit toate publicațiile românești, fie online, fie tipărite, cu povestiri și schițe, care de care mai proaste, dar și unele bunișoare.

Le trimite tuturor aceleași lucrări. Nu contează că se publică de două ori, de trei ori.

Contează că-și îmbogățește C.V.-ul. Noi îl suspectăm că folosește A.I.-ul în scrierile lui. Unii spun că lucrările slabe ar fi ale lui, iar cele mai bune ar fi făcute de A.I.

În orice caz nu-l vom mai publica pe DABROWSKI, considerând că felul cum procedează nu-i face cinste. E total imoral.

A STRANGE POLISH MAN

A contemporary Polish writer by the name of Kryzstof T.Dabrowski, has littered all Romanian publications, whether online or in print, with stories and sketches, some worse than others, but also some really good ones.

He sends the same works to everyone. It doesn't matter if it is published twice, three times.

It matters that he enriches his CV. We suspect him of using A.I. in his writings. Some say that the weak works are his, and the best ones are done by A.I.

In any case, we will not publish DABROWSKI anymore, considering that the way he proceeds does not do him any credit. It is totally immoral.

**Rubrica ZIG-ZAG a fost realizată
de Costel Baboș, Izabela Elena Radosevici și Cornel Secu.**

SESIUNEA HELION

Ediția a 41-a

Sesiunea Helion, cunoscuta manifestare care cuprinde comunicări științifice, eseuri și conferințe dedicate fenomenului Science Fiction și Fantasy, va ajunge în anul 2026 la ediția cu numărul 41.

Va fi în sistem mixt, cu prezență fizică și online, în zilele de 28-29 martie 2026. Ca de obicei, manifestarea va cuprinde și expoziții de arte vizuale, de cărți și reviste și proiecții de filme de scurtmetraj.

Punctul central al Sesiunii Helion va fi aniversarea a 45 de ani de la apariția primului număr din revista tipărită Helion(25 martie 1981).

Cu această ocazie va fi lansat un număr aniversar special din revista tipărită și se va realiza un nou volum din seria de antologii Helion.

Tema pentru cea de-a 41-a ediție a Sesiunii Helion este ȘTIINȚĂ ȘI OCULTISM ÎN SF și FANTASY.

Comunicările care nu trebuie să depășească 12.000 de semne tipografice, vor fi expediate pe adresa redacției până la data de 1 martie 2026.

Selecția comunicărilor ce vor fi prezentate în cadrul Sesiunii Helion se va face până la 10 martie 2026.

Programul complet al Sesiunii va fi publicat pe site-urile Helion Online și ARCASF până la data de 15 martie 2026.

În cadrul programului vor fi premiați laureații Concursului Național de Proză Scurtă Helion, ediția a 40-a, organizată în anul 2025.

LAUREAȚII CONCURSULUI NAȚIONAL DE PROZĂ SCURTĂ HELION EDIȚIA A 40-A

Concursul Național de Proză Scurtă Helion, concurs care a ajuns la ediția a 40-a, cel mai important concurs de proză scurtă science-fiction din România, și-a desemnat câștigătorii:

Premiul I - **Gabriel Moldovan** din Sibiu pentru povestirea *Romantism la sfârșitul lumii*.

Premiul al II-lea, ex aequo, **Cristina Dumitru Pascal** din Piatra Neamț pentru povestirea *Fricțiune temporală* și **Mira Wolf** din București pentru povestirea *Bunicul a murit de două ori*.

Premiul al III-lea, ex aequo, **Marian Bîrcea** din Câmpia Turzii pentru povestirea *Ușa* și **Adrian Tănase** din Pitești pentru povestirea *Spre altă lume*.

Juriul a acordat Premiul Special al Juriului lui **Vlad Pasencu** din București pentru povestirea *Iubirea de foarte aproape*.

Componenta juriului a fost următoarea:

Cornel Secu, președinte; **Costel Baboș**, membru; **Ionuț Manea**, membru.

Lucrările premiate vor fi publicate în revistele timișorene Helion (print) și Helion Online.